

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ALICE FEENEY

'Unpredictable
and unforgettable'
CHRIS WHITAKER

'Her best ever,
a work of genius'
LISA JEWELL

R
E
A
D
M
E

BEAUTIFUL UGLY

'Highly addictive and beautifully written. Alice Feeney is one of
my favourite thriller writers and this is her best book yet'

HARLAN COBEN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BEAUTIFUL UGLY

ALICE
FEENEY

MACMILLAN

İçindekiler

BİR YIL SONRA

.MUTLU BİR EVLİLİK

TEK SEÇENEK

SON DERECE İYİ

AYNI FARK

PASIF-AGRESİF

RASTGELE DÜZEN

KESİNLİKLE BELKİ

MÜTEVAZİ İDDIALI

SAĞIR EDİCİ SESSİZLİK

KÜÇÜK KALABALIK

NEREDEYSE TAM

OLARAK

MÜKEMMEL KUSURLU

SESSİZ KONUŞMA MASUM

SUÇLU SESSİZ ÇIĞLIK

HIÇBİR ŞEY YAPMAMAKLA

MEŞGUL DINDAR ATEİST

AÇIKÇA KAFASI

KARIŞMIŞ TEK

KİŞİLİK GRUP SWEET

SORROW

BÜYÜK BEBEK
APTALCA ZEKI ARKA
KOLTUK SÜRÜCÜSÜ
YUKARI DOĞRU
DÜŞÜŞ
KÜÇÜK MUCIZE
ESKI HABER
KURŞUN BALON
DONUK
KÜKREME
SUÇLU ZEVK
KAYIP BULUNDU
GERÇEK TAKLIT
MUTLAK KAOS ACI
TATLI
AÇIKÇA YANLIŞ ANLAŞILMIŞ
BILGE APTAL
BÜYÜYEN KÜÇÜK
DÜRÜST HIRSIZ
ERKEK-ÇOCUK
ÇALIŞMA TATILI
YAKIN MESAFE
HASTALIKLI SAĞLIK
NEŞELİ KÖTÜMSER
KORKAK
İMKANSIZ ÇÖZÜM
YAŞAYAN ÖLÜLER
MUTLU EVLİLİK
ÇARPIŞMA İNİŞİ
DURDU

ZOR SEVGİ
ORIJINAL KOPYA
YÜRÜYEN ÖLÜLER
TARAFSIZ GÖRÜŞ EŞİT
ORANLAR
YALNIZ BİRLİKTE
TEK SEÇENEK

BİR YIL SONRA . . .
SANAL GERÇEKLIK

TEŞEKKÜRLER

Rüyaların editörü Christine için.
"İletime hazırız."

1Sfço AMBERŁY

MUTLU EVLİLİK

İhtiyacımız olan tek şey sevgi ise, neden hep daha fazlasını istiyoruz?

Numarasını çeviriyorum. Tekrar. Sonunda cevap verdi.

Karım benim sormama gerek kalmadan "Yoldayım, neredeyse " diyor. *Araba kullandığını* duyabiliyorum, yani Eve gidiyor, ama *neredeyse varmış* gibi geliyor. Bugünlerde gerçeği daha kabul edilebilir bir şeye dönüştürmek gibi bir alışkanlığı var.

"Burada olacağını söylemiştin," diye cevap veriyorum, yetişkin bir adam yerine huysuz bir çocuk gibi konuşarak. "Bu benim için önemli."

"Biliyorum, özür dilerim. Yakında orada olacağım, söz veriyorum. Balık ve cips aldım."

Balık ve cips neredeyse her önemli dönüm noktasını kutlama şeklimizdir. İlk randevumuzda, nişanlandığımızda, menajer tuttuğum gün ve hayalimizdeki evi satın aldığımızda yediğimiz şey. Bu eski sazdan eve biraz aşığım.

Güney kıyısında, Londra'ya bir saatten biraz fazla uzaklıkta ama şehirden milyonlarca kilometre uzakta bir yazlık.

Bugünlerde tek komşumuz koyunlar. Bu gece, beş yıldır biriktirdiğim bir şişe şampanyayla yıkadığım ilk *New York Times* çoksatan kitabımı balık ve patates kızartmasıyla kutlayabileceğimizi umuyordum. Amerika'daki editörüm, eğer iyi haber, ama saat neredeyse akşam 9 (New York'ta 16:00) ve o henüz iletişime geçmedi. Kimse aramadı.

"Bir şey duydun mu?" Abby soruyor. Telsizi açtığını duydum. Ön cam silecekleri ve yağmurun camdan aşağı gözyaşı gibi aktığını hayal ediyorum.

"Henüz değil."

"Peki, telefonu kapatın yoksa " diyor ve telefonu kapatıyor.

Telefon geldiğinde Abby'nin yanımda olması gerekiyordu ama eve geç geldi. Tekrar. Yaptığı işi seviyor- Araştırmacı gazeteci olarak çalışmak ve kötü insanlar hakkında iyi hikayeler bulmak. Çoğunlukla erkekler. Karımın tüm hayatı ahlaki pusulası ve Yanlışları ortaya çıkarmak için doymak bir arzusu var ama üzmemesi gereken birini üzmesinden endişe ediyorum. Abby bir süredir çalıştığı gazeteye gönderilen isimsiz tehditler alıyor. O kadar paranoyaklaşmıştır ki, gelen tüm aramaları kaydetmeye başlar, ancak yine de vazgeçmez.

Eşim dünyayı kendisinden kurtarmaya çalışan, önemli hikâyeler anlatıyor.

Benim için önemli olan hikayeleri anlatıyorum.

Kitaplarım her zaman gerçek dünya çok gürültülü olduğunda kendimi içime sakladığım bir yer olmuştur.

Evlilik, aynı tabloya farklı uçlardan bakan iki insan gibi, her biri biraz farklı şekilde görülen ve hatırlanan milyonlarca güzel ve çirkin anın ortak bir anı gobleninde bir araya getirilmesinden oluşur

bir odanın. aşka inanmazdım. Ben evimizde yeterince sevgi yoktu, bu yüzden çocukluğumu kitapların içine saklanarak ve kendi kitabımı yazmayı hayal ederek geçirdim. Annemle babamın

Mutlu evlilik ilişkisi bir oksimorundu, bu yüzden evlilik başka bir şeydi. Ta ki Abby ile tanışana kadar. Dünyaya bakış açımı ve aşk hakkındaki fikrimi değiştirdi. Hissedebileceğimi bilmediğim şeyleri hissettirdi bana ve hiç kimseyi karımı sevdiğim gibi sevemezdim.

İlk bir araya geldiğimizde, ellerimizi birbirimizden uzak tutamazdık. Gözlerimi kapatıp konsantre olursam, ona dokunmama ilk izin verdiği anı hâlâ hatırlayabiliyorum. Mükemmel yüzünü, teninin yumuşaklığını, parlak siyah saçlarının narin çiçek kokusunu, ağzının tadını, nefes alışını

kendimi onun içine ittiğimde. Bazen sadece konuşmak, birbirimize hikayelerimizi anlatmak için bütün gece ayakta kalırdık. Bizim kadar uzun süredir evli olduğunuzda kıvılcımı canlı tutmak kolay değil. Deniyorum ama yaşlandıkça neyin önemli olduğu değişiyor. En azından ben öyle düşünüyorum. Benim için öyle. Ne

Şu anda sahip olduğumuz tek şey istediğim şey.

Kolumbo, mutfakta uyuyakalmasının üzerinden beş dakikadan az bir süre geçmiş olmasına rağmen, sanki beni günlerdir görmemiş gibi kuyruğunu sallayarak odaya giriyor. Yanımda oturuyor ve sanki onun da çalmasını bekliyormuş gibi elimdeki telefona bakıyor. Köpekleri insanlara tercih ederim. *Köpekler* sadıktır. Eşim Columbo'yu yavruyken bana sürpriz olarak almıştı. O, benim Arkadaşlığa ihtiyacım vardı ve o zamandan beri birbirimizden ayrılmıyoruz. Abby tek başıma ne kadar zaman geçirdiğim konusunda endişeleniyor ve yalnızlığı tercih ettiğimi anlamıyor gibi görünüyor. Yazmak için sessizliğe ihtiyacım var ve eğer yazamazsam nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Ayrıca, karakterlerim bana eşlik ediyor ve onları gerçek insanlara tercih ediyorum. Karakterlerim yalan söylemez -en azından bana söylemez- ama Abby'den önce güvenilebileceğim kimse yoktu. İnsanlar nadiren söylediklerini ya da yapmaları gerekenleri yaparlar. Yalnız olmanın sevmediğim tek yanı, beni kendimle geçirmeye zorladığı zaman miktarı.

Çok satan bir yazar olma yolum

En hafif tabiriyle inişli çıkışlı. Ben on yıl süren bir gecede gelen bir başarı hikayesiyim ve uzun bir süre kendi hayatımda dublör gibi hissettim. Yıllarca belirsizlikler, boktan eleştiriler, hayal kırıklığı yaratan satışlar ve

Birçok yayıncı tarafından reddedildim. Tam vazgeçmek üzereydim ki eşimle tanıştım ve o beni hayalimdeki menajerle tanıştırdı. Ondan sonra her şey değişti.

Ona her şeyi borçlu olduğumu söyle. Kitap yazmak beni gerçekten mutlu eden tek şey. Abby'nin işinin önemli olduğunu ve benim sadece yaşamak için bir şeyler uydurduğumu biliyorum.

bu gece yanımda olmasını istedim. Eğer son kitabım gerçekten

New York Times'ın en çok satan kitabı olursa benimle tekrar gurur duyabilir. Bana eskiden baktığı gibi bakabilir.

Cep telefonum çalışıyor ve editörümün adı ekranda beliriyor. Telefona cevap verirken parmaklarım titriyor. "Grady, benim," diyor Elizabeth. Ondan anlayamıyorum. Haberin iyi olup olmadığını nötr bir tonla ifade eder. "Hepimiz buradayız, tüm yayın ekibi. Kitty de hatta."

"Merhaba, Grady!" Menajerimin sesindeki neşe belirsizliği sona erdiriyor ve ağlamaya başladığımda kendimi şaşırtıyorum. Kocaman gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor ve kimsenin -büyük siyah bir Labrador dışında- beni görmemesi beni rahatlatıyor. Köpek endişelenmiş gibi yukarı bakıyor.

Editörüm heyecanını artık gizleyemeyerek devam ediyor. "Bildiğiniz gibi, bu kitap hakkında çok fazla dedikodu yapıldı ve hepimiz üzerinde çalıştığımız için çok mutluyuz. Sizi ve kitaplarınızı seviyoruz, bu da size *New York Times*'ın en çok satanlar listesinde olduğunuzu söyleyebilmeyi daha da harika kılıyor."

Hattın diğer ucunda tezahürat ve çığlıklar var. Bacaklarım tutmuyor ve yıllar önce yazar olmayı hayal eden çocuk gibi bağdaş kurup oturana kadar kendimi yere doğru eğilirken buluyorum.

Kolumbo kuyruğunu sallıyor ve yüzümü yalıyor; onun sınırsız sevgisini takdir etsem de keşke karım da burada olsaydı diyorum. Başarım bana hala gerçek dışı geliyor ve şu anda kendi hayatımı tanıyamıyorum. Gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor.

Bu da beni belki de gerçek olmadığı konusunda endişelendiriyor. "Bu gerçek mi?" Fısıldıyorum.

"Evet!" diye bağılıyor menajerim.

"İnanamıyorum," diyorum sesimdeki yalpalamayı gizleyemeyerek "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük, ben ..."

Konuşamıyor gibiyim. Minnettarlık ve şaşkınlıkla doluyum.

"Hâlâ orada mısın Grady?" diye soruyor menajerim.

"Evet. Ben sadece ..." Doğru kelimeyi bulmam biraz zaman alıyor. "Mutluyum," diyorum sonunda, bu alışılmadık duygunun hâlâ uyup uymadığını görmek için deniyorum. Sanırım buna alışmam gerekebilir. "Teşekkür ederim. Hepinize teşekkür ederim. Çok etkilendim ve çok minnettarım."

Sanırım bu hayatımın en güzel günü olabilir ve bunu *onunla* paylaşmak istedim.

Onun yerine, sadece ben ve köpek varız ve o çoktan uykuya geri döndü.

Bu hayali gerçekleştiren herkese teşekkür etmek için elimden geleni yapıyorum: muhteşem menajerim, harika editörüm, parlak yayıncım, harika satış ve pazarlama ekipleri. Sonra sonsuza dek beklediğim çağrı sona eriyor ve Birden her şey sessizleşti. Çok sessiz. Yine yalnız kaldım. Kendime iyi şişelerden birinden küçük bir bardak viski dolduruyorum, sonra sessizce oturup haberin içime işlemesine izin veriyorum. Bu özel anın değerini bilmek ve elimden geldiğince uzun süre saklamak istiyorum. Kendimi toparladığımda karımı arıyorum. İstiyorum ki ona sürpriz yapmak için. Abby'nin arabasının ön paneline takılı cep telefonunu hayal edebiliyorum, her zamanki gibi hareketli bir harita üzerinde yolculuğunu gösteriyor. O cevap vermeden önce telefon zar zor çalışıyor.

"Ee?" diye soruyor, sesinden beklenti sızıyor. Keşke yüzünü görebilseydim.

"Şu anda *New York Times* gazetesinde en çok satan kitap."

Çığlık atıyor. "Aman Tanrım! . Seninle çok gurur duyuyorum!" Sesindeki gerçek duyguyu duyabiliyorum ve hiç ağlamayan karımın ağlıyor olabileceğini düşünüyorum. "Seni seviyorum," diyor. En son ne zaman birbirimizi sevdiğimizi söylediğimizi hatırlayamıyorum.

Bunu her gün söyledik. Onun sözlerinin sesini seviyorum ve bana nasıl hissettirdiklerini. Radyoda yıllardır duymadığınızı, eskiden sevdiğiniz eski bir şarkıyı duyduğunuzda olduğu gibi.

"Neredeyse eve ," diyerek nostaljik düşüncelerimi yarıda kesti. "Şampanyayı çıkar ve-"

Fren gıcırtısı duyuyorum, sonra sessizlik. "Ne oldu?" diye sordum. "İyi misin? Duyabiliyor musun? Ben mi?"

Sessizlik devam ediyor, ama sonra sesini tekrar duyuyorum. "Ben iyiyim, ama ... yolda yatan bir kadın var."

"Ne dedin? Ona vurdun mu?"

"Hayır! Tabii ki . Zaten , yüzden durdum," diyor Abby.

"Şimdi neredesin?"

"Uçurum yolundayım. Dışarı çıkıp bakacağım-" "Hayır!" Bağırlıyorum.

"Ne demek *hayır*? Onu yolda yatarken bırakamam, yaralanabilir."

"O zaman polisi ara. Eve varmak üzeresiniz. Sakın arabadan inme."

"Eğer balık ve cipslerin soğumasından endişeleniyorsan-"

"Ben *senin* için endişeleniyorum."

İç geçiriyor ve emniyet kemerini çözerken hafif *bir klik* sesi duyuyorum. "Sanırım çok fazla Stephen King kitabı okudun."

."

Bence doğru şeyi yapmak her zaman doğru şey değildir.

"Lütfen arabadan inmeyin," diyorum.

"Ya yolda kalan ben olsaydım? Birinin durup yardım etmesini istemez miydiniz?"

"Bekle, !"

"İyi, eğer kendini daha iyi hissedeceksen." Karımın herhangi bir konudaki fikrini değiştirmek hiçbir zaman mümkün olmadı. Bir şeyi yapmaması için onu ne kadar zorlarsanız

bunu yapmaya kararlı. Abby arabanın kapısını açar. "Seni seviyorum," diyor tekrar. Ben karşılık vermeyi düşündüğümde artık çok geçti. Telefonunu gösterge paneline takılı bırakmış olmalı çünkü tek duyabildiğim uzaklaşırken çıkardığı ayak sesleri.

Bir dakika geçiyor, sonra bir dakika daha.

Göstergeyi ve ön cam sileceklerini hâlâ duyabiliyorum.

Beş dakika sonra arama hala bağılı ama Abby'yi duyamıyorum.

Daha önce hiç korkunç bir şey bildiğiniz oldu mu?

Ya da sevdiğiniz birinin tehlikede olduğuna dair ezici, açıklanamaz bir korku mu hissettiniz?

Telefonu kulağıma dayadım ve volta atmaya başladım.

"Beni duyabiliyor musun?" Diye soruyorum ama cevap vermiyor. Sonra tekrar ayak sesleri duyuyorum.

Abby arabaya geri dönüyor gibi görünüyor, ama hala cevap vermiyor.

Duyabildiğim tek şey birinin nefes alma sesi.

Karımın sesine benzemiyor.

Bir an önce, hiç kadar mutluydum. Şimdi ise korkudan felç olmuş durumdayım.

Bu hayatımın en kötü en iyi günü.

Yolun olduğunu biliyorum. Doğrudan sahile çıkıyor ve evden çok uzakta değil. En yakın bina bir mil uzakta, yakınlarda yardım isteyebileceğim kimse yok. Yürümeye başladım. Sonra koşmaya başladım. Hala bir elimle telefonu kulağıma tutuyorum, nefes nefese ama onun adını söylüyorum. Cevap vermiyor.

Gece çok karanlık, çok soğuk ve çok ıslak. Kırsalda sokak lambası yok, sadece gölgeler var. Görebildiğim tek yıldızlarla beneklenmiş antrasit bir gökyüzü, yolun bir tarafında tarlaların silueti ve diğer tarafta ay lekeli bir deniz. Tek duyabildiğim uçuşuma çarpan dalgalar, ve kendi zor nefeslerim. Arabasının eşiğe park ettiğini görüyorum ve yavaşlayarak manzarayı inceliyorum. Farlar hâlâ yanıyor, göstergeler yanıp sönüyor ve sürücü kapısı açık.

Ama Abby burada değil.

Yolda yatan bir insan izi de yok. Hiçbir yaşam belirtisi yok.

Etrafımda dönüyorum, karanlıkta gözlerimi kısarak boş şeritlere ve inişli çıkışlı tepelere bakıyorum. Adını bağıriyorum ve sesimin gösterge paneline takılı telefonda yankılandığını duyuyorum. Hâlâ beni arıyor. Ama o değil. Balık ve cips hala yolcu koltuğunda, Abby'nin el çantasıyla birlikte. İçine baktım ama hiçbir şey çalınmamış gibi görünüyor. Bir şey çalınmamış. Arabadaki tek yabancı şey beyaz bir hediye kutusu. Kapağını açıyorum ve parlak siyah saçlı, kırmızı bir palto giymiş, ürkütücü görünümlü antika bir bebek görüyorum. Büyük mavi cam gözleri doğrudan bana bakıyor gibi görünüyor ve ağzı dikilerek kapatılmış.

Etrafıma bir kez daha bakıyorum ama her şey durgun, sessiz ve siyah.

"Neredesin sen?"
Bağıriyorum. Ama Abby
cevap vermiyor. Karım
ortadan kayboldu.

BİR YIL SONRA . . .

İYİ KEDERLER

Y Berbat görünüyorsun. Tanrım, seni zar zor tanıdım," diyor menajerim ofisine girdiğimde. Görünüşe göre Ne garip bir ifade. Keder hiç iyi olabilir mi? "Ben de seni gördüğüme sevindim," diyorum ona.

"Size hakaret etmiyorum; sizi tarif ediyorum."

Kitty Goldman sözlerini asla yumuşatmaz. Bana sarılıyor, sonra da her zaman evindeymiş gibi görüldüğü masasının arkasına oturuyor. Son görüşmemizden bu yana yüzünü birkaç kırıışıklığın daha süslemeye cesaret ettiğini görüyorum ve yaşını saklamaya çalışmaması hoşuma gidiyor. Ne görürseniz onu alırsınız, ama herkes onu gördüğüm gibi görmez. Çok az insan bu kadar yaklaşabilir. Tam olarak nasıl olduğunu hiç bilemedim.

Kitty'nin yaşı -sormaya cesaret pek çok sorudan biri bu- ama tahmin etmem gerekirse yetmişli yılların başı diyebilirim. Pembe bir elbise giyiyor.

tüvit etekli takım elbise ve parfüm kokuyor. Chanel, sanırım. Tasarım gözlüklerinin üzerinden bakıyor.

"Ve görüyorum ki Columbo' da yanında getirmişsin?" diyor, gözlerini kendi kendine konuşan siyah Labrador'a dikerek Pahalı görünümlü halısının üzerinde rahat.

"Evet. Özür dilerim. Umarım sorun olmaz. Ona göz kulak olabilecek kimsem yok ve onu gün boyunca otelde yalnız bırakamam."

Ve işte orada - sempatinin baş eğmesi. Çok aşına olduğum acıma duygusu yüzünde kendini hissettiriyor ve başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. Karım öleli bir yıl oldu. kayboldu. Olanları bilen herkes artık bana bu şekilde ve ben buna dayanamıyorum. Bıktım artık

"Kaybınız için üzgünüm." diyen insanlar. Eminim öyledir.

Üzgünüm, bir süreliğine, her şeyi unutup hayatlarına devam edene kadar. Neden devam etmesinler ki? Yaşama sebeplerini kaybetmediler. O ben oluyorum.

Ayakkabılarıma bakıyorum, cilasız ve çok yıpranmış. Topuk. Kitty ofisin hemen dışında oturan son asistanını hızlıca arıyor ve ondan bize çay ve bisküvi getirmesini istiyor. Abby ortadan kaybolduğundan beri sık sık yemek yemeyi unutuyorum. Yazamıyorum ve uyumakta da zorlanıyorum. Kabuslarım hep aynı ve uyandığımda nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Sadece karımı kaybetmedim. Her şeyim vardı.

istedim ve hepsini kaybettim.

Abby'ye ne olduğunu hâlâ bilmiyorum.

Hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum.

Beni geceleri uykusuz bırakan şey, her şeyden çok bu bilinmezlik.

Kitty'nin bakışlarından ve geleceğini bildiğim sorulardan kaçınmak için güzelce dekore edilmiş ofise göz gezdiriyorum. Bir ofis gibi *görünmüyor*. Çok daha şık, mini bir ofis gibi. kütüphane ya da bir butik otelde bulabileceğiniz bir şey, pahalı zevkleri olan biri tarafından tasarlanmış. Müşterilerinin kitaplarıyla dolu ısmarlama ahşap kitaplıklara bakıyorum. benimki de dahil. Bir süre Kitty'nin en büyük müşterisiydim. Bugünlerde listesinde daha yeni, daha genç, daha aç, açıkçası daha iyi yazarlar var. Hala yazabilenler.

Gözlerim Kitty'nin masasında Abby'nin çerçeveli resmini bulana kadar dolaştı. Acaba hâlâ burada mıydı yoksa bir çekmeceye saklamış olabilir miydi? Bazı insanlar kederlerini gizlemenin onu edeceğini düşünür, ancak benim deneyimlerime göre bu sadece daha fazla acı vermesine neden olur. Keder her zaman sadece size aittir.

ama en azından Abby'yi benim kadar sık düşünen başka biri daha var. Kitty karımın vaftiz annesi ve bazen sadece bir menajerim olduğunu düşünüyorum.

Çünkü Abby beni temsil etmesi için ona yalvardı.

Kitty Goldman ülkedeki en büyük edebiyat ajanlarından biri. On yıl önce ben henüz genç bir yazarken beni işe aldı. Kariyerim hiçbir yere gitmiyordu.

Ama o benim yazdıklarımnda başka kimsede olmayan bir şey gördü ve bana bir şans verdi. Bunun sonucunda İngiltere'de beş çoksatan kitabım ve birçok ödölüm oldu. Kitty kitaplarımın çeviri haklarını kırk ülkeye sattı ve geçen yıl Amerika'da *New York Times*'in en çok listesine giren ilk kitabım oldu. Şimdi hepsi bir rüya olabilirmiş gibi geliyor. Uzun zamandır yazamadığımdan ve tüm eşyalarım depoda olduğundan, kapağında Grady Green yazan bir kitabı tekrar görmek gerçeküstü. Acaba başka bir tane daha olacak mı? Zirveye ulaşmakla ilgili sorun şu ki Gidecek tek bir yön kaldı: aşağı.

"?" Kitty soruyor ve beni kendime olan acıma duygumdan kurtarıyor. Basit bir soru ama nasıl cevap vereceğimden emin değilim.

Polis, giydiği kırmızı paltoyu bulmasına rağmen, arabasının terk edilmiş olarak bulunmasından birkaç hafta sonra Abbyyi aramaktan vazgeçti. Bir köpek gezdiricisi onu yarım mil ötede buldu.

Kaybolduktan bir gün sonra sahil boyunca. Sırılsıklamdı ve kötü bir şekilde yırtılmıştı. Karım bir yılı aşkın bir süredir "kayıp" ama -yasalara göre- yedi yıl geçmeden öldüğü varsayılmaz. Diğer insanlar Sevdiğiniz birini kaybettiğinizde bir cenaze töreni ya da bir tür tören düzenlenir.

Ama benim için değil. Ve Abby için değil. Kaybolanlar Aynı gidenler gibi. İnsanlar bana hayatıma etmem gerektiğini söylüyor ama nasıl yapabilirim? Bir tür kapanış olmadan kapana kısılmış durumdayım.

Hüzünlü ve yalnız bir arafın içinde, gerçeği bilmek için çaresiz ama ne olabileceğinden korkuyor.

Mali konularda hiçbir zaman iyi olmadım - Abby her zaman işlerin bu tarafıyla ilgilenirdi - ve o kaybolduktan sonra ortak hesabımızı kontrol ettiğimde büyük para eksikti. Daha önce bakmaya zahmet etmediğim hesap özetlerine göre, kaybolmadan önceki aylarda birkaç büyük para çekmişti. Evi satın aldığımızda kendimizi aşırı zorlamıştık ve ipoteği tek başıma ödemeye gücüm yetmiyordu. Yeni bir yayıncılık anlaşması olmayınca, konut piyasasının çok kötü olduğü bir dönemde evi değerinin çok satmak zorunda kaldım.

çöküyordu. Yani *hala* borçluydum. Geçimimi sağlamak için mobilyalarımızın çoğunu da sattım, ardından birkaç aylığına Londra'da bir daire kiraladım ve çaresiz olduğumu bilen bir ev sahibine açıkçası fahiş bir miktar ödedim. Manzara değişikliğinin yardımcı olabileceğini düşünmüştüm ama olmadı. Aksine, elimde kalan az miktardaki parayı da tüketti. Şimdi tek yıldızlı bir otelde yaşıyorum, önceki kitaplarımın telif haklarıyla geçiniyorum, başka bir kitap yazamıyorum. O gece olanları takıntı haline getirmek dışında pek bir şey yapamıyorum. O zamandan beri hayatım çözüyor.

"İyiyim," diye yalan söylüyorum, zayıf bir gülümseme deniyorum ve ikimizi de gerçeklerden uzak tutuyorum. Eskiden dünyanın geri kalanına sunduğum gülümseyen halim artık tanımadığım ya da hatırlamadığım biri. Rol yapmak eskisinden daha zor. "Nasılsın?" diye soruyorum.

Kitty, daha iyi biri olmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen gerçek beni görmüş gibi kaşlarını kaldırıyor. Onda hayatımda birden fazla kez ebeveyn rolü oynadı, Özellikle de olanlardan sonraki günlerde. Başvurabileceğim başka kimsem ve eşimin vaftiz annesi olarak Kitty de Abby'nin kayboluşuyla yıkılmıştı. Menajerlik komik bir iştir ve çoğu insanın hayal ettiğinden çok daha karmaşıktır. Bir kişinin birçok rolü yerine getirmesini gerektirir: ilk okuyucu, editör, yönetici, terapist, vekil ebeveyn, patron ve arkadaş.

Menajerim hâlâ güvendiğim tek kişi. "İyi görünüyorsun" dedi.

Kendimi onun gözünden görmeye çalışıyorum; pek hoş bir resim değil.

Kısmen özür dileyerek, kısmen de çaresizlik içinde omuz silkiyorum. "O zamandan beri uyumakta zorlanıyorum-"

"Bunu görebiliyorum. Gözlerinin altındaki koyu halkalar ve boş ifade biraz ele veriyor. Ve kilo vermişsin. Senin için endişeleniyorum Grady."

Bu kadar yorgun olmasaydım ben de kendim için endişelenirdim.

Aylarca süren uykusuzluk beni gölgeme dönüştürdü ve

sisli bir yavaş çekim bulutunda var olmak. Yorgun, kafası karışık, kaybolmuş olmamanın nasıl bir his olduğunu hatırlamıyorum. Acilen bir saç kesimine ihtiyacım var ve kıyafetlerimin hepsi bir hayır kurumuna aitmiş gibi görünüyor. Sanki bir işaretmiş gibi, ceketimin düğmesi düşüyor ve hüzünlü bir *tıkırtıyla* Kitty'nin masasına düşüyor. Sanki kıyafetlerim benim söyleyemediğimi söylemeye çalışıyor: ben kırıldım. Kitty düğmeye bakıyor ve yüzü söyleyemediğini söylüyor.

Sonra asistanı cam kapıya vuruyor ve içinde çay olan bir tepsi getiriyor.

Tekrar yalnız kaldığımızda Kitty, "Bugün seni içeri davet ettim çünkü konuşmamız gerekiyor," diyor.

Konuşmamız lazım, hiçbir iyi bir başlangıç değildir. Sanırım beni müşteri listesinden çıkaracak.

Onu suçlamıyorum. Beni düşündüğünde aklına kayıp vaftiz kızı geliyor olmalı ve bu hiç de kolay değil. Ayrıca, eğer ben para kazanamıyorsam, o da kazanamıyor demektir.

Hiçbir şeyin yüzde on beşi hiçbir şeydir. Onun yerinde olsaydım, ben de kendimle olan tüm bağlarımı koparmak isterdim: Yazamayan bir yazar dünyadaki en üzücü yaratıklardan biridir.

Gergin bir okul çocuğu gibi boğazımı temizliyorum. "Bir süredir satabileceğiniz bir şey yazmadığımı biliyorum ama-"

"Yayıncınız avansını geri istiyor," diye araya giriyor Kitty. "İki kitaplık bir anlaşmaydı ve ikinci romanı hiç teslim etmediğimiz için-"

"Onlara geri ödeyemem. Hiçbir şeyim kalmadı."

"O kadarını tahmin ettim, bu yüzden onlara siktirip gitmelerini söyledim, ama bir plan yapmamız gerektiğini düşünüyorum," diyor ve hala benim tarafımda olduğunu duyunca rahatlıyorum. Hâlâ benim için savaşıyor. Şimdiye kadar olan tek kişi.

"Şehrin en kötü otelinde yazmak kolay değil. Çoğu gece pencereimin önünden geçen sarhoş insanlar tarafından uyanık tutuluyorum ve gün boyunca duyabildiğim tek şey trafik ve bina çalışıyor. Duvarlar kağıt inceliğinde ve sürekli kesintiler ve gürültü var," diyorum, sesim kadar acınası hissederek. Bu işi yapmayı seçen yazarları hiç anlamamışımdır.

Kafelerde ya da başka insanların ya da dikkat dağıtıcı şeylerin olduğu herhangi bir yerde yazamam. Sessizliğe ihtiyacım var.

"Daireye ne oldu?"

Yine omuz silktim. "Artık kirayı ödeyemiyordum."

Alnı endişeli bir şekilde çatılıyor. "Neden bana söylemedin? Sormaya korkuyorum ama yeni kitap nasıl gidiyor?"

Sadece bir bölüm yazdım ve onu en az yüz kez yeniden yazdım.

"Yolunda gidiyor," diye yalan söylüyorum.

"Benimle paylaşabileceğin bir şey var mı?"

Sadece bin kelimem var. Kontratma göre, doksan dokuz bin kelimeye daha ihtiyacım var.

Başımı salladım. "Yakında, sanırım."

"Ya da varsa bir teklif veya sinopsis?"

İlk bölümden sonra ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve sanırım bunu silip yeniden başlamam gerekiyor.

"Elbette," diyorum.

Kitty'nin telefonu çalıyor ve sanki onu rahatsız etmiş gibi telefona bakıyor. "Üzgünüm, buna bakmam gerek."

"Sorun değil."

Yüzünü saf bir hoşnutsuzluk ifadesi haline getirdikten sonra telefonu açtı. "Eğer en iyi teklifiniz buysa, daha fazla zamanımı boşa harcamayalım. Ciddi anlamda kıskanıyorum Seninle hiç tanışmamış insanlar. Ya altı haneli rakamlar ya da siktir git," diyor ve telefonu kapatıyor. Kitty insanlara siktirip gitmelerini söylemeyi seviyor.

Bir gün bunu bana söyleyeceğinden hep korkmuşumdur.

"Nerede kalmıştık?" diye soruyor, sesi sakın ve

Yine dostça. Sanki gözlükleri düzgün değilmiş gibi hafifçe yan tarafını itiyor. Düzgünler. "Ah, evet. Son konuştuğumuzdan beri tek bir kelime bile yazmadığından şüphelenmeme rağmen romanın *ilerlediğini* iddia ediyordun."

Gülümsememeye çalışıyorum. Ya da ağlamamaya. Birinin beni bu kadar iyi tanıması beni hâlâ rahatsız ediyor. "Sanırım bugün çaydan daha sert bir şeye ihtiyacımız var," diyor Kitty, pahalı görünümlü bir şişe viski çıkarıp iki bardak doldurarak.

"Biz

Uzun zamandır birlikte çalışıyoruz ve ben her zaman sizin için, kitaplarınız ve kariyeriniz için en iyi olduğuna inandığım şeyi yapmaya çalıştım." İşte bu kadar. İşte geliyor. Veda konuşması. Benden ümidini kesti ve ben kendimden ümidimi kesmişken onu nasıl suçlayabilirim? Kitty acımasızlığıyla ve Başarısızlığın bulaşıcı olmasından ve müşteri listesinin geri kalanına bulaşmasından korkuyormuş gibi, başarılı olmayı bırakır bırakmaz yazarları terk ediyor. Bununla birlikte, bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadı. Şu ana kadar. Kitty masasının çekmecesine uzanıyor ve sözleşmemi gözümün önünde yırtmak üzere olup olmadığını merak ediyorum.

"Son birkaç hafta ve ay boyunca bunu çok düşündüm-"

"Başka bir kitap yazabileceğimi biliyorum." Kelimeleri ağzımdan geçiriyorum ve neredeyse doğru gibi geliyorlar.

"Ben de öyle," diyor. "Ve sana yardım etmek istiyorum." Kitty masanın üzerine Polaroid bir fotoğraf koyuyor. Eski bir kulübenin fotoğrafı.

uzun ağaçlarla çevrili. "Birkaç yıl önce bir müşterim öldüğünde vasiyetinde bana bunu bıraktı," diyor manikürlü tırnağıyla fotoğrafa dokunarak. Tüvit takımına uygun pembe. "İskoç Dağlık Bölgesi'ndeki yazı kulübesiydi."

Doğru cevabı korkuyorum. "Şanslı mısın?"

"Bana bıraktığından beri kendim ziyaret etme fırsatı bulamadım. İskoçya biraz uzak bir yer ve beş yıldır tatil yapmadım ama bana kulübenin çok güzel manzaraları olduğu söylendi.

Charlie burayı kesinlikle verimli bir yer olarak buldu."

Kaşlarımı çattım. "Charles *Whittaker*," diyor, sanki tüm dünya onun kim olduğunu biliyormuş da ben bilmiyormuşum gibi.

Charles Whittaker eskiden sektörün en çok satan yazarlarından biriydi ama yıllardır yeni bir kitap yayınlamamıştı. Sık sık ona ne olduğunu merak ederdim.

"Charlie her zaman onuncu romanının en iyi romanı olacağını söylerdi, ama onu yazamadan öldü ve ketum biriydi, bana adını bile söylemezdi. Kariyerinin zirvesindeyken o kulübede çok satan birkaç kitap yazdı, ama şimdi

orada öylece duruyor, boş. Bana bir iyilik yapmış olursun, gerçekten."

Ona bakıyorum. "İskoçya'ya gitmemi mi istiyorsun?"

"Eğer o boktan otelde kalmayı tercih ediyorsanız, hayır. Ve muhtemelen bu küçük saklanma yerinin Anakarada. Amberly Adası'nda." "Hiç duymadım."

"Charles'ın burayı bu kadar pek çok nedeninden biri de bu - burası alışılmışın çok dışında. Gürültü *olmayacak*. Kesinti *olmayacak*. Dikkati dağılmasın. Charles'ın Yazmak için dünyanın sessiz olması gerekiyor, tıpkı senin gibi. Hayat çok gürültülüken tek bir kelime bile yazamadım."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Evet de. Kulübe, ayaklarının üzerinde durana kadar ücretsiz konaklama anlamına geliyor."

"Sadece düşünmem gerekebilir-"

"Elbette. Belki de bu iyi bir fikir değildir." Tasarımcı gözlüklerini tekrar iterek üzerinden bana bakıyor ve onu gücendirmiş olabileceğimden korkuyorum. "Burası çok sessiz ve çok huzurlu.

-Görünüşe bakılırsa biraz izole bir yer. Ve kırsal yaşam herkese göre değil. Adada fazla *insan* yok..."

"Kulağa mükemmel geliyor. Yazmak için sessizliğe ihtiyacım olduğunu biliyorsun ve her şeyden dolayı bunu yapamadım-"

"Emin değilim. Belki de bunu önermekle hata ettim."

Fotoğrafı masanın çekmecesine geri koyuyor, kapağını kapatıyor ve dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırıyor.

"Sakıncası yok, değil mi?" diye soruyor ve ben cevap vermeden sigarayı yakıyor. Ofislerde sigara içmenin birkaç yıldır yasadışı olmasına rağmen başımı sallıyorum. "Karışmak ya da işleri daha da kötüleştirmek istemiyorum," diyor Kitty, bir nefes vererek.

duman bulutu. "Ve diğer yazarlarımdan bunu öğrenmeleri halinde kıskançlık duyabileceklerinden endişe ediyorum. Burayı başkasına teklif etmedim ve bazı yazarların nasıl olduğunu bilirsiniz: Kıskanç. Paranoyak. *Çılgın*."

"Bundan kimseye bahsetmeyeceğim. Bence kulağa harika geliyor."

"Güzel. O zaman anlaştık." Sigarasının ucundaki külü küçük gümüş bir yıl ajandasının içine atıyor ödülünü masasına koydu. "Üç aylığına git. Köpeği de al, orayı çok sevecektir. Dinlen, yürü, oku, *uyu* ... ve kim bilir, belki yazabilirsin bile. Yayıncılara şimdilik çekip gitmelerini söyleyeceğim. Dışarıda bir sürü başka yayıncı var, sen bana yeni bir kitap yaz, ben de sana bir tane bulayım. Bunu yapabileceğini biliyorum."

"Onsuz yazabilir miyim bilmiyorum."

Kitty önce bana, sonra da masasındaki Abby'nin resmine bakıyor.

Başındaki sempati ifadesi geri dönüyor ve sesi yumuşuyor.

"Yeterince uzun süre yas tuttun Grady. Her ne kadar Bunu söylemek kalbimi kırıyor ama Abby'nin geri geleceğini sanmıyorum. O gitti ve senin hayatına devam etmeye çalışman gerekiyor. Benim de öyle."

Sözleri ikimizi de incitti. Gözlerini kırpmadan önce gözlerindeki yaşları görüyorum.

Başka bir kitap yazmak istiyorum. Sadece olanlardan sonra yazabilir miyim bilmiyorum. Keder sabırlı bir hırsızdır ve onu hiç tanımayan insanların fark ettiğinden çok daha fazlasını çalar. Eşim bir keresinde sadece yazarken gerçekten mutlu olduğumu söylemişti, Bunun doğru olabileceğini düşünmeye başlıyorum çünkü kendimi hiç kadar yıkılmış hissetmemiştim. Yazar olmak dünyanın en iyi işiydi, ta ki öyle olmayana kadar. Belki de yeniden yazabilmek için ihtiyacım olan şey budur.

Doğru kelimeleri bulamadığım için en söylüyorum.

"Teşekkür ederim."

Kitty başını sallar ve masasının çekmecesini tekrar açarak bu sefer bir çek defteri çıkarır. Böyle şeylerin hâlâ var olduğunu bilmiyordum. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Neye ? Sana bir çek yazıyorum, böylece kendine düğmeleri düşmeyen yeni bir palto alabilirsin - yılın bu zamanlarında Highlands oldukça soğuk olabiliyor -

Kendini ve Kolumbo'yu doyuracak kadar paran olduğunu bilmek istiyorum." Çeki imzalıyor ve masanın üzerinden kaydırıyor. Kendi parasından çok cömert bir miktar.

Para. "Bir sonraki kitabı sattığımızda bana geri ödeyebilirsin. Amberly ile ilgili tüm detayları ve kulübeyi nasıl bulacağınıza dair talimatları size e-posta ile göndereceğim. Şimdi ofisimden çık," diyor göz kırparak.

Kırk yaşındayım ama gözlerim yaşardı. "Gerçekten teşekkür ederim."

"Başarı genellikle bir dizi başarısızlığın sonucudur. Bunu hatırlamaya çalışın. Başarıdan asla bir şey öğrenemezsiniz ama başarısızlık size bir insan hakkında her şeyi öğretebilir.

Özellikle de kendiniz hakkında. Sana inanıyorum," diyor Kitty.

Bunu söylediğini duymak beni çok mutlu ediyor. Aynı zamanda beni üzüyor çünkü bunu yapmamalı.

TEK SEÇENEK

A Her şeyi kaybetmenin herhangi bir faydası var mı? Bunu çok düşünüyorum. Elinizde çok fazla zaman olduğunda düşünceleriniz şekil değiştirebilir. *Düşündüğünüz* şeyleri fazla düşünmek

gereken şeyleri az . Her şeyi kaybetmenin tek iyi yanı Kaybedecek bir şeyim kalmamıştı. Dünyanın en kötü otelinden çıkış yaptıktan sonra kıyafetler, malzemeler ve kitaplarla dolu iki bavulu arabaya yüklüyorum. Dizüstü bilgisayarımı ve üç aylık bir konaklama için ihtiyacım olabilecek başka bir şey uzak bir İskoç adasına. Sonra Kolumbo'yu aldım ve hayatımın yeni bir bölümüne doğru yola çıktık. Umarım bir öncekinden daha mutlu olur.

Londra'dan İskoçya'ya gitmek on saat sürer. Gerekli pit stoplar dışında, yarışın çoğunda hızlı şeritteyim. Yolculuk. Mini'm eski, hırpalanmış ve daha iyi günler görmüş olsa da hala çalışıyor. Çoğu zaman. Benim gibi. Glasgow'u geçtikten hemen sonra, ön camımın ötesindeki manzara değişiyor.

muhteşem bir şeye dönüşür. Yeşilin her tonuna bürünmüş ağaçlar, pırıl pırıl parlayan dev göller ve karla kaplı dağlar her yöne doğru uzanıyor. Kendimi yorgun hisseden gözlerim şimdi ardına kadar açık. Görüş alanımdaki her şey farklı bir ölçekte görünüyor. Sonsuz miktarda bozulmamış alan var ve dünya daha büyük görünüyor ya da belki de ben daha küçüğüm.

Birkaç saat sonra, Glencoe ve Fort William'ın ötesinde ve hala muhteşem manzaraların büyüüne kapılmışken, yıllardır dünyanın pek bir yerini görmediğimi fark ediyorum. Kilitledim kendimi gerçeklikten uzaklaştırdım, yazmakla çok meşguldüm - hala yapabiliyorken

-Ama gerçekten *yaşamıyordum*. Sadece kendi içimde var oluyordum.

başım. Sonra kaybettiğim her şey ve herkes için yas tutuyorum. Sadece karım için değil. Son on yıl boyunca gerçek insanlarla olan ilişkilerimin kurgusal olanlara takılıp kalmasına izin verdim. İşim benim her şeyim oldu. Davetleri ve çoğu aramayı, mesajı ve e-postayı görmezden geldim, çünkü her zaman gerçek dünyayı meşguldüm. Ayrıca, Abby varken başka kimseye ihtiyacım yoktu.

Bunun farkına varmak biraz moralimi bozuyor, zihnimde yeni bir pişmanlık listesi oluşuyor. Bu yoldan devam ediyorum

Kederli bir an, hala pencerenin dışındaki sınırsız güzelliğe hayranlık duyuyorum. Durmak istesem de durmuyorum. Zamanımız yok. Amberly Adası'na giden feribot sadece Haftada iki kez ve bir sonraki seferi kaçırmamak için endişeliyim. İnternette okuduğuma göre, biletler önceden rezerve edilemiyor ve sadece gemide satın alınabiliyor. Adanın bulduğum birkaç fotoğrafına bakılırsa, daha da Yolculuğumda gördüğüm her şeyden daha çarpıcı, bu yüzden umarım bu destansı yolculuk buna değer.

Nihayet gece geç saatlerde vardığımızda, mehtaplı deniz, bilmediğimiz bir koyda kömür karası gökyüzünü yansıtıyor. Navigasyon bizi başarılı bir şekilde "feribot terminaline" götürdüğünü sanıyor ama bu terminal daha çok cılız bir ahşap iskelenin önündeki otobüs durağına benziyor. Burada kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey ve hiç kimse yok. Arabadan çıkıyorum ve soğuk hava bir tokat gibi geliyor. Yorgun kemiklerimi esnetiyorum, krampları hafifletiyorum.

Saatlerce aynı pozisyonda oturdum ve köpeği de aynı şeyi yapması için dışarı saldı. Doğru yerde olduğumu teyit etmek için bulabildiğim tek şey el yazısıyla yazılmış bir tabelada amberli feribot yazıyor ve altında sefer saatlerinin bir listesi var. İnternette bulduğum saatlerden tamamen farklılar ve bir sonraki feribot yarın sabaha kadar gelmeyecek. Telefonumu kontrol ediyorum ve görüyorum ki

sinyal yok. Ne insan, ne ev, ne de herhangi bina var, sadece uçsuz bucaksız bir sahil. Bir otomat bile yok. Kolumbo etkilenmemiş görünüyor.

"Üzgünüm evlat. Görünüşe göre arabada uyuyoruz."

Ertesi sabah, bir sesle uyandık.
ciyaklayan martılar. Çok az uyumuşum ve yorgunluktan sarhoş gibiyim ama gözlerimi açtığımda beni en muhteşem gün doğumu karşılıyor. Gökyüzü ezilmiş kızılıkların rengine boyanmış, kızılıklardan oluşan bir tabloya benziyor. beyaz kumlu bir koy üzerinde öfkeli fırça darbeleri. Dün gece geldiğimizde hava o kadar karanlıktı ki muhteşem manzaranın tamamen farkında değildim, ama şimdi bir tarafta mor funda ile noktalı engebeli kırsalı görebiliyorum.

ve diğer tarafta sonsuz gibi görünen el değmemiş bir sahil. Uzakta, ufukta güzel bir şekilde duran küçük bir adanın ana hatlarını görüyorum - Amberly'ye ilk bakışım.

Bize iki araba ve yan tarafında ilginç bir Highland ineği logosu bulunan siyah bir minibüs daha katıldı ve hepsi iskelenin yanına park etti. El yazısıyla yazılmış zaman çizelgesinde feribot olduğu belirtilmesine rağmen hala bir işaret yok.

ve dönüş seferleri için hiçbir ayrıntı olmadığını fark ettim; belirtilen tüm saatler sadece tek yön içindi. Yakın bir kalkış tehlikesi görünmediği için Kolumbo'yu sahil boyunca kısa bir yürüyüşe çıkarıyorum. Rüzgâr

Beni nazikçe ileri itiyor ve saçlarımı karıştırıyor, okyanusun kokusu duyularımı dolduruyor ve dilimde deniz tuzunun tadı kalıyor.

Güneş daha hızlı yükseliyor. Altın sarısı yansıması denizin yüzeyinde dans ediyor.

anakaradan Amberly'ye uzanan parıldayan bir patika. Bulutsuz mavi gökyüzü, sakın turkuaz suyu ve mükemmel beyaz kumuyla burası İskoçya Yaylaları'ndan çok Karayipler'e benziyor. Sadece soğuk gerçek konumumuzu veriyor, yüzümü ısıtıyor ve

Giysiler. Hava Londra'ya çok serin, taze ve saf. Açgözlülükle yutuyorum, ciğerlerimi dolduruyorum, kendimi uyanık, canlı ve biraz da heyecanlı hissediyorum.

İkinci bir şans.

Denizin sakinleştirici sesi hipnotik ve bana eskiden yaşadığımız yeri hatırlatıyor. Eski "sonsuz kadar değil" evimiz. Sonra ben

O geceyi, yağmurun sesini ve uçurum yolunun altındaki kayalara çarpan dalgaları, onun sesini en son duyduğum anı düşünüyorum. Karım her zaman düşüncelerime izinsiz giriyor. Şimdi bile.

İlk tanıştığımız günlere dair anılar, en sevdiğim filmde bir sahne gibi zihnimde canlanıyor ve zaman içinde onları daha anlamlı bir hale getirip getiremeyeceğimi merak ediyorum

olduğundan daha fazla. Bazı insanların ortadan kaybolduğunda beni terk etmeye karar verdiğini düşündüğünü biliyorum. Ama beni terk edecek olsa bile, asla bu kadar dramatik bir şey yapmayacağını biliyorum. Abby öyle biri değil.

Duygularımı kafamın içinde bir kutuya koymaya çalışıyorum. Her zaman yaptığım gibi.

Kendilerini geri bırakma eğilimindedirler.

Ben yürürken, Kolumbo kum bulutlarını tekmeleyerek ileri geri koşuyor ve aylak aylak dolaşan martıları kovalıyor. Elime pürüzsüz, koyu gri bir taş alıp denizin yüzeyinde kaydırıyorum. Kaybolmadan önce üç kez sekiyor ve köpek sığ suya doğru koşuyor. Asla bulamayacağı bir şeyin peşinde, ama hepimiz bundan suçluyuz. Dönüyorum ve at römorklu eski bir Volvo'nun park ettiğimiz yerin arkasında, uzaktaki diğer arabalara katılmak için yanaştığını görüyorum. Bir kapak açıldı ve ben

at römorkunun küçük bir at arabasına dönüştürüldüğünü yemek kamyonu. Yemek kokusu kısa sürede okyanus kokusuna karışıyor ve midem gurulduyor. Son zamanlarda pek iştahım yoktu ama birden açlıktan ölüyorum.

", Kolumbo. Kahvaltı hazır."

Arabaya döndüğümde kahve, pastırmalı sandviç ve köpek için sosisle denize bakıyorum. Eskisi kadar sakin değil ve bir zamanlar mükemmel olan mavi gökyüzü şimdi çürüklerle kaplı. Feribotun gelmesi yarım saat önceydi ama ufukta tek eski bir balıkçı teknesine benzeyen bir şey. İskeleye yaklaşırken diğer sürücüler motorlarını çalıştırıyor ve geminin yan tarafındaki ismi okuduğumda biraz midemin bulandığını hissediyorum: AMBERLY FERRY. Feribotlara göre çok *küçük*. Ben

Çocukken sahip olduğum ve sadece iki plastik araba için yeri olan Fisher-Price oyuncak vapurunu hatırlattı. Kuşkusuz, bu biraz daha büyük, ama eski ve paslı, ve o kadar denize elverişsiz görünüyor ki yüzdüğüne şaşıyorum.

Bunu daha önce de yaptıkları belli olan diğer sürücüler araçlarını hareket ettirerek eski ahşap iskelenin düzenli bir sıra oluşturunuyorlar. Bu manzara bana *Jaws* filmindeki bir sahneyi hatırlattı. Teker teker feribota biniyorlar.

Ben daha emniyet kemerimi takmadan ya da motoru çalıştırmadan. İleride birinin arabaları binmeden önce kontrol ettiğini görüyorum, sanki kaçak yolcuları arıyormuş gibi herhangi birinin tekneye binmesine izin vermeden önce her aracın içine bakmak için eğiliyor. İlk başta bir erkek olduğunu düşünüyorum, çünkü boyları ve giysileri soluk şalvarlıydı. mavi kot pantolon ve cankurtaran salı olarak kullanılabilecek gibi görünen kocaman sarı bir ceket. Ama Mini'ye doğru yürürken,

Çok uzun boylu bir kadın olduğunu görebiliyorum. Benden yirmi yaş kadar büyük ve parlak siyah saçlarını kısa bir at kuyruğuyla yüzünden ayırmış. Eğildi ve ben de camımı indirdim.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor kalın bir İskoç aksanıyla. "Umarım. Amberly'ye ulaşmaya çalışıyorum."

Sanki ne dediğimi anlamamış ya da tehlikeli derecede aptal olduğumu düşünüyormuş gibi uzun süre bana bakıyor.

"Üzgünüm, yardım edemem. Mevsimi değil."

dikip bakıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, Isle of Amberly Trust'ın adanın sahibi olduğu anlamına geliyor. Binlerce koruma altındaki ağaca ve sadece yirmi beş kişilik bir topluluğa ev sahipliği yapıyor. Adaya sadece Mayıs'tan Temmuz'a kadar *ziyaretçi* kabul ediliyor. Sizi gemiye alabilsem bile -ki alamam- günlerce geri dönemezsiniz ve kalacak hiçbir yeriniz olmaz-"

"Ama istiyorum," diye ısrar ediyorum. "Üç ay kalmam için davet edildim."

Makyajsız gözleri şüpheci yarıklara dönüşüyor. "Kim tarafından?"

"Kitty Goldman. Orada bir kulübesi var."

Başını iki yana sallıyor. "Adını hiç duymadım ve hayatım boyunca Amberly'de yaşadım."

"Charles Whittaker'dan miras kaldı."

Olağanüstü uzun boylu kadın yüzümü incelemeden önce uzaktaki adaya bakıyor ve ifadesini okumak zor. Sonra gülümsüyor.

"Charlie'nin güzel eski yazı kulübesi mi? Aferin sana. Aferin, Eşyalarını toplayıp gemiye binsen iyi olur. Arabanız en azından bir süreliğine burada güvende olacaktır."

"Arabayı feribota alamaz mıyım? Yer var gibi görünüyor."

"*Ziyaretçilerin* adaya araç getirmelerine izin verilmemektedir." "Ne? Ama bütün eşyalarım yanımda..."

Kadının yıpranmış yüzü yorgun bir kaş çatmayla kıvrılıyor. Onun gözlerinden kendimi görüyorum ve tekrar deniyorum. Bu kadının bana yardım etmesine ihtiyacım var.

"Özür dilerim. Uzun bir yolculuk yaptım-"

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye araya giriyor, sanki çok fazla zamanını gibi. "Taşıyabildiğiniz kadarını getirebilirsiniz *ya da* anakarada kalabilirsiniz. Kurallar böyle ve korkarım tek seçenek bu." *Tek seçenek.*

Ne kadar saçma bir ifade. *Sadece bir seçenek var ve bir seçenek* de yok anlamına geliyor. "Seçim sizin. Karar vermek için yemek kamyonundan bir sosisli sandviç almam ne kadar sürerse o kadar vaktin var" diyor ve uzaklaşıyor.

Hızlı karar verme konusunda her zaman oldukça yavaş olmuşumdur ama bu seferki yeterince basit görünüyor. Kolombo'nun yiyecek ve eşyalarıyla dolu bir sırt çantası, benimkilerle dolu bir valiz alıyorum ve dizüstü bilgisayarımınla not defterlerimi içeren çantamı omzuma . Başka bir şey taşıyamıyorum, yanıma aldığım yiyecek çantasını bile, ama bir paket sütlü çikolata digestives alıp ceketimin cebine atıyorum. Bu yeterli olacak

Şimdilik yapacak bir şey yok. Arabayı kilitledim ve tekneye doğru acele ettim,

Feribot görevlisi kahvaltısıyla dönerken Kolombo yanımda koşturuyor. Sosisli sandviçinden büyük bir ısırık alır ve ketçap sızarak çenesine düşer. O

küfür eder, beyaz bir kağıt peçeteyle siler ve ortaya çıkan leke kan gibi görünür.

"Kararını verdin mi?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. Bir ısırık daha almadan önce gülümseyerek "O zaman gemiye hoş geldin" diyor.

Martılar ciyak ciyak bağılıyor, kirli kanatlarını çırpıyor. Beyaz kanatları protesto edercesine iskeleden ayrılan feribotun üzerinde daireler çiziyor. Kanat açıklıkları çok geniş, güverte boyunca çalımlı gölgeler düşürüyorlar ve yukarı baktığımda Gagalarının uçlarının da kana bulanmış gibi kırmızı olduğunu görüyorum. Alçalıp öyle bir dalıyorlar ki, yolumdan çekilmem gerekiyor ve çıkardıkları çirkin ses neredeyse bir uyarı gibi geliyor:

Geri dön. Geri dön. Geri dön.

Yorgunluktan ve hayal gücümünden kaynaklandığına eminim. Bana oyun oynuyorlar ve kuşların bizi uzun süre takip etmediklerini fark ediyorum. Feribot uzaklaştığında anakaraya doğru geri çekiliyorlar, yavaşça körfezden çıkıyorlar.

Güneş artık tamamen doğdu ve her şey mavinin göz kamaştırıcı bir tonunda. Denizin nerede durduğunu ve gökyüzünün nerede başladığını söylemek zor. Hebridean Denizi dalgalı ve diğer yolcuların hepsi araçlarının içinde kalıyor ama bu bizim için bir seçenek değil. Kolumbo ve ben arabanın önüne doğru ilerliyoruz.

Feribota bindiğimde eşyalarımı ve kendimi açık güvertedeki metal bir banka oturtuyorum. Hava soğuk ve ara sıra deniz spreyi sisi ile duş alıyoruz, ancak Isle of Amberly tamamen büyüleyicidir. Beyaz kumlardan ve turkuaz renkli denizden oluşan bir hale küçük adayı çevreliyor ve bir serap gibi görünmesini ve bunun bir rüya gibi hissedilmesini sağlıyor. Bir yunus sürüsü, feribotun yarattığı dalgaların arasından sanki

Yolculuğumuzda bize eşlik ediyor ve yüzüm alışılmadık bir gülümsemeye dönüşüyor.

Maceramız zorlu bir başlangıç yapmış olabilir ama bu çok güzel ve uzun zamandır ilk kez umut gibi bir şey yaşıyorum. Belki de Kitty haklıydı ve bu

Umutsuzca ihtiyacım olan yeni bir başlangıç, hayatımı ve

kariyerimi yeniden rayına oturtmak için ikinci bir şans.
Menajerim neredeyse

Her zaman haklıdır. Yunusları gören başka biri var mı diye güvertede etrafa bakıyorum ve işte o zaman onu görüyorum. Üzerinde bir yıl önceki, kaybolduğu gece giydiği parlak kırmızı paltosu var ve teknenin arka tarafında durmuş bana bakıyor. Titriyorum, sadece soğuktan değil ve sanki zaman durmuş gibi hissediyorum.

bir an. Kolumbo havlayarak büyüyü bozdu. Neye hırladığını görmek için aşağı bakıyorum - meğer benimle aynı yöne, kadına bakıyormuş - ama geri döndüğümde kadın gitmişti. Her şey o kadar hızlı oldu ki, hayal görmüş olabilirim, ama gördüğüm kadın kayıp karımın tıpatıp aynısıydı.

ÇOK İYİ

R insanları yönlendirmek eskiden iyi olduğum şeydi, ancak son zamanlarda kendi yargılarıma güvenmiyorum. Hatta güvenmiyorum.

Kendi gözlerimle. Uykusuzluk bazen gerçekliğimin sınırlarının bükülmesine ve bulanıklaşmasına neden oluyor ama kadın gerçekten *de* Abby'ye benziyordu. Çantaları ve Kolumbo'nun ipini alıp park etmiş arabaların arasından geçerek teknenin diğer ucuna doğru aceleyle ilerliyorum.

Sallanma hareketi dengemi kaybetmeme neden oluyor ve Tökezledim ve kendimi sabitlemek için kirli bir parmaklığa tutundum. Yukarı baktığımda gördüğüm kişi hâlâ yoktu. Tabii en başından beri oradaysa. Sevdiğiniz birini kaybettiğinizde onu her yerde görürsünüz.

Çok *gerçekçi* görünüyordu. Dönüp tekrar arabaların arasına ve pencerelerden içeriye baktım. Gördüğüm her yüzü inceliyorum ama hiçbirisi o değil. Renkli camlı siyah minibüsün içini görmek daha zor ve kendimi aptal gibi hissederek uzaklaşıyorum. Yorgunluk, kafa karışıklığı ve kederden sayıklıyorum.

Belki de İskoçya'ya kadar araba sürmek ve zaten çok yorgunken bir geceyi arabada uyuyarak geçirmek iyi bir fikir değildi. Hissetmemenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyorum.

tamamen paramparça. Ve kırılmış. Ve yalnız. Kendimi bunu hayal ettiğime ikna ediyorum. Ben olmalıydım *Onu* hayal ettim. Gerçekte var olan yerine istediğimiz şeyi görmek insani bir rahatsızlıktır.

Zihnim bir zamanlar birlikte bindiğimiz başka bir teknenin anısı içinde dolaşıyor. Bundan çok daha güzel bir tane. Neredeyse on yıl önceydi ama o günü hâlâ öyle hatırlıyorum ki

Açıkça. Sürpriz bir yıldönümü hediyesi olarak Dalmaçya

Sahili'nde üç gecelik bir gemi seyahati rezervasyonu yaptırmıştım. Hırvatistan'da gemiye bindik,

ve rezervasyondaki bir karışıklık sonucu ikiz yataklı bir kabinle sonuçlanmasına rağmen, bunun romantik bir kaçamak olması gerekiyordu. Abby çoktan garip davranmaya başlamıştı ve içki almam için beni bara gönderdi. Birkaç pahalı kokteyle küçük kabinimize döndüğümde, içeriden Nina Simone'un tanıdık sesi olan müziği duyabiliyordum. Kapıyı açtım ve Abby'yi "Feeling Good" şarkısında dans ederken buldum. Aynı anda hem komik hem de seksi olan bir tür yavaş dans. Sanki orada olduğumu bilmiyormuş gibi sırtı bana dönüktü ve sözleri taklit ediyor, müzikle birlikte kalçalarını yavaşça bir o yana bir bu yana sallıyordu. Tek giydiği bir gülümseme, çok kısa beyaz bir şort ve sütyeniydi ve beyaz dantelin bronz teninde nasıl parlak göründüğünü hala hatırlıyorum. Gözlerimi kapattığımda yüzünü hayal edebiliyorum, ve en çok gözlerini hatırlıyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en maviydiler. Okyanusa bakmak gibiydi ve boğulmak istiyor.

İçecekleri komodinin üzerine koyduğumda, "İ " dedi.

"İşte "

"Umarım uykunda ölürsün."

Başımı kaldırdım, yanlış duymuş olabileceğimi düşündüm.

"Ne?"

"Umarım uykunda ölürsün. Son zamanlarda bunu düşünüyordum -ölümü- ve için en iyi yol bu olsa gerek. Eğer birini gerçekten sevdiysen, onun *bu* şekilde ölmesini istersin,

ve seni her şeyden çok seviyorum. Umarım uykunda ölürsün."

O günden sonra her gece yatmadan önce birbirimize bunu söyledik.

Umarım uykunda ölürsün. Bu bizim seni seviyorum deme şeklimizdi.

"Ve seni çok sevdiğim için sana küçük bir Bu yolculuk için bir şey." Beyaz bir kaptan şapkası çıkardı ve kollarını boynuma dolayıp bana doğru bastırmadan önce kafama geçirdi. "Sen benim her şeyimin kaptanısın," diye fısıldadı kot pantolonumun fermuarını açarken. Onun

Eliyle beni kısa sürede sertleştirdi ve sonra durup ikiz yataklara baktı. "Beni iskeleye mi yoksa sancağa mı götürmeyi tercih , Kaptan?"

O kabindeki her yüzeyi kullandık. o öğleden sonra seviştik. Acele etmedim ve ona istediğini verdim; onu memnun etmek beni her zaman tahrik etmiştir. Sonra sıra bana geldi. Yolculuğun tek iyi kısmıydı. Yola çıkar çıkmaz kendisini deniz tuttuğunu söyledi ve üç gün boyunca kamaradan çıkmadı. Bunu itiraf etmedi ama Abby Denizdeyken dehşete düşmüştü. Gemi seyahati rezervasyonu yaptırdığım için kendimi çok suçlu hissettim - o zamana kadar okyanustan korktuğunu bilmiyordum - ama o tatilden sonra teknelerden hep uzak durduk. Karımı, böyle paslı ve eski bir feribota asla ayak basmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum. Onu gördüğümü hayal etmiş olmalıyım. Bu ilk kez olmazdı.

Hüzünlü anılar, çantalar ve büyüyen bir ama koltuğuma dönmenin bir anlamı yok. Vapur hızla bir başka ahşap iskeleye yaklaşıyor. Bir zamanlar ufukta sadece bir leke olan Amberly Adası şimdi neredeyse dokunacak kadar yakın. Ne beklediğimden emin değilim ama bu değildi.

Hayatımdan geriye kalanları toplayıp bu yolculuğa çıkmadan önce burayı internetten araştırdım, ancak internette Amberly Adası hakkında pek bir şey yoktu. İlk öğrendiğim şey Haritaya baktığınızda adanın kırık bir kalp şeklinde olduğunu fark edersiniz. Dik granit tepelerden oluşan dikenli bir sırt, adanın bir yarısını diğer yarısından ayırıyor gibi görünmektedir. Ada aynı zamanda çok küçük, sadece altı mil uzunluğuunda ve beş mil genişliğuinde, İskoçya'nın batı kıyısının on mil açığuında yer alıyor. Bazı resimler gördüm bakımsız bir arazinin, sarp tepelerin ve inanılmaz derecede uzun ağaçların bulunduğu sık ormanların çevrimiçi görüntüsü. buranın gerçekliğuini yansıtıyor. şimdiye kadar gördüğüm her şeyden muhteşem.

Adanın bu tarafı, düzensiz dikişler oluşturan kuru taş duvarlar ile yemyeşil çimenlerden oluşan bir goblen. Burada bir

Uzakta parıldayan bir göl ve leylak rengi tarlalar

issız beyaz kumsallarla çevrili yabani fundalıklar. Buradan görebildiğim hiçbir bina ya da insan yok, sadece güzel bir şey var.

Hayatın mutluluğu paylaştığına inanıyorum. Payına düşenden fazlasını alan insanlar mutluluktan şişmanlıyor, yeterince alamayanlar ise nasıl hissedeceklerini unutuyor. Unuttuğumdan korkuyorum ama bu anı hatırlamak istiyorum, bu yüzden fotoğraf çekmek için cebimdeki telefonumu arıyorum. Hala sinyal almadığımı fark ediyorum, tek bir çubuk bile yok

Bir avuç araba feribottan inerken, ben büyük bir köpek ve çok fazla poşetle yürüyerek karaya çıkıyorum. Highland ineği logolu siyah minibüs yanımdan geçen son araç oluyor, Ne kadar yavaş hareket ettiğini ya da sürücünün silüetinin dikkatini yola vermeden önce renkli camdan bana ne kadar uzun süre baktığını hayal ettiğimi sanmıyorum. Yakında herkes gitmiş. Bir Uber bulmayı beklemiyordum - ve adadayken kendi arabam olacağını düşünmüştüm - ama herhangi bir toplu taşıma aracı izi yok. Bir otobüs durağı bile yok. Geriye kalan tek araç, rıhtıma park edilmiş toz kaplı, hırpalanmış eski bir gümüş kamyonet. Herhangi bir ulaşım aracı olmadan, biraz sıkışmış durumdayım. Kulübenin *en az* bir mil uzakta olduğunu biliyorum ve tüm bu eşyaları tek başıma o kadar uzağa taşıyabileceğimi sanmıyorum. Hangi yöne gitmem gerektiğinden bile emin değilim. Sonra büyük ahşap bir ilan panosu görüyorum.

Üstüne AMBERLY oyulmuş.

Camın arkasında tüm adanın elle çizilmiş bir haritasını görebiliyorum. Üç boyutlu bir sanat eseri gibi. Kırık kalbi alıyorum

az üçte birini kaplayan ağaçlarla şekillenmiştir, ancak görülecek çok daha fazla şey var gibi görünmektedir. Gölün yanı sıra nehirler, çok sayıda plaj ve güney kıyısında haritada Darkside Mağarası olarak işaretlenmiş bir koy var. Adada binalar da var ama onları buradan göremiyorum. Bir kilise, bir çiftlik ve bir pub olabileceğini tahmin ettiğim -umduğum- The Stumble Inn'i görüyorum. Bir sıra küçük saz kulübeler, Tepedeki Ev diye bir şey ve sonra,

Diğer tüm binalardan uzakta ve ağaçlarla çevrili bir yerde, Kitty'nin bana Charles Whittaker'ın yazı kulübesinin adı olduğunu söylediği The Edge'i görüyorum. Telefonum hâlâ çekmiyor ama haritanın bir fotoğrafını çekiyorum. Haritada birkaç tuhaf şey var, küçük kırmızı üçgenin üzerinde şöyle yazıyor: BURADA DEĞİLSİNİZ.

"Seni ister misin?" diyor arkamdan bir ses. Dönüyorum ve feribot kadınının biraz fazla yakın durduğunu gördüm. Sık sık bir hayalin içinde kayboluyorum -sanırım çoğu yazar bunu yapar- ama Kolumbo'nun birinin bize gizlice yaklaştığını duymamış olması alışılmadık bir durum. "Sanırım Charlie'nin eski kulübesini bulmakta zorlanabilirsiniz ve bir fırtına yaklaşıyor," diyor bulutsuz mavi gökyüzüne bakarak. "Fırtınaya yakalanmak istemezsiniz." Daha iyi günler görmüş gümüş kamyoneti başıyla işaret ediyor. "İsterseniz sizi gideceğiniz yere götürebilirim?"

Kamyonet ölüm tuzağına benziyor ama başka seçeneğim yok.

"Bu olur, teşekkür ederim," diyorum, adada tanıştığım ilk kişinin bu kadar nazik olmasından son derece memnun bir şekilde.

Engibeli yolda ilerlemeye başladık ve ben defalarca ne kadar minnettar olduğumu söylerken

Ayrıca kurtarmak için tutunuyorum. Köpek ve ben arka koltukta zıplarken çantalarım kamyonun arkasında.

kadın o kadar uzun ki, atkuyruğunun tepesi kamyonun tavanına değiyor, fark etmiş ya da umursamış gibi görünmüyor. İri elleri direksiyonu kavırıyor ve güve yeniği yün eldivenlerine rağmen parmaklarındaki kesikleri ve tırnaklarının altındaki kiri görebiliyorum. Herkesin anlatacak bir hikâyesi vardır ve ben kendimi onunkini bilmek isterken buluyorum. Kaç yaşında olduğunu merak ediyorum, sanırım altmışlı yaşlarında. Sonra ne kadar zamandır bekâr olduğunu merak ediyorum.

küçük bir feribotla uzak bir İskoç adasına yelken açtı. Ve nedenini. Sormak için bir yol bulmaya çalışıyorum.

cinsiyetçi ya da yaş ayrımcı gelebilir, ama sonra bir kaset seçer -onlarca yıldır görmediğim bir şey- eski görünümlü müzik setine ve müzik çaldığında kendi kendine gülümsüyor müzik çalmaya başlar. Gayda sesine benziyor. Belki de yalnız bir kavalcı. Cenazede duyabileceğiniz bir şey gibi.

"Havaya girmene yardımcı olur!" diyor, dikiz aynasından bana bakıp tuhaf bir göz kırpmanın eşlik ettiği bir sırıtışla.

Ne için olduğunu sormuyorum. Ve ben de ondan "müzik" biraz gürültülü olsa da kısık. Kamyon da son derece gürültülü, öksürerek ve sıçrayarak tepeye doğru ilerliyor ve en son ne zaman servise gittiğini merak ediyorum. Emniyet kemerimi ikinci kez kontrol ediyorum ve bu konuda endişelenmemeye çalışıyorum. Abby sık sık, her şeye rağmen gitmeyi öğrenmem gerektiğini söylerdi. ve en azından yerel halk dost canlısı görünüyor.

Yol kıvrılıp dönüyor ve pencerenin dışındaki manzara sürekli değişiyor. Yükseklerle tırmandıkça daha fazlasını görebiliyorum ve adanın her görüntüsü bir öncekinden daha şaşırtıcı ve nefes kesici. Küçük olabilir ama buradan devasa görünüyor - vahşi görünümlü dev bir yamalı yorgan kuru taş duvarlarla örülmüş çimenli tepeler. Uzakta sonbaharın tüm renklerini sergileyen ağaçları görebiliyorum. Kehribar, kahverengi ve altından oluşan ayrıntılı bir gökkuşağı. Daha uzaklarda akçaağaç şurubu renginde, şelalelerden damlayan bir dağ görüyorum. Hepsi parlak yeşil yosun lekeleriyle süslenmiş kayalarla dolu. Sonbahar her zaman benim Yılın en sevdiğim zamanı ve Ekim her zaman en sevdiğim ay olmuştur.

Eski bir kulübenin harabesini görüyorum - dört düzensiz gri taş duvardan başka bir şey kalmamış, bir zamanlar zeminin olması gereken yerde uzun otlar büyüyor. Umarım kulübe daha iyi durumdadır -tercihen bir çatısı vardır- ve kayıkçı kadın sürmeye devam edince rahatlıyorum. Başka bir göle yaklaşıyoruz, su o kadar durgun ki gökyüzünü mükemmel bir şekilde yansıtıyor, kabarık bulutlarla noktalı parlak mavi tuvali yansıtıyor. Ta ki içlerinden biri güneşi saklayana kadar. Sonra dünya bir anda daha karanlık bir hal alıyor.

kendi versiyonu. Yol sanki daha önce
Yer yer dağdan yontulmuş, her iki yanında yosun kaplı
granitten dik banklar yükseliyor. Şimdi koyunların
serpiştirildiği tarlaların arasına sıkışmış durumdayız.
Şeytani boynuzları ve siyah yüzleriyle kızgın görünümlü
olanlar. "Çim biçme robotlarının bizim versiyonumuz.
Çimleri tutuyorlar

Yeni arkadaşım yine neşeli bir göz kırpmayla, "Güzel ve
kesilmiş," diyor.

"Çok nazıksınız. Çok minnettarım," diyorum ve ona tekrar
teşekkür ediyorum.

"İyi şey nasıl kötü olabilir?" diye soruyor ironi yapmadan.
"Ben Sandy MacIntyre, bu arada. "Sandy MacIntyre'im bu
arada.

ama aynı zamanda Amberly'de şerifim. Seni ve çocuklarını
kaçırmadan önce kendimi tanıtmalıydım.
köpek."

"*Hem* feribota binip *hem* de şeriflik mi yapıyorsun? Bu seni
meşgul olmalı."

"Özellikle değil. Feribot haftada sadece iki kez sefer
yapıyor, o da hava güzelse, ki genellikle öyle olmuyor. Ve
adada hiç suç işlenmiyor."

Kulağa saçma bir iddia gibi geliyor.

"Hiç suç yok mu?" Ben soruyorum.

"Hayır. Herkes herkesi tanır. Sadece yirmi beş şüpheli ."

"Peki ya ziyaretçiler?"

"Neyse ki bunlardan çok fazla almıyoruz," diyor ve tekrar
bana bakıyor. "İsminizi duyamadım."

Çünkü bunu hiç istemedi.

"Grady Green," diyorum, keşke başka bir şey uydursaydım
diye içimden geçiriyorum, ama adımı tanıdıysa bile iyi
saklıyor. İnsanların kim olduğumu ve ne yaptığımı bilmesinden
her zaman biraz rahatsız olmuşumdur, bu yüzden hala anonim
olabileceğimi bilmek güzel.

"Peki seni Amberly'ye getiren nedir Grady?"

Gidecek başka yerim yok ve menajerim bana acıdı.

"Ben bir yazarım," diyorum.

"Şimdi mi? Aferin sana. Aferin. Senin için. Senin için." Birkaç kez başını salladıktan sonra dolambaçlı yola bakıyor. "Adada kalan epeyce yazarımız oldu. Yıllar boyunca buraya tatil için gelen ve hiç ayrılmayan yaratıcı ruhların sayısını unuttum. Burayı ilham verici buluyorlar gibi görünüyor. Ne tür kitaplar yazıyorsunuz?"

Artık hiçbir şey yazmıyorum. Nasıl yazdığımı hatırlamıyorum.

"Oh, vay canına. *Bu* çok güzel," diyorum köşeyi döndüğümüzde

aşağıdaki vadinin muhteşem manzarasını ortaya çıkarıyor. Hoşlanmadığım bir konu olduğunda konuyu değiştirmekte her zaman iyi olmuştumdur. Sarp zümrüt tepelerle küçük bir köye yaklaşıyoruz. Uzakta bir orman var ve, Onun ötesinde, deniz. Gökyüzünün grinin tehdit edici bir tonuna dönüştüğünü fark ediyorum ve Sandy'nin fırtına konusunda haklı olabileceğinden korkuyorum.

"Evet, dünyanın en güzel yeri," diye cevap veriyor, sanki o da Amberly'yi ilk kez görüyormuş gibi şaşkın bir ifadeyle.

Köyün ortasında Saint Lucy's adında eski görünümlü bir taş kilise ve özenle yapılmış ahşap bir kapı var. Çizgili çimlere sahip tertemiz bir köy yeşili, kiliseyi üç küçük, şirin sazdan kulübeden ayırıyor ve The Stumble Inn'in Gerçekten de bir bar. Feribottan hatırladığım Highland ineği logolu siyah minibüs bir dükkanın önüne park etmiş ve birkaç kişi onu boşaltmaya yardım ediyor, içinde taze yiyecek gibi görünen kutular taşıyor.

Sandy, "Ada küçük olabilir ama o kendi başının çaresine bakıyor ve eminim ihtiyacın olan her şeyi bulacaksın," diyor. "Hepimiz birbirimize yardım ederiz. Umarım topluluk düşüncesine sahipsizdir; en iyi yol budur. İmkânı olan herkes haftalık teslimatları boşaltmaya yardım ediyor, gördüğünüz gibi

Şimdi oluyor. Bir elin nesi var, iki elin var. büyükbabam söylerdi. Burası Christie'nin Köşe Dükkanı, Amberly'deki tek bakkal. Ayrıca postayla göndermek istediğiniz bir şey varsa postane de buradadır. Adalılar

Adadaki her şeyin sahibi sizsiniz; burada süpermarket ya da fast-food işletmesi bulamazsınız, yalnızca *yere*l halk tarafından işletilen *yere*l işletmeler bulabilirsiniz. Konaklamanız sırasında yiyecek ya da içecek konusunda özel istekleriniz olursa Cora Christie bunları sizin için sipariş edebilir ve bir sonraki feribotla size ulaştırır.

."

"Feribotla ilgili olarak, zaman çizelgesinde sadece Amberly'ye *giden* seferlerin gösterildiğini fark ettim. Anakaraya geri dönüş seferleri için herhangi bir ayrıntı görünmüyordu. Bir yerlerde dönüş yolculuğu için bir zaman çizelgesi var mı?"

"Bu kadar çabuk , değil mi?" diye soruyor. "Hayır.

Ama-"

"Şey, bir süre burada kaldıktan sonra muhtemelen ..."

Ne dediğini duymuyorum çünkü onu tekrar görüyorum.

Karımı.

Sandy'nin konuşmasını yarıda keserek, "Kamyonu durdur," dedim. "Ne?"

"Kamyonu durdur. *Lütfen*."

Bunu yapar yapmaz paslı kapıyı açıyorum ve Abby'nin çıktığını gördüğüm siyah minibüse doğru koşuyorum. Aceleyle dükkâna girdim ama orada değildi. Herkes durup bana deli gibi bakıyor.

"Nereye gitti?" Kimseye özellikle sormuyorum.

"Kim?" diye sorar esnaf önlüğü giymiş yaşlı bir kadın kasanın arkasında duruyor. Gözleri yüzüne göre çok büyük ve soluk teni yoğun çizgilerle kaplı.

"Benim ... bir kadın vardı. Minibüsten indi ve kırmızı bir palto giyip bir kutu taşıyarak buraya geldi-"

"Meera'yı kastediyor olmalısınız," diyor dükkân sahibi, giderek daha şaşkın bir ifadeyle. Gözlerini kısarak elinde bir kutu sebze tutan kadına bakıyor -ki onun Meera olduğunu tahmin ediyorum-.

Gerçekten de kırmızı bir palto giyiyordu. Tıpkı feribotta gördüğüm kişi gibi. Tıpkı onu son gördüğümde Abby gibi. Onda aynı koyu renk saçları da var, ama bunun dışında *hiçbir* şeye benzemiyor.

Karım gibi. Etrafa bakındım ama dükkânda bu tanıma uyan başka kimse yoktu. Bu kadın gördüğüm kişi olmalı.

"Özür dilerim, ben ..."

Aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum ve dükkândaki herkes de aynı fikirde olduklarını belli edercesine bana bakıyor. Polis Abby'nin kırmızı paltosunu kaybolduktan kısa bir süre sonra buldu. Artık kimse onu giyip dolaşmıyor. Hepsi kafamın içinde.

"Özür dilerim," diyorum tekrar, olabildiğince hızlı geri çekilerek. "Seni başka biri sandım."

Bunu yapmayı bırakmalıyım.

Abby'yi her yerde gördüğümü hayal ediyorum.

Ve hala her gün ve her gece onu düşünüyorum; nasıl düşünmeyeceğimi bilmiyorum. Öldü mü yoksa bir yerlerde yaşıyor, bensiz bir hayat yaşıyor olabilir mi diye düşünerek uyuyorum. Eğer , nerede olduğunu ve benim onu özlediğim kadar onun da beni özleyip özlemediğini merak ediyorum.

O iyileşmeyecek bir yara.

Kamyona geri döndüğümde Sandy "Bu da neydi ?" diye sordu.

"Tanıdığım birini gördüğümü sandım."

Bundan daha fazlasını söylemek istemiyorum. Zaten kendimi deli bir aptal gibi hissediyorum. Köyden çıkmaya başlıyor, iç çekiyor ve başını sallıyor.

"İnsanlar bu adada hep hayalet görür."

AYNI FARK

Tonunki pek de iyi bir başlangıç sayılmaz. Yolculuğun geri kalanını garip bir sessizlik içinde geçiriyoruz; en azından benim için garip. Ben çok

utandım. Sandy çok nazik davrandı ve deli bir adama araba teklif ettiğini düşünüyor olmalı. İyi bir ilk izlenim bırakmak istedim ama korkarım tam tersini yaptım.

Kamyon bir süre sahili kucaklıyor ve ben pencereden dışarı bakarak hepsi ıssız olan uçsuz bucaksız kumsalları seyrediyorum. Her köşeyi döndüğümüzde sahil yeni ve daha da güzel bir şeye dönüşüyor. Durmak bilmeyen bir deniz parıldayan kum, gri çakıl taşları ya da ufalanan kayalıklar. Yol, sonunda düzleşene kadar giderek dikleşir, sarp bir tepenin etrafından dolanarak ilerliyor. Kayaların arasından denize doğru eğilerek büyüyen bir sıra gümüş huş ağacı, ağaçtan çok cadı süpürgesine benziyor ve batıdan esen rüzgârla yanlara doğru savruluyor. Ağaçlardan biri aşınmış bir çıkıntının kenarına o kadar yakın ki, her an aşağıdaki denize düşecekmiş gibi görünüyor. Hayatını kurtarmak için uçuruma tutunmuş.

Yağmur yağmaya başlıyor ve Sandy ön cam sileceklerini çalıştırıyor. Çıkardıkları ses kafamın içinde kelimelere dönüşüyor:

Çığlık at ve tırmala. Çığlık ve sıyrık. Çığlık ve sıyrık.

. . .

Olumsuz düşünceleri silkeleyip atıyorum ve yerlerine olumlu düşünceleri koymaya çalışıyorum ama pratik yapamıyorum. Buranın seilmeyecek *hiçbir yanı yok* ve burada olduğum için şanslıyım. Gerçek gibi gelene kadar kendime aynı şeyi tekrar tekrar söylüyorum.

Ana yoldan sapıp toprak bir patikadan aşağı iniyoruz ve çok geçmeden güneşin neredeyse tamamını engelleyen uzun ağaçlardan oluşan bir gölgelikle çevreleniyoruz. Sanırım burası haritada gördüğüm orman. Bunlar şimdiye kadar gördüğüm en büyük ağaçlar, bir evden daha uzunlar ve bazı gövdeleri Sandy'nin kamyonetinden daha geniş. Sanırım yüzlerce yıllık olmalı ve ben gittikten yüzyıllar sonra bile burada olacaklar. Bu düşünce bana kendimi küçük ve önemsiz hissettiriyor.

"Kızılağaçlar. Doğanın devleri," diyor Sandy.

"Pardon?"

"Bu kadim ağaçlar çok özel. Ada, Birleşik Krallık'ta onları bulabileceğiniz birkaç yerden biri. Binlerce yıl yaşayabilir ve neredeyse her türlü fırtınaya karşı koyabilirler, ancak insanoğlu sayesinde nadiren görülebiliyorlar. Bu nedenle onları ve burayla ilgili büyümlü olan diğer her şeyi, onlara zarar verebilecek insanlardan koruyoruz. Bu muhteşem ağaçlar, ziyaretçi sayısının kısıtlı olmasının ve normalde sezon dışında adaya hiç ziyaretçi kabul etmememizin nedenidir" diyor dikiz aynasından bana bakarak.

"Kızılağaçların Amerika'ya özgü olduğunu sanıyordum." "Doğru düşünmüşsün. Etkilendim.

Biriyle tanışmak güzel

Değişiklik olsun diye eğitimli bir adam. Birkaç yüz yıl önce, Agnes Amberly adında bir kaşif, Atlantik'i geçtiği ve neredeyse ölümüne neden olan bir yolculuğun ardından bazı fidanları geri getirdi.

Agnes, İskoçya'ya dönmeden ve bu küçük adayı dünyanın en güzel yeri ilan etmeden önce dünyanın farklı köşelerine yelken açarak bir ömür geçirdi. A

"Duyduğum en ibretlik hikaye."

"Neden ibretlik?"

"İnsanlar sahip kaybedene kadar nadiren bilirler.

Hayatlarını daha iyisini arayarak, daha fazlasını isteyerek, daha fazlasına ihtiyaç duyarak, zaten şeye sahip oldukları gerçeğine kör olarak geçirirler. Bence bazen insan ancak elinden bir şey *alındığında* sahip olduklarının değerini anlar. Agnes, neredeyse tüm hayatını yaşamak için mükemmel bir yer arayarak geçirdi.

Başından beri burada olduğunu anlamadan önce evim diyorlardı. Amberly Adası'nın adı, bu muhteşem ağaçlardan ilkinin diken kadının onuruna değiştirildi ve kızıl ağaçlar o zamandan beri burada, adada kimse onları resmi isimleriyle çağırıyor."

"Onlara ne diyorsunuz?"

"Hayalet ağaçlar," diyor Sandy. "Nedenini bilmiyorum," diye ekliyor ben sormadan. "Agnes Amberly zamanının ötesindeydi. Ağaçların dünyanın geleceği için ne kadar önemli olduğunu anlamıştı.

gezegeni ve bizlerin geleceğini tehdit ediyordu, ama o zamanki sorumlular dinlemedi. Bugün de sorumlular dinlemiyor. Böyle bir yerde yaşarken hepimizin birbirine bağlı olduğunu kısa sürede öğreniyorsunuz. Ağaçlar yukarıya doğru olduğu kadar aşağıya doğru da büyür ve bence insanlar için de aynı şey geçerli. Ne kadar büyürsek, o kadar aşağı hissetmeyi öğreniriz. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?" Anladığımdan emin değilim ama yine de başımı sallıyorum. "Bazı ağaçlar her yıl yapraklarını döker ve neredeyse her şeyini kaybeder, ama sonra yeniden büyürler.

Yan yana. İnsanlar ağaçlardan çok şey öğrenebilir. Evli misin?" Sandy dikiz aynasından yine bana bakarak soruyor.

"Evet. Ama . . ." Bu bir yabancıyla yapmaya hazır olduğum ya da nasıl yapacağımı bildiğim bir konuşma değil. "Buraya tek başıma geldim."

"Daha fazla konuşmaya gerek yok. Sizi duyuyorum. Karılar! Onlarla yaşayamam, onlarla yaşayamam. Haksız mıyım?"

Kendi şakasına gülüyor ve ben de yüzümü gülümsemeye zorluyorum. Artık buna alıştım, insanlar çılgılık atmama neden olacak yorumlar yapıyor.

Eşimi, dünyada en çok sevdiğim insanı kaybettim ve onsuz hayat anlamsız geliyor. Abby benim insanımdı. O benim her şeyimdi ve her şeyinizi kaybettiğinizde geriye hiçbir şey kalmaz. Sandy'ye sevdiğiniz insanlar söz konusu olduğunda onlarsız yaşayamayacağınızı söylemek istiyorum. Ama benim yok.

Düşüncelerimi kendime saklıyorum çünkü sessizlik yanlış aktarılamaz.

Sandy bir dönüş daha yaparak kamyoneti daha da dar, engebeli ve çamurlu bir yolda sıkışmaya ikna . Şiddetli yağmur başladığı gibi aniden durur, sanki Birisi onu kapattı ve kara bulutlar kısa süre sonra kararlı bir esintiyle gökyüzünden süpürüldü. Güneşi tekrar görebiliyorum.

"Adada kendimize ait bir mikro iklimimiz var" diyor. "Burada hava çok değişken ve çok fazla fikir değiştiriyor. En iyisi her şeye hazırlıklı olmak."

"Bu hava gerçekten güzel."

"Hayır, seni kastediyorum. Şimdi. Buradayız. Burası Charlie'nin deyimiyle Dünyanın Kıyısı," diyor. "Geri kalanımız oraya sadece Kenar diyor." Pencerelerden dışarı bakıyorum ama ağaçlardan başka bir şey yok. "Korkarım buradan sonra tek başınasınız. En fazla bu kadar yaklaşabiliyorum; kulübeye bugünlerde sadece yürüyerek ulaşılabilir. Charles Whittaker yalnız kalmayı severdi ve mahremiyetine çok önem verirdi. 'Yazı kulübesi' olarak adlandırdığı yerde vefat edeli birkaç yıl oldu ve kimse bunu öğrenmeden kısa bir süre geçti. Burada kimse yaşamadı.

Evin biraz tozlu ve temizlenmeye ihtiyacı olduğunu tahmin ediyorum ama sen yetişkin bir . Eminim ki birkaç örümcek ağından ya da biraz kirden korkuyor. Kulübe olabildiğince kırsal ve dışarıdan gülünç derecede rustik, ancak bunun sizi aldatmasına izin vermeyin. Yaşlı Charlie rahatına düşkün bir çocuk, bu yüzden güneş panelleri sayesinde elektrik ve sıcak su var ve ... şey, göreceksiniz. Sizi uyarayım, geceleri burası çok soğuk olur. Çok soğuk ve çok karanlık. Ama iyi olacaksınız. Ya da iyi olmayacaksınız ve bir sonraki feribotla dönmek isteyeceksiniz. Buradan kuzeye doğru gidin, yakında kulübeyi bulacaksınız."

"Tamam, teşekkür , " diyerek kamyondan iniyorum. Kolumbo arkamdan atlıyor ve geriye dönüp bakmadan ormanı keşfetmek için koşuyor. Keşke ben de köpeğim kadar korkusuz olsaydım. Çantaların geri kalanını alıp 360 derece dönüyorum. "Ee ... kuzeye o zaman?" Sandy'ye bunun hangi yön olabileceğine dair bir ipucu bulmayı umarak soruyorum.

"Pusulanız yok mu?" diye soruyor, sanki herkesin her zaman taşınması gereken bir şeymiş gibi.

"İhtiyacım olacağını bilmiyordum."

Başını tekrar sallıyor. "Bugünlerde bu kadar çok insanın kendini kaybolmuş hissetmesine şaşmamalı. Nereye gitmeniz gerektiğini bilmiyorsanız yolunuzu bulamazsınız."

"Telefonumda bir tane olabilir," diyorum, telefonumu alıp cep telefonumu cebimden çıkardım. Siyah bir ekrandan başka bir şey göremeyince yanaklarımın yandığını hissediyorum.

"Akü bitmiş . . . O zamandan beri şarj edemedim-"

"Zaten adada telefonlar nadiren çalışıyor. Mobil sinyal yok. İnternet de yok. İşte, al bunu," diyor Sandy, torpido gözüne uzanarak. Küçük bir telefon açtı.

Amberly'nin haritasını gösteren bir broşür, feribottan indiğimde gördüğümle aynı tasarım. Sonra benimle daha çok zekâ özörlölere uygun bir tonda konuştu

Çocuk. "Kuzey, güney, doğu, batı," diyor, haritayı parmağıyla dört kez vurarak. "İşte sana ödünç alabileceğin bir pusula," diye ekliyor ve bana izci çocukluğumdan beri görmediğim bir aleti uzatıyor. "Bu ada sadece altı mil uzunluğunda ve beş mil genişliğinde ..." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Senin gibi biri için bile bir uçtan diğerine birkaç saatte yürümek yeterince kolay. Kaybolmak da kolay, bu yüzden haritayı ve pusulayı her zaman yanında tutmanı öneririm. The Orphans'tan uzak durun; o tepeler düşündüğünüzden daha diktir. Burada dağ kurtarma yok.

polis ya da 'acil servis'. Sadece *ben varım*. Ve ben zaten çıplaklar plajındaki tatarcıklardan daha meşgulüm. Yarın akşam yedide seni akşam yemeği için alırım."

"Teşekkür ederim. Ne dedin?"

"Akşam yemeği. *Yemek* , değil mi?" "Evet, ama-"

"Güzel. Kız kardeşim yazarlara çok düşkündür. Ada kütüphanesini o işletiyor. Ben, daha az umursayamazdım. Yazar, otobüs şoförü, Aynı fark. Ama o seninle tanışmak isteyecek ve ben asla

O duyana kadar bu işin sonunu , o yüzden bu işi bir an önce bitirmek herkes için en iyisi. Ona kahvaltıda sosisli sandviç yediğimi söylemeyin; kolesterolümden endişe ediyor."

Köpeğin mamasını getirdiğimi ama kendiminkini getirmediğimi fark ettim - yanımdaki her şey hala arabanın içindeydi.

Anakara ve buraya gelirken dükkândan birkaç malzeme almak aklıma gelmedi. Belki biraz akşam yemeği dost canlısı yerel halk o kadar da kötü bir fikir değil.

"Yarın akşam saat 7'de," diyorum. "Şimdiden sabırsızlanıyorum."

"Yerinde olsam gitmezdim. Yemekler berbat olacak. Kız kardeşim hayatını kurtarmak için yemek yapamaz ama denemeyi sever ve dünya denemeyi sevenleri sever. Tanıştığımıza memnun oldum, Grady Green," der Sandy kamyonun camından dışarıya bakarak.

Pusulayla oynuyorum ve kuzeye doğru ilerlemeye başlıyorum. Ağaçlar ben onlara sanki iletişim kurmaya çalışıyormuş gibi titriyor. Yapraklar sırayla hışırdıyor ve fısıldıyor ve yukarı baktığımda güneş aralarındaki boşluklardan parıldıyor gibi görünüyor, küçük bakışlar sunuyor

mavi gökyüzü. Rahatlatıcı ve alışılmadık bir his yaşıyorum ve bu hissi tanımlamam biraz zaman alıyor.

Eve dönmüş gibi

hissediyorum. Ki bu hiç

mantıklı değil.

Çünkü buraya daha önce hiç gelmedim.

PASIF-AGRESIF

Ormanda dolaşırken burada ne yaptığımı sorgulamaya başladım. Belki de toparlanıp Londra'yı terk etme kararım, ve adını hiç duymadığım uzak bir İskoç adasına gitmek biraz aceleyle geldi. Ağaçların arasında gerçek bir patikaya benzeyen hiçbir şey yok, ama pusulayı takip ediyorum ve yosun kaplı açık köklerden oluşan engebeli ağa takılmamaya çalışıyorum. Orman büyülü hissettiriyor. Eğer bu kadar yorgun olmasaydım ve ellerim çantalarla dolu olmasaydı, durup her şeyi içime çekerdim. Bu anı yakalamaya çalışırdım. Yaşamaya kararlı olduğum yeni hayatımın başlangıcı.

Dallar ve gövdeler arasındaki geçiş yerlerini zaman zaman benekli ışık aydınlatıyor ve başımı kaldırdığımda mavi gökyüzünün pırıltılarını görebiliyorum. Minik yağmur damlalarıyla süslenmiş örümcek ağları kızılâğaçların arasında parıldıyor, ki bu ağlar yakından daha da etkileyici ve göz korkutucu.

Bana ne kadar küçük olduğumu hatırlatıyor. Normalde önden koşan Kolumbo gelip yanımda duruyor. Kaybolmuş olabileceğimizden endişelenerek ben de duruyorum. Orman manzarası her yönden aynı görünüyor ve ağaçların hepsi birbirine benzemeye başlıyor.

Ama sonra onu gördüm. Ormanda eski bir kulübe.

Çamurlu topraktan çıkıntı yapan pahalı görünümlü bir kayrak tabela var. THE EDGE yazısını okuduğumda, aradığım şeyi bulduğum için büyük bir rahatlama hissettim.

. Burada yaşamış olan yazar hakkında çok fazla şey bilmiyorum. Kimsenin bildiğinden de emin değilim. Charles Whittaker nadiren röportaj veriyor ya da etkinliklere katılıyordu. Herhangi bir sosyal medya hesabı yoktu.

Yayıncıları tarafından yönetiliyordu ve bir keresinde yazarların "okunması ve duyulmaması" gerektiğini söylemişti.

Anlatılanlara göre, yalnız kalmayı seven bir adamdı. Kitty onun her zaman böyle olduğunu, hatta kariyerinin başlarında, henüz önemli biri değilken bile böyle olduğunu söyledi. Kaba olmadığını, sadece özel biri olduğunu söyledi. Ben o kadar emin değilim. Kitap festivallerine katılmayı reddetti, hiçbir ödülü şahsen kabul etmedi ve bir keresinde kendi kitap tanıtımına gelmedi. Adam inzivaya çekilmiş yazar klişesini en uç noktaya taşımış.

Kulübe eski ve rustik görünüyor ama belli bir var. En azından ben kendime böyle söylüyorum. İki pencereyi birbirinden ayıran bir kapı, kulübenin önünü bir yüz gibi gösteriyor. Çatı çim ve yosunla kaplı.

Tepesinde kır çiçekleri yetişiyor ve içinden siyah bir baca çıkıyor. Ayrıca düzgün bir yığın fark ettim

Paslı bir balta eşliğinde ön kapının yanında odun kesiyor.

Uzakta eski bir kereste kulübesi var -neredeyse kulübe kadar büyük- ve içinde ne olabileceğini merak ama önce The Edge'i kontrol etmek istiyorum. Ormanın ortasında bir yer için garip bir isim.

Rüzgâr tamamen dinmiş ama uzun ağaçlar sallanmaya, gıcırdamaya ve inlemeye devam ediyor. Ben de başka bir şey duyuyorum. Deniz sesine benziyor ama olamaz; ben Her yönden ağaçlarla çevrili, dalları yükseklerle uzanıyor ve etrafımı sarıyor. Ağaçları takip ediyorum.

Kulübenin arkasından beklenmedik bir dalga sesi geliyor ve kulübenin bir uçurumun üzerine tünemiş olduğunu görüyoruz. Neredeyse uçurumun kenarında. İsim birden anlam kazanmaya başladı. Küçük bir

Ahşap bir bankın bulunduğu teraslı alan ve okyanus manzarası muhteşem ama eşiğe fazla yaklaşılmaya cesaret edemiyorum. Durduğum yerden bile aşağıdaki kayalıklara dik bir iniş olduğunu görebiliyorum ve bir kişinin düşerek ölmesini engelleyecek bir güvenlik bariyeri yok.

"Yakın dur, Kolumbo," diyorum.

Köpek ben ne dersem onu . Bunu yapan tek canlı o.

Tesisin arka kısmı, geleneksel ve eski görünen kulübenin ön çok farklıdır. Arka duvar neredeyse tamamen cam kapılardan oluşuyor, muhtemelen deniz manzarasını sergilemek için tasarlanmış. Ön tarafta olduğu gibi, tüm perdeler ve panjurlar çekilmiş, içeriği görmemi engelliyor. Burası, ormanın gözlerden uzak bir köşesinde saklanmış ve muhteşem deniz manzarasına sahip en pastoral gibi görünüyor. Ancak yıkılmakta olan uçurumun durumuna bakılırsa, buranın sonsuza kadar burada kalacağını sanmıyorum.

Ve bu sorun değil çünkü ben de yapmayacağım.

Çantamın içinde Kitty'nin bana gönderdiği talimat listesini arıyorum. Görünüşe göre anahtar paspasın altında, bu yüzden kulübenin önüne geri dönüyorum, ama karşılama paspasının altına baktığımda orada hiçbir şey yok. Kolu deniyorum ve kapı ürkütücü bir gıcırtyla açılıyor. Kilitli bile değildi. Belki de böyle bir yerde buna gerek yoktur; Sandy adada hiç suç işlenmediğini söylemişti. Eğer doğruysa ne kadar rahatlatıcı bir düşünce.

İçeriye bakarken garip bir endişe hissediyorum. Sadece bulunduğum yer yüzünden değil, Sandy'nin Charles öldüğünden beri burada kimsenin yaşamadığından bahsetti.

Ayrıca buraya yapmak için geldiğim şey yüzünden. Ya başka bir roman yazamazsam? Başka bir şeyi nasıl yapacağımı bilmiyorum. Banka hesabım neredeyse tamamen boş ve gidecek başka yerim yok. Yazmak beni kendimden birden fazla kez kurtardı ve Kitty'nin sözlerini kafamın içinde duyuyorum: *Kazananları kaybedenlerden ayıran şey pes etmemektir.*

Ve o haklı. Vazgeçmemeliyim.

Hayatımı rayına oturtmak için bu fırsatı heba edemem.

Kulübeye yavaşça giriyorum. Perdeler ve jaluziler hâlâ kapalı olduğu için içeriği göremeyecek kadar karanlık ve buranın birkaç yıldır boş olduğu düşünüldüğünde ne bulabileceğimden emin değilim. Döşeme tahtaları yarım ağızla gıcırıyor ve inliyor.

hoş geldiniz diyorum ve çantaları boşaltıyorum. Sonra göz kırpiyorum, parmaklarım ışık düğmesini ararken karanlığa alışmaya çalışıyorum. Ne zaman ki

Birini bulduğumda çalıştığına seviniyorum. Sonra gördüğüm şey beni çok şaşırtıyor.

Dışarıdan eski bir kütük kabin gibi görünen bu yapı tamamen yenilenmiş ve orijinal özellikleri korunarak içeride güzel ve modern bir şeye dönüştürülmüştür. Küçük bir mutfak olan büyük bir açık plan alan.

Sol tarafta büyük bir metal çerçeveli yatak, sağ tarafta büyük bir metal çerçeveli yatak ve ortada arkadaki büyük cam kapılara bakan rahat bir kanepeler. Tüm perdeleri ve panjurları açtığımda 180 derecelik inanılmaz bir okyanus manzarasıyla karşılaşıyorum. Burası manzaralı oda kavramını başka bir seviyeye taşıyor ve buradan gerçekten de dünyanın ucundaymışız gibi görünüyor.

Kitty terk edilmiş bir yazı kulübesinden ilk bahsettiğinde, toz ve örümcek ağlarıyla dolu rustik bir şey hayal etmişim. Burası öyle bir yer değil. Şık görünümlü kitaplıklar duvarlardaki boş alanlara dizilmiş, rafları kitaplarla -çoğunlukla basılı kitaplarla- tıka basa dolu ve renklerine göre düzenlenmiş, bu da beni şaşırttı. Çıplak, zımparalanmış döşeme tahtaları yer yer bir dizi koyun postu kilimle gizlenmiş ve ahşap kirişler tavan boyunca uzanıyor. Kokulu mumlar kokuyor.

ve açık ateşler ve ... kahve, diye düşünüyorum kendi kendime, mutfak tezgahının üzerinde pahalı görünümlü bir makine görüyorum. Şifonyerin üzerinde taze çiçekler var ve yatak yapılmış. Her şey düzenli, tertipli ve tertemiz. Görünürde bir örümcek ağı bile yok. Kuruş düştü. Kitty ödemeyi yapmış olmalı.

Birinin burayı temizlemesini ve benim gelişim için hazırlamasını. Bu kadın her şeyi düşünüyor. Birini göndermeliyim.

Ona teşekkür etmek için bir şey. İdeal olarak yeni bir roman. Şarj cihazımı buluyorum ve telefonumu takıyorum. Arama yapmak için kullanırsam bile, buranın birkaç fotoğrafını çekmek istiyorum.

Yatağın üzerindeki yastıklardan birinin üzerinde yabancı bir şey var ve daha yakından bakıyorum. İlk başta yuvarlak siyah nesneyi tanıyamadım ama sonra onu elime aldım ve bunun bir Magic 8 Ball olduğunu görüyorum. Çocukken bende de bir tane vardı, Charles Whittaker gibi birinin

Ama insanlar sürprizlerle doludur. Ona soracak bir soru bulmaya çalışıyorum.

"Başka bir kitap yazacak mıyım?"

Pencere yukarı bakacak şekilde topu çeviriyorum ve ne yazdığını okuyorum.

SONRA TEKRAR SOR.

En azından hayır demedi.

Kolumbo yeni çevremizi keşfetmekle meşgul, ben de aynısını yapıyorum ve doğruca köşede gördüğüm eski pirinç içki arabasına yöneliyorum. Param tükenmeye başladığından beri alkol zevkimi düşürmek zorunda kaldım, bu yüzden Charles Whittaker'ın viski koleksiyonu olması gereken şeyi keşfettiğimde biraz heyecanlanmaktan kendimi alamıyorum. En iyi ve en pahalı viski şişelerinin hepsi burada ve çoğu açılmamış. Kendi kendime açmamanın kabalık olacağını söylüyorum, sonra arabadan kristal bardaklardan birini seçip küçük bir bardak dolduruyorum. baktığımda kendime büyük bir bardak dolduruyorum. Sonra sürgülü cam kapıları açıyorum, kanepeye oturuyorum, manzarayı seyrediyorum ve hiçbir şeyin sesinin tadını çıkarıyorum. Deniz dışında hiçbir şeyin. Karım bundan nefret ederdi.

Abby içki problemim olduğunu düşünüyordu.

Onaylamadığını pasif-agresif sessizlikler ve bir dizi tuts ile gösterdi. Bu her zaman tartıştığımız birkaç konudan biriydi ve anlaşılamıyorduk çünkü bu bir sorun *değildi*. En azından benim için değil. İçmeye gençken başladım. ve hiç bırakmadım. Büyükanнем ben daha okuldayken öldü, başka kimsem yoktu ve alkol bir tür yoldaşım oldu. Kim olduğumu hatırlayamadığım zamanlarda kendimi yeniden ben gibi hissetmeme yardımcı olan bir şey. O büyük acıyı yok etmedi ama terk edilmişlik duygularımı uyuşturdu. O zamandan beri içkiye düşkündüm ve bu Abby'nin açıkça onaylamadığı bir şeydi. Bazen eve geç geldiğinde -ki sık sık gelirdi- yanımda bir şişe ve kitapla kanepede sızdığımı itiraf ediyorum, ama yapabileceğim çok daha kötü şeyler var

yapıyordum. Bana klişe dedi. Sarhoş olduğum için ona ne dediğimi hatırlamıyorum ama her zaman Ayıkken özür diledim. Özürleri Cadılar Bayramı'nda şeker dağıtır gibi dağıttım ve o hepsini yalayıp yuttu, hatta tadını sevmiyordu.

Herkes bir şeylere bağımlıdır çünkü hepimizin bir tür kaçışa ihtiyacı vardır ve alkol benim tercih ettiğim uyuşturucu. Sadece özel olarak içiyorum -ailem ya da arkadaşım olmamasının mutlu bir sonucu- böylece köpek dışında kimse bazen içine düştüğüm durumu görmüyor. Bütün gün oturup içmiyorum, sadece akşamları bir şeyler içiyorum. azaltmak için. Uyumama yardım etmek için. Onu düşünmemi engellemek için.

Odanın retro ahşap bir pikap var ve hala çalışıp çalışmadığını merak ediyorum. Etkileyici plak koleksiyonuna göz atıyorum, eski bir favoriye seçiyorum ve Nina Simone'un sesi kabini doldurduğunda gülümsememe engel olamıyorum. Abby'nin seveceği bir şey . Abby'nin Kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda dans ederdi. Onunla ilgili pek çok şeyi özlüyorum.

Kendimi Charles Whittaker'ın yazı masasına çekilmiş buluyorum.

Oldukça küçük, daha çok bir çocuğun masası gibi ve üzerinde sadece bir anahtar, kırmızı bir mızık, önünde bir kızılgerdan olan güzel bir kibrit kutusu ve daha yakından bakmak için elime aldığım kare şeklinde gümüş bir çerçeve var. Daha önce hiç çerçeveli bir kağıt peçete görmemiştim. Üzerine siyah bir kalemle bir mesaj karalanmış:

Tek çıkış yolu yazmak. Bir yazarın masasında bulunması garip bir şey ama sanırım ne anlama geldiğini anlıyorum.

Küçük ahşap çekmeceler var ve içinde ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Başka birinin masasına bakmak yanlış geliyor, artık etrafta olmasalar bile, ama yine de yapıyorum.

Ölü insanlar sır saklamakta en iyileridir. Açtığım ilk çekmecedeki net, kalın, beyaz kağıtlar var. Önemli mektuplar yazmak için kullanılan türden. Sonraki çekmecedeki zarflar var. Üçüncüsünde kalemler var. Belki de hepsi bir iyi bir yazarın ihtiyacı olan şeyler; kağıt ve kalem. Sonra kitap duvarına göz atıyorum; şimdiye kadar yazılmış en iyi

romanlardan oluşan bir kütüphane gibi.

Hepsi burada ve ben de yeniden okumak isteyebileceğimi düşündüğüm bir klasik seçiyorum.

Kendime bir içki daha dolduruyorum, kanepeye uzanıyorum, Nina Simone'la demlenmiş denizin güzel sesini dinliyorum ve rahatlamaya başladığımı hissediyorum. Viski dilimde eriyor, boğazımdan aşağı kayıyor ve beni içten dışa doğru ısıtıyor. Buna alışabilirim: manzaraya, yalnızlığa, viski koleksiyonuna. Üç ay bir roman yazmak için uzun bir süre değil, ama eğer yapabilirsem, belki daha uzun kalabilirim. Belki de burada yaşayabilirim.

bir daha kimseyi görmek ya da konuşmak zorunda kalmayacağım, etrafım kitaplarla çevrili olacak ve kendi kitaplarımı yazacağım. Bence bu neredeyse mükemmel bir hayat olabilir. Kitty çok zeki; burası tam da ihtiyacım olan şey.

Gözlerimi kapatıyorum, anın tadını çıkarıyorum, ta ki Kolumbo havlayarak anı mahvedene kadar.

"Şşşt, Kolumbo," diyorum gözlerimi kapalı tutarak.

Beni görmezden geliyor ve iki kat daha yüksek sesle havlıyor.

"Ne oldu?" Onu kaşınırken görmek için ayağa kalkarak soruyorum.

koyun derisi halılardan birine öfkeyle vurdu. "Kes şunu ."
Zarar vermesini önlemek için halıyı kaldırıyorum ama onun yerine halının kapladığı ahşap döşemeyi tırmalamaya başlıyor. Tekrar "Dur," diyorum ve bu sefer başını ön patilerinin arasına alıp yatıyor, kulübenin zeminindeki aynı noktaya bakıyor. Daha yakından bakıyorum ve pençelediği tahtanın gevşemiş olduğunu görüyorum. Onu yerinde tutan hiçbir çivi yok ve fazla çaba sarf etmeden yukarı çıkıyor. Orada, döşeme tahtalarının altında bir şey var. Çok karanlık olduğu için net göremiyorum, bu yüzden telefonumun ışığını kullanıyorum. Sonra bir adım geri atıyorum.

Kırmızı kadife bir minder üzerinde duran küçük kemiklerden oluşan bir koleksiyon.

Ve kemikler el şeklinde.

RASTGELE SİPARİŞ

A Gerçekten insan kemiklerine mi bakıyorum? Emin değilim ve eğer öyleyse ne yapacağımı da bilmiyorum.

İskelet eli bir şeyi işaret ediyormuş gibi bir minderin üzerine dizilmişler ama ne olduğunu göremiyorum.

Hayat çok stresli olduğunda başvurduğum sınırlı sayıda şey var ve benim hayatım her zaman çok stresli, bu yüzden kendime bir içki daha dolduruyorum. İçkimi doldururken Abby'nin onaylamadığını hayal .

bardağım. Gözlerimi kapattığımda hala yüzünü görebiliyorum, hala elini elimde hissediyorum, hala kafamın içinde sesini duyabiliyorum. Bazen geceleri yatağымda yanımda yattığını düşünüyorum ve uyanıp yanımda olmadığını hatırladığımda onu yeniden kaybetmiş gibi hissediyorum. İnsanlar zamanın büyük bir iyileştirici olduğunu söylerler, ancak o gittikçe daha çok acı veriyor gibi görünüyor.

Viski sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oluyor -her zaman olduğu gibi- ve bulduğum şeye bir kez daha bakıyorum, kendime paniğe kapılmaya ya da bu beklenmedik olay örgüsünün işleri bozmasına izin vermeye gerek olmadığını söylüyorum. Benim tecrübelerime göre, olayların rastgele sıralanması diye bir şey yoktur; her şey bir nedenden dolayı olur, bu neden şu anda görülmesi zor olsa bile zaman. Tüm bunların son derece mantıklı bir açıklaması olduğuna ve kemiklerin endişelenecek bir şey olmadığına eminim.

Muhtemelen gerçek bile değillerdir.

Kendinize sürekli yalan söylemek özel bir dayanıklılık gerektirir.

Odun sobasının yanındaki metal aletlerden birini alıp bir sonraki döşeme tahtasını kaldırmak için kullanıyorum. Sonra durup altında saklı olana bakıyorum.

Başka kemik keşfetmedim -ki bu rahatlatıcı- ama başka bir şey daha var.

İlk başta, toz ve kirle kaplı bir A4 kâğıt yığını gibi görünüyor. Ama örümcek ağlarını temizlediğimde bir el yazmasına baktığımı anlıyorum. Ceketimin cebinden okuma gözlüklerimi ve başlık sayfasını okuyabilecek kadar yaklaştıkça kadar çömeliyorum:

ONUNCU KİTAP

Charles Whittaker tarafından

Kitty'nin Charles'ın en iyi kitabı olduğunu düşündüğü onuncu kitabını asla bitiremediğini söylediğini hatırlıyorum, ama işte burada. Ayrıca Charles'ın kendisi dahil hiç kimseye kitabın adından bile bahsetmediğini söylemişti. Kendime bir içki daha dolduruyorum -düşünmeme yardımcı oluyor- ve seçenekleri değerlendiriyorum. Charles Whittaker bir zamanlar çok satan bir yazardı. Zamanında gizem ve gerilim türünde eserler vermişti ama yıllardır kitap yayınlamamıştı. Eğer yazdıklarını en iyi romanı olduğunu düşünüyorsa, neden onu yazı odasındaki döşeme tahtalarının altına saklasın ki? Her zaman olduğu gibi, karımın ne yapacağını merak ediyor ve ona sorabilmeyi diliyorum.

Sinyal olmadığını bildiğim halde telefonumu . Abby'nin telefonunu bunca zaman çalışır durumda tutmak için para ödedim. hem de aramalar sesli mesaja düştüğünde onu tekrar duyabilmek için. Abby'nin numarası her zaman rehberimde karısı olarak kayıtlı olmuştur. Bu eskiden güldüğümüz bir şeydi. hakkında. Kaybolmuş hissettiğimde sık sık yaptığım gibi şimdi de çeviriyorum, ama geçmiyor. El yazmasına tekrar bakarken kendimi çok yalnız hissediyorum.

hiçbir zararı yok.

Kitabı sanki gömülü bir hazineymiş gibi dikkatle kaldırırken kendime böyle söylüyorum.

Kemikler göz hizamdayken düzgün düşünemiyorum, bu yüzden onları gevşek döşeme tahtalarıyla örtüyorum, sonra da

Koyun postu kilim ile zemin. Şimdi ihtiyacım olan şey kahve. Sütüm yok, o yüzden siyah olması gerekecek. Dolapların çoğu boş ama hala içinde olan birkaç kapsül buldum. makineyi nasıl kullanacağımı öğreniyorum. Sonra kanepeye yerleşip okumaya başlıyorum.

Son sayfayı okuduğumda üçüydü.

Köpeğe yemeğini vermek ve kendimi beslemek dışında koltuktan neredeyse hiç kalkmadım - bir paket sütün tamamını Daha önce ceketimin cebine tıktırdığım çikolatalı digestives. Okumayı sadece masanın üzerinde bulduğum anahtarla kapıyı kilitlemek ve odun sobasını yakmak için bıraktım -Sandy

haklıydı, güneş burası serin oluyor. Önünde bir ardıc kuşu olan güzel kibrit kutusunu bulmam için bırakan kişiye minnettarım.

Çıtırdayan ateş,

Kolumbo'nun hafif horultuları ve dışarıdaki denizin sesi birleşerek yorgunluğum için rahatlatıcı bir soundtrack oluşturuyor,

şaşkın beynim. Arkama yaslanıyorum ve gözlerimi

kapatıyorum, sadece bir anlığına, zihnim uyku ihtimalini kadar huzursuz. Hâlâ okuduklarımı anlamaya çalışıyorum ama

Hiç şüphesiz okuma zevkine eriştiğim en iyi kitaplardan biri ve başka kimse varlığından bile haberdar değil.

Şimdi tek soru bununla ne yapılacağı.

KESİNLİKLE BELKİ

Kaybolmadan Bir Hafta Önce

ABBY

Kapana kısıldım. İşte ben buyum. Konuşmaya geldiğim kadın bana kızlık soyadıyla hitap ediyor ve bu ses beni şaşırtıyor. Sanki unuttuğum bir şeymiş gibi. İş yerinde kendimin farklı bir versiyonuyum - kendine güvenen ve saygı duyulan biri - ama evde sadece *karıyım*. Sanki seçmelerine katılmadığım bir rolü oynuyorum, ama kimse size "Evet" dediğinizde hayatınızın senaryosunun bazen değiştiğini söylemiyor.

Evlendiğimde bir parçamı kaybetmişim gibi hissediyorum.

Sanki beni bir kez elde ettiğinde, artık beni istemiyormuş gibi. Sanki görünmezmişim gibi.

Ben her zaman içine kapanık bir insan oldum. Pek çok insanın danışmanlığa inandığını ve terapistlerle konuşmanın *yardımcı olduğunu* biliyorum ama ben hiçbir zaman sorunlarımı paylaşan biri olmadım. Ta ki şimdiye kadar.

Konuşmak için randevu aldığım kadın bir terapistte benzemiyor. Uzun sarı saçları var ve siyah giyinmiş, sanki beni dinlemeyi bitirdiğinde bir cenazeye gidecekmiş gibi. Ona gerçeği söyleyebilir miyim bilmiyorum ama rol yapmaktan çok yoruldum. Güvenebileceğiniz birine benziyor ve *sesi* nazik, sabırla neden burada olduğumu söylememi bekliyor.

"Acele etmeyin," diyor siyahlı kadın. Sonra saatini kontrol eder.

Sorun değil. Rahatsız olmamış gibi davranmakta da iyiymişim gibi davranmakta olduğum kadar iyiyimdir. Etrafıma bakıyorum.

Burası hoş görünümlü bir ofis değil. Şık mobilyalar ya da duvarda sakınleştirici tablolar yok. Burası hiç iyi günler görmemiş bir yer.

"Özür dilerim, nereden başlayacağımı bilemiyorum," diyorum ona.

"Sorun değil." Gülümsüyor ve öne doğru eğilerek başını eğiyor, böylece uzun sarı saçları omzunun üzerinden düşüyor.

"Ne zaman hazır hissedersen dinlemek için buradayım."

Gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmıyor ve başkalarının sorunlarını dinlemenin kendi sorunları hakkında daha iyi hissetmesini sağlayıp sağlamadığını merak ediyorum. "Belki de en baştan başlamalısın," diye öneriyor.

Bu yanlış görünüyor çünkü bu bir son gibi geliyor.

Tanıştığımız zamanki insanlar değiliz. *Sanırım benim*

.

Bunlar kocamın bana söylediği ilk sözlerdi. Sonuncusu ne olacak merak ediyorum.

"Sanırım benim yerimdesiniz," dedi dostça olmayan bir ses.

Kitabımdan başımı kaldırdım ve bana bir adam gördüm.

Benden biraz daha . Çekici, ama bariz bir şekilde değil, siyah saçlı ve yoğun gözlü. İçindeydi

İyi durumdaydı, yeterince iyi giyinmişti ve dünyadan ne istediğini ve bunu nasıl elde edeceğini bilen bir adamın ifadesini taşıyordu.

"Sanmıyorum," diye cevap verdim ve romanıma geri döndüm.

Çocukluğumdan beri uçakla seyahat ederim. Annem beni ilk kez tek başıma bir uçağa gönderdi, çünkü artık bana bakmaya dayanamadığını söyledi - on . Acemi bir yolcu değildim ve doğru koltukta olduğumu biliyordum. Ama o kıpırdamadı, orada öylece durup bana baktı, görmezden gelinmeye alışık olmayan bir insanın yüz ifadesini takındı.

"Üzgünüm, belli ki iyi bir şeyler okuyorsunuz ..."

Söylemeye *çalıştım* ama dilimi ısırdım.

"Biniş kartımda yirmi beş A ," diye saçmaladı, arkasında uçağa binmeye çalışan insanların oluşturduğu kuyruğu göstererek. "Ve sen de orada oturuyorsun."

Neden bazı erkekler daha önce yanıldıklarına dair çok fazla deneyime sahip olmalarına rağmen her zaman haklı olduklarını düşünürler? I

Yüzüme rahatsız edici bir şekilde yakın tuttuğu biniş kartına bakmak için tekrar sayfamdan başımı kaldırdım. İçimde onu kapıp yırtmak ve parçalarını havaya fırlatmak için tuhaf bir istek vardı.

"Siz yirmi beş F'desiniz, burası yirmi beş A," diye cevap verdim ve kitabıma döndüm.

Yani kesinlikle ilk görüşte aşk değildi.

Koridorun diğer tarafındaki koltuğuna otururken özür dilemedi. Diğer yolcular koltuklarını -umarım doğru olanları- aramaya devam ama kimse aramıza oturmadı ve ben onun hâlâ

Bana bakıyordu.

"Bu arada o kitabı okudum," dedi uçağın diğer tarafından. Onu görmezden geldim ve okumaya devam ediyormuş gibi yaptım. "Çok hayal kırıklığı yaratan bir sonu var."

"Haber verdiğin için teşekkürler," diye cevap verdim, hâlâ başımı kaldırmadan.

"İsterseniz size anlatabilirim; size biraz zaman kazandırabilirim?"

Beni tahammül edebileceğimden daha fazla rahatsız eden insanlar için ayırdığım bakışı yerleştirdim. Sadece *istediğim* zaman kullandığım bir bakış.

Birinin onlardan nefret ettiğimi bilmesini istiyorum.

"Hayır, teşekkür ," dedim, mesajı alacağını ve bunun bir son olacağını umuyordum. Sonunda yanımdaki koltuğa biri oturdu, aramıza girdi ve 25F koltuğunun beni ve okuma seçimlerimi görmesini engelledi.

"Affedersiniz," dediğini duydum yeni komşuma. "Biz aslında birlikte seyahat ediyoruz." Şaşkınlık ve dehşetle beni kastettiğini anladım. "Sakıncası yoksa yer değiştirebilir misiniz?"

Arkadaşım mı?"

Ben onun *arkadaşı* değildim. Onun hiçbir şeyi değildim.

"Elbette," dedi az önce oturmuş olan adam, emniyet kemerini çözmeye başlamıştı bile.

"Hayır," diye itiraz ettim. "Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin-" "Zahmet değil; umurumda değil."

Yaptım.

Arkadaşım benim yanımdaki oturdu ve elini uzattı, sıkmamı bekliyordu. Sıkmadım. Bunun yerine önce eline sonra da yüzüne baktım, sanki her ikisini de saldırgan buluyormuşum gibi. "Sanırım yanlış bir başlangıç yapmış olabiliriz," dedi.

"Yeniden başlayabilir miyiz? Ben her zaman Seyahat etmek yeni insanlarla tanışmak için harika bir yoldur."

"Sana katılabilirim ama o zaman ikimiz de oluruz." "Ha! Bu çok komik. Sen komedyen misin?"

"Hayır," dedim, tekrar kitabıma bakarak.

"Ne iş yapıyorsun?" diye sordu. Cevap vermeyince, "Yazarım" dedi.

Ve bu sözler her şeyi değiştirdi çünkü yazarlar benim rock yıldızlarımdı.

Bir anda gezegendeki sinir bozucu bir lekeden harika bir yaratığa dönüştü. Sohbet etmeye başladık, çekici, esprili ve zekiydi. Okuduğum kitap

Okumak koltuğun cebine girdi ve bir daha açılmadı. Hikaye anlatıcılarına karşı her zaman zaafım olmuştur. Onların kelimelerine aşık olurum; sonra da bu kelimeleri kullanan insanlara aşık olurum.

onları yazdım. Bazen onların kafalarının içine girebilmeyi, en içten düşüncelerini duyabilmeyi ve dünyayı onların gözünden görebilmeyi diliyorum.

Sanki daha önce bir yazarla hiç tanışmamışım gibi. Beni büyüten kadın.

-Yayıncılıkta çalıştım. Gençlik yıllarımı genellikle yazarlarla dolu bir evde yaşayarak geçirdim. Yazarları ağırlardı.

Londra'daki dairesinde muhteşem akşam yemeği partileri verirdi ve herkes saatlerce oturup konuşur, yer, içerdi. I merdivenin en üst basamağında oturur, gizlice dinler, aşağıda onlarla eğlenmeme izin verilmesini dilerdim. Bu "akşam yemeği partileri" genellikle güneş batana kadar devam ederdi.

ve kendimi okula hazırlamam gerekiyordu. Derse yorgun ama mutlu . Milyonlarca kopya satan ya da ödüllü romancılar olmaları benim için önemli değildi - gerçi birçoğu öyleydi - hepsi

Kelimelerin sihirbazlarıydı ve bu benim en sevdiğim sihir türüydü.

Uçakta ilk karşılaştığımızda o kadar çok konuştuk ki, havalandığını bile fark etmedim. Uçuş görevlisi içeceklerle dolu bir el arabasıyla geldiğinde, üç tane sipariş verdi: bir fincan çay, bir viski ve biraz su. Genelde uçuşlarda içki içmem ama biraz şarap içmiştim. Dumanı tüten çay bardağına bir tutam soğuk su dökmesini izledim.

"Hiçbir zaman sabırlı bir insan olmadım," dedi, sormamış olmama rağmen açıklama yapmak için.

New York'a gece uçuşuydu ve çok geçmeden kabin karanlığa gömüldü. Diğer yolcuların çoğu çoktan uyumuş gibiydi; seyahat minderlerini başlarının altına sıkıştırmışlardı, Göz maskelerimiz takılıydı ama yatma vaktinden çok sonra hâlâ ayakta olmaktan heyecan duyan çocuklar gibi fısıldaşmaya devam ettik. Saatlerce konuştuk ve onunla kitaplar, seyahat, hayat, her şey hakkında sonsuza kadar konuşabileceğimi hissettim. Onun hakkında her şeyi, ne düşündüğünü ve hissettiğini, dünyaya bakışının benimkiyle aynı olup olmadığını bilmek istedim. Hiç biriyle tanıştınız mı ve sadece

tıkladın mı? Sanki yeni tanışmış olmanıza rağmen onları yıllardır tanıyormuşsunuz gibi? İşte böyle hissettim. İtiraf etmeliyim ki esnedi, koltuğunu olabildiğince arkaya yatırdı ve biraz uyumaya çalışabileceğini söyledi, hayal kırıklığına uğradım. Aramızdaki kimyayı hayal etmiş olabileceğimden endişelendim.

Yanındaki koridor koltuğunda kimse oturmuyordu, üç kişilik sırada sadece ikimiz vardık ve daha önce boş olandan aşırıldığı yedek battaniyeyi bana teklif etti. Gerçekten istemediğim halde battaniyeyi aldım ve başımızın üzerindeki okuma ışıklarını kapatıp bizi uçağın geri kalanı gibi yarı karanlığa gömdüğünde somurtmamaya çalıştım. Rahatsız koltukta rahat etmeye çalıştım, başımı ona doğru çevirdim ve gözlerimi kapattım. I

beni izliyormuş gibi hissediyordum, ama ne zaman Gözlerimi açtığımda onunkiler kapalıydı. Gözlerinin açılmaya başladığını gördüğümü sandığımda kendi gözlerimi sıkarak kapattım.

Yüzü bana o kadar yakındı ki nefesini hissedebiliyordum. I Gözlerimi biraz açtım ve yüz hatlarını, saçlarını, kalın kaşlarını ve koyu kirpiklerini, burnunun şeklini, ağzının etrafındaki kirli sakalın gölgesini, dudaklarını inceledim. O Benim aksime çoktan uyumuş görünüyordu, ben de döndüm. Uçakta tanımadığımız insanların yanında uyumamız, yabancılarla çevriliyken kendimizi bu kadar savunmasız bırakabilmemiz çok garip.

Başta hayal gördüğümü sandım.

Bir el beni örten ince battaniyenin altından yavaşça kaydı. Dizimin hemen üzerinde durdu ve ne yapacağımı ya da nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Yüzümü tuttum pencereye doğru döndü. El tekrar hareket etti, sıcak, güçlü parmaklar battaniyenin altından eteğimi buldu ve yavaşça topladı. Sonra eli kalçamdan yukarı doğru kaymaya başladı. Gözlerim kapalıydı ama daha hızlı nefes alıp verdiğimi, göğsümün inip kalktığını gizleyemiyordum. Kalçalarım birbirine kapanmış, eli engelliyordu ama ben istediği yere gidebilmesi için yeterince geniş açtım. Gözlerimi sadece bir kez açtım, battaniyenin altında neler olduğunu ve başka kimsenin göremediğini kontrol etmek için. Bacaklarımı biraz daha açtım ve parmakları iç çamaşırlarımın içine girdi. Ona durmasını söylemedim. Durmasını istemedim. Durduğu tek an, parmakları içimde kayarken nefesimin kesildiği andı. Sadece ben sustuğumda devam etti. Parmakları hareket etti Önce yavaşça okşuyor, keşfediyor, mükemmel ritme ulaşana kadar daha derine dalıyordu. Saf zevk dalgaları haykırmak istememe neden oldu, ama ben hareket etti ya da en küçük bir ses bile çıkardı. Ben de sessiz kaldım, Gözlerimi kapalı tuttum -onun gözlerinin açık olduğundan ve bana baktığından emin olmama rağmen- çünkü yaptığı şeyin bitmesini .

Birkaç saat sonra, kabin ışıkları tekrar yandığında ve uçuş görevlileri kahvaltı servisi yapmaya başladığında Sanki hiçbir şey olmamış gibi, ben de öyle yaptım. Daha önce yaptığımız gibi sohbet ettik ve uçak indiğinde

"Tanıştığımıza memnun oldum."

diyerek ayrıldı.

İletişim bilgileri paylaşılmadı. Tekrar buluşma planı yok.

Kafam karışmış, uyuşmuş ve benden hoşlanan biriyle tanıştığımı düşündüğüm için inanılmaz derecede aptal hissediyordum. Belki sevmeyi öğrenebileceğim biriyle. Pasaport kontrol kuyruğunda ve bagaj alım karuselinde onu aradım ama gitmişti. Sadece gelen yolcu bölümüne girdiğimde, Sevdiklerini bekleyen mutlu yüzler denizinde onu tekrar gördüm. Elinde büyük bir buket tutuyordu. ve bir kutu çikolatayla bana doğru gülümsüyordu. Ben de gülümsedim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Bir kızla tanıştım," diye cevap verdi. "Ona çiçek almak istedim." "Bu çok hoş."

"Öyle. Zeki ve eğlenceli ." "Peki, teşekkür ederim."

"Seni yemeğe çıkarabilir miyim? Bunu düzgün bir şekilde yapmak istiyorum." "Saat sabahın sekizi; biraz erken."

"O zaman ikinci bir kahvaltı?"

"Kesinlikle olabilir," dedim ve o da sırtıttı.

Bütün bir günü New York'ta el ele dolaşarak geçirdik ve konuşacak bir şey bulamadık. O bir kitap etkinliğine geç kalmıştı, ben de bir toplantıya geç kalmıştım ama ikimizin de umurunda değildi. Hikayeler paylaştık, güldük, yedik, içtik ve O gece otel odamda seviştik. Sadece seks değildi. Şimdiye kadar yaptığım her şeyden farklı bir şeydi.

daha önce deneyimledim. Bir şey daha. Bir yıl sonra evlendik.

Büyük bir hata yaptığım hiç aklıma gelmedi. Şimdiye kadar.

Bunların hiçbirini siyahlı kadınla paylaşmıyorum.

"Özür dilerim. Sanırım zamanınızı boşa harcamış olabilirim," diyorum ona. Ayağa kalkıp eşyalarımı topluyorum, ama o nazik sözleri ve gülümsemesiyle beni yatıştırıp susturuyor ve bu konuda ne kadar iyi olduğunu fark ediyorum - insanların ona güvenmesini sağlamak.

"Bizi üzen şeyler hakkında konuşmanın zor olabileceğini biliyorum" diyor. "Tek bir kelime ile başlamaya ne dersiniz? Bugün sizi buraya neyin getirdiğini açıklar mısınız? Sizi en çok rahatsız eden şey nedir?"

"Güven," diye kaçırdım.

"Bu iyi," diyor. "Bu kelimeyi söylediğinde aklına gelen biri var mı?"

"Kocam."

"Artık ona güvenmiyor musun?"

"Hayır, o bana güvenmiyor."

Sonra kaşlarını çatıyor ve mükemmel yüzünü mahvediyor. "böyle hissediyorsun?"

"Ona yalan söylüyordum ve sanırım o da biliyor."

"Ona ne hakkında yalan söylüyordun?" diye sorar.

"Her şeyi."

MÜTEVAZI DERECED E HIRSLI

GRADY

Zarfın üzerine temsilcimin adını ve ofis adresini karalıyorum. Sonra mühürlüyorum ve sanki iş bitmiş gibi hissediyorum. Onu arayamıyorum ya da e-posta gönderemiyorum -telefon çekmiyor ya da internet yok- ama masanın içinde bulduğum yazı kâğıtlarını ve zarfları iyi bir şekilde kullanıyorum. Öğleden sonra oldu, güneş gökyüzünde biraz alçaldı bile. O zamana kadar bekleyebilirim.

yarın, ama sonra fikrimi değiştirmekten korkuyorum. Yaptığım şeyden vazgeçmem için önce mektubu göndermem gerekiyor. yapmaya karar verdim. Kitty'ye gönderilen zarfı ve Kolumbo'nun ipucunu aldım ve ormana doğru yola çıkmaya hazırlandım.

Kulübenin kapısını açıp bir adım geri çekiliyorum. Sanki ağaclar bir gecede daha da yaklaşmış, kulübeyi çevrelemiş ve ona doğru eğilmiş gibi. Ormanda ilerlerken ürkütücü bir sessizlik var. Çok sessiz. Doğal olmayan bir sessizlik ağacların arasındaki boşluğa nüfuz ediyor. Hafif bir esinti başımın üstündeki dalların yapraklarını hışırdatıyor, sanki ağaclar anlamadığım bir dilde fısıldıyor. Kolumbo sürekli önden koşuyor, sonra geri dönüyor, kuyruğunu sallıyor ve gülümsüyormuş görünecek şekilde nefes nefese kalıyor. Eskiden neşesi bulaşıcıydı, ama ben Son iki gecedir zar zor uyuduğum için tamamen bitkin düşmüştüm.

Güneş ışığı yaprakların arasından parıldıyor ve sanırım yeşilin her tonunu görebiliyorum. Ormanın zemini yosun ve açıkta kalmış köklerden oluşan bir halı ve kısa sürede

Adımlarım. Bir binanın girişı olabileceğini düşündüğüm bir şey gördüm.

Kocaman bir ağaç gövdesinin yanında bir siper ve burada başka hangi canlıların yaşıyor olabileceğini merak ediyorum. Ağaçlar çiy damlacıklarıyla süslenmiş örümcek ağlarıyla parılıyor ama burayı böceklerden başka bir şey ev edinmiş olmalı. Bu

gerçekten güzel, ama *bir şeyler* doğru değil gibi. Sanki orman nefesini tutmuş gibi. Ya da bir şeyler saklıyor.

Kulübedeki kemikleri hatırlıyorum ama onları tekrar unutmayı seçiyorum. İnsanların hayatlarındaki çatlakların üzerini örtmelerinin ya da bu durumda döşeme tahtalarının altına bir şeyler saklamalarının bir nedeni var. Sorunlarınız varmış gibi davranmak çok daha kolay.

Eğer onları göremiyorsanız. Sanki hayatımın fırsatını yakalamışım gibi hissediyorum - bir daha böyle bir fırsat yakalayamayacağımı biliyorum - ve hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin bunu bozmasına izin veremem.

Gökyüzü kararır ve sıcaklık hissedilir derecede düşer. Rüzgâr hızlanıyor ve minik yapraklar konfeti gibi gökyüzünden düşüyor. İçlerinden birinin dönüp durmasını ve çevresinin farkında olmadan rehinesi olarak esintide süzülmesini izliyorum. Kendi yolculuğum kısa bir süreliğine durma noktasına geliyor.

bir yandan da Sandy'nin verdiği pusula ve haritayı kontrol ediyorum. Sessizce durup doğru yöne gidip gitmediğimi anlamaya çalışırken, sonunda bu ormanda bu kadar garip olan şeyin ne olduğunu anlıyorum. Hiç kuş yok. Tek bir tane bile görmedim ya da duymadım. Ama kafamı kaldırdığımda bir anlık mavi bir ışık daha görüyorum.

Gökyüzü ve Sandy'nin adanın mikro iklimi hakkında şaka yapmadığını unutmayın. Burada hava güneş, yağmur ve bulut arasında gidip geliyor ve hiçbirinin sırası uzun sürmüyor.

Kolumbo ve ben ağaçların arasından çıkıp dünden tanıdığım bir yola ulaşana kadar yolumuza devam ediyoruz. Bu, Amberly'nin bir ucunu diğerine bağlayan ana yol - sahili kucaklayan tek şeritli bir patikadan biraz daha fazlası olsa da. Adanın dün kamyonlardan göremediğim manzaraları var. Tetris benzeri soluk gri kaya katmanları, güneş tarafından ağartılmış ve deniz tarafından hırpalanmış uzun, düzensiz basamak

taşları gibi sahilin bu köşesini korur. Bu tür
çocukların üzerinde oynamak isteyebileceği ama beni

Korku. Korkunun hayatın bize öğrettiği bir şey olması ne tuhaf. Yola sadık kalırsak yeterince güvende oluruz ve sonunda köye ulaşırız.

Bunu yaptığımızda, bir nehrin soluk gri şeridini geçen eski küçük taş köprüünün üzerinde durup manzaraya bakıyorum. Kullandığım harita şu anda görebildiklerimin neredeyse birebir kopyası ve ona tekrar bakıyorum. Binaların hepsi ölçekli olarak çizilmiş ve düzgünce etiketlenmiş.

Saint Lucy'nin kilisesinden küçük saz kulübelere kadar her şey orada. Manzara bile son derece doğru. Gerçek adaya baktığımda her yer ev hissi veriyor. Kalmak isteyebileceğim bir yer. Mükemmel bir görüntü olmasına rağmen *hiç* insan yok. Hiçbir yaşam belirtisi yok, ki bu garip görünüyor.

Eski moda kırmızı bir telefon kulübesi görüyorum ve heyecanlanıyorum. Bu cep telefonu çağında sabit hatları unutmuştum. Telefon kulübesinden Kitty'yi arayabilirim! Hemen oraya koşup kırmızı kapıyı açıyorum, ikinci el kitaplarla dolu sıra sıra raflar ve KÜTÜPHANE yazan küçük ahşap bir tabela görünce kafam karışıyor ve dehşete düşüyorum. Hâlâ bir telefon var ama ahizeyi kaldırdığımda çevir sesi yok, sadece sessizlik var. Gereksiz gümüş düğmelerden bazılarına basıyorum ama hiçbir şey olmuyor, ben de kapıyı kapatıp Christie'nin Köşe Dükkanı'na giden yol. Sandy'nin buranın aynı zamanda postane olduğunu söylediğini hatırlıyorum ve buradayken birkaç malzeme alabilirim. Dükkânın üzerinde küçük bir çan çalıyor. içeri girdiğimde.

"Tekrar merhaba," diyor Cora olduğunu bildiğim bir kadın. Dükkâncı önlüğüne iliştilmiş isim rozeti. Sanırım dün karımı dükkâna girerken gördüğümü sandığım kısa görüşmemizden beni hatırlıyor. Cora Christie yaşlı ve biraz çelimsiz görünüyor ve burayı tek başına nasıl idare ettiğini merak ediyorum. Her yöne dökülen tirbuşon buklemi kır saçları var ve tepeden tırnağa yeşil giyinmiş, yeşil de dahil

Kalkık burnunun ucunda bir gözlük. Belli belirsiz kaşlarının altında yuvalanmış gözleri muziplikle ışıltıyor gibi görünüyor ve bana dikilmişler.

"Korkarım adada çalışan telefon yok," diyor. "Eski moda olanlardan bile yok. Birkaç ay önce bir balıkçı teknesi yanlışlıkla okyanus tabanındaki iletişim kablosunu kopardı; o zamandan beri tamir edilmesini beklerken normalden daha da kopuk durumdayız. Ama hepimiz *toplum bilincine* sahibiz. İhtiyacınız olan her şeyi söylemeniz yeterli," diye ekliyor gülümseyerek.

Yaşlı kadın açıkça beni gözetliyordu ve bunu bilmeme aldırmıyordu bile.

"Birkaç şey stoklamayı umuyordum."

"Elbette, buyurun."

Önlüğüne iliştirilmiş yüzlerce rozeti daha olmalı ve bir diğeri gözüme çarpıyor:

BU KADAR İYİ GÖRÜNMEK 80 YIL SÜRDÜ.

Ona baktığımı gördü.

"Yaş sadece bir sayıdır!" diyor başka bir sırtışla.

Ben de gülümsüyorum, metal bir sepet alıyorum ve dükkânın etrafına bakıyorum. Çok uzun sürmüyor. Koridorlarda dolaşırken birkaç temel şey alıyorum - ekmek, tereyağı, peynir, süt, yumurta, patates - sonra buzdolabının "ev yapımı" hazır yemeklerle dolu olduğunu görüyorum. Kuzu güveç lezzetli görünüyor, bu yüzden sepetime birkaç tane koyuyorum. Yazmak için ihtiyacım olan tek şey yemek. Kimse aç karnına okumaya değer bir şey yazamaz. Birkaç paket hazır tuzlu cips ve kimseyle paylaşmamaya niyetli olduğum ekstra büyük bir çikolata ekliyorum. Kolumbo için de biraz köpek maması alıyorum.

Kasaya döndüğümde Cora tıslıyor. "Günde beş öğününüzden hiçbiri burada yok. Çok güzel taze meyve ve sebzelerimiz var, sadece dün feribotla geldi. İyi beslenmezsen nasıl iyi yazacaksın?" Bu yabancıya kaşlarımı çatıyorum, kim olduğumu ve ne iş yaptığımı nasıl bildiğini merak ediyorum. "*Yazar* sizsiniz, değil mi?" diye soruyor.

Sanırım bir yerde haberler hızlı yayılıyor.

Eskiden mütevazı derecede hırslıydım, ancak bugünlerde yaşamak için ne yaptığımı gönüllü olarak söyleme eğiliminde değilim. İnsanlar benimle tanıştıklarında ya aşırı etkileniyorlar ya da hiç etkilenmiyorlar ve her iki tepki de kırılğan egom için iyi olmuyor.

"Ben bir yazarım, evet ve çok haklısınız; ne yiyorsak oyuz," diyorum, istemediğim bir torba elmayı kaparak.

"Sanırım bu seni bir kuzu yapıyor," diyor Cora, güveçleri tarayarak. Kıkırdıyor ve yüzündeki iki gamze bana beni büyüten büyükannemi hatırlatıyor. Beni büyüten tek kişiydi. Vefatının üzerinden onlarca yıl geçmesine rağmen ailem ve ben onu hala özlüyoruz. Nana çok genç yaşta ölmeseydi Cora'nın yaşlarında olacaktı. Boyları da aynı ve kendimi bu yabancıya sanki ondan daha fazlası olabilirmiş gibi bakarken buluyorum.

Cora aniden üzgün görünüyor, endişe hali yüz hatlarını süslüyor. Yüzünün benimkini yansıtıyor olabileceğini fark ediyorum ve kendime bundan kurtulmamı söylüyorum. "Ayrıca, birisi bir şey göndermek istersem geleceğim yerin burası olduğunu söylemişti..."

"Gerçekten de öyle," diyor, satın aldıklarımı bir bez çantaya koyarken, istemediğim ama ücretini ödediğim başka bir şey daha. Yan tarafında I LOVE AMBERLY . "Her neyse birinci sınıf mı ikinci sınıf mı göndermek istersiniz?"

"Birinci sınıf lütfen. Sadece bir mektup," diyorum cebimden .

Cora zarfı elimden kapıyor ve tırnaklarının bile yeşile boyanmış olduğunu görüyorum. Zarfı küçük bir terazinin üzerine yerleştiriyor - standart boyutta olmasına ve Neredeyse hiçbir ağırlığı yok - sonra farklı boyutlarda delikleri olan bir mekanizma tutuyor. Zarfın en ince delikten geçeceği açık olmasına rağmen, önce "büyük koli" deliğinden başlayarak zarfı her birinden geçiriyor.

"Önemli mi?" diye soruyor.

Hayatımı geri almama yardımcı olabilir.

"Evet. Sanırım öyle," diyorum ona.

Zarfa bakıyor, gözleri şüpheyile dolu. "Kayıtlı göndermek ister misin?" diye fısıldıyor, sanki

Dükkan boş olsa bile başka biri duyabilir. "Hayır. Standart birinci sınıf iyi. Tahmin ediyorum ki bir sonraki feribot?"

"Birinci sınıf yarın gidecek. Posta gemisiyle." "Sadece posta için bir gemi mi var?"

Tezgâhın altından telsiz sesine benzer bir ses duyuyorum ve şimdiye kadar soğukkanlı bir kadın gibi görünen Cora telaşlanmış görünüyor. "Başka bir şey ister misiniz?" diye soruyor, saati kontrol ediyor ve aceleyle aldığım diğer şeyleri çantaya koyup bana doğru itiyor.

"Hayır," diyorum, hesabı ödüyorum ve eşyalarımı alıyorum. "Teşekkür ederim."

Dükkândan çıkmaya başladığımda "iyi bak," diye cevap veriyor ve nazik sözleri daha çok bir tehdit gibi geliyor. Beni takip ediyor, neredeyse beni oradan kovalıyor, hala Bana ormandaki budaklı dalları hatırlatan kemikli parmaklarıyla zarfımı kavırıyor. Kapının üstündeki zil ayrılışımı işaret etmek için çalıyor ve ben dışarı çıkar çıkmaz kapıyı çarparak kapatıyor. En azından dışarıda bekleyen Kolumbo beni gördüğüne sevinmiş görünüyor. Kuyruğunu o kadar sert sallıyor ki sanırsınız birkaç dakika değil de saatlerdir yokum. Ona yeni aldığım köpek ödülllerinden birini veriyorum, yakalaması için havaya atıyorum ve uzaklaşmaya başlıyoruz. Ama sonra telsizin sesini duyuyorum.

Dükkanın kapısı ve eğer hayal görmüyorsam Biri gülüyor. Sessiz, uğursuz bir kıkırdama. Arkamı döndüğümde, vitrindeki tabelada artık şöyle yazdığını görüyorum

KAPALI.

SAĞIR EDİCİ SESSİZLİK

TStumble Inn davetkâr görünüyordu ve uzun yürüyüşten önce bir içkiye hayır demezdim, ama barı denediğimde Kapı kilitli. Vitrindeki tabelada KAPALI yazıyor, oysa az önce içeride bardak şingirtılarını ve konuşan insanların mırıltılarını duyabildiğime eminim. Köyün içinde dolaşıyorum ve diğer dükkanların da kapalı olduğunu görüyorum, hepsinin, günün bu saati için garip görünüyor. Gidecek başka bir yer olmadığı için köyün yeşil alanını geçip kulübeye doğru ilerlemeye başlıyorum.

İşte o zaman zil sesini duydum.

Yavaşça etrafımda dönüp kaynağını bulmaya çalışırken sesi tercüme etmem bir anımı alıyor: eski kırmızı telefon kulübesi.

İçerideki telefon çalışıyor. Duyabiliyorum. Bu da Kitty'yi arayabileceğim anlamına geliyor.

Çimlerin üzerinde koşuyorum, Kolumbo da yanımda koşuyor. Bunun bir oyun olduğunu düşünüp kapıyı çekerek açtım. Nefes nefese kalmıştım ama çınlama sesi şimdi daha da yüksekti ve ben

Alıcıyı al.

İlk başta hattın diğer ucunda hiçbir şey ya da hiç kimse duymuyorum.

Sonra deniz sesine benzeyen bir ses duyuyorum.

"Grady, benim," diyor uzun zamandır duymadığım uzak bir ses.

"Abby?"

"Beni duyabiliyor musun?" diye soruyor, sesi o kadar kısık ki zar zor duyabiliyorum.

"Abby? Sen misin?"

Hat çatırdıyor ve onu kaybettiğimi düşünüyorum ama sonra tekrar konuşuyor.

"Grady, çok üşüyorum. Burası çok karanlık. Neden gelip beni bulmuyorsun?"

Sesi çok geliyor.

"Neredesin?"

"Hava çok soğuk ve çok karanlık-" Hat kesiliyor.

Ama hala çevir sesini duyabiliyorum.

Aramayı yeniden bağlamanın bir yolu olmalı.

Parmaklarımın arasındaki ahizeye bakıyorum. Elim titriyor. Her yerim titriyor. Telefonu kapatıyorum ve tekrar kulağıma götürdüğümde hiç ses çıkmıyor. Artık tamamen ölü. Bir kez daha deniyorum ve bu sefer bir şeyler duyabildiğimi sanıyorum, yine denizin sesi. Ama sonra dışarıda uğuldayan rüzgârın sesine benzemeye başlıyor ve tüm sesin olduğunu anlıyorum. Bir ses duyduğumu mu hayal ettim?

Biri telefon kulübesinin kapısını çalıyor ve ben kelimenin tam anlamıyla yerimden sıçırıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Cora Christie, camdan bana bakarak. Üzerinde yeşil bir palto ve yeşil yünlü bir şapka var ve bugünlük eve gidiyor gibi görünüyor. "Bu telefon bozuk, aylardır bozuk, sana " diyor ve yeşil tırnağıyla SİPARİŞ DIŞI yazısını işaret ediyor.

"Duyduğumu sandım.." Yüzündeki ifadeye bakılırsa konuşmayı kesmek en iyisi olabilir.

Tüm ada deli olduğumu düşünecek diye şimdiden endişeleniyorum.

Çok uzun zamandır uyumadığımı hatırlıyorum. Belki de zihnim bana oynamakta ısrar ettiği oyunlarda daha yaratıcı olmaya başlamıştır. Daha önce kayıp karımı gördüğümü hayal etmişim, belki şimdi onu duymaya başlıyorum.

"Bir kitap ödünç alabileceğimi düşündüm," diyorum, rastgele bir ciltsiz kitap alarak.

Cora başını sallıyor ama boncuk gözleri hâlâ şüpheyile dolu. Ellerini ceplerine sokup uzaklaşmadan önce "Aferin sana," diye mırıldanıyor.

Gözden kaybolduğunda, her ihtimale karşı telefonun tuşlarına bir kez daha basıyorum.

Ama sağır edici bir sessizlikten başka bir şey yok.

Sanırım gerçekten aklımı kaybediyorum.

Ormana vardığımızda gökyüzü çoktan alacakaranlığa bürünmüştü. Pusulayı kullanmadan yolumu buluyorum ve içeri girer girmez kendime büyük bir bardak viski dolduruyorum. Ellerim hala titriyor, başım çarpıyor ve kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Biliyorum bu eski bir- ama kocaların eşlerini koruması gerekir ve ben bunu yapmadım. Olanların benim hatam olmadığını biliyorum ama yine de bazen kendimi suçluyorum. Onu güvende tutmak için daha fazlasını yapmalıydım.

O zamanlar herkesin onun kayboluşuyla ilgili teorileri vardı. Arkadaşları, basın, polis. Abby'nin ortak hesabımızdan çektiği büyük miktardaki nakit para, Kitty de dahil olmak üzere diğer insanların karımın evden ayrıldığını düşünmesine neden oldu. Ben. Evimizin her köşesinde ipucu aramama rağmen o kadar parayı ne için istediğini hâlâ bilmiyorum ama olayların bu versiyonuna asla inanmayacağım.

Birbirimizi tanıdığım diğer tüm çiftlerden daha çok seviyorduk. Başka kimse bilmeseyse bile ben biliyorum.

Abby'ye bir şey oldu, kötü bir şey. Nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını öğrenene kadar hayatımın normale dönebileceğini sanmıyorum. Gerçeği bilmem . Sihirli 8'li topu görüyorum ve bir kez daha denemeye karar veriyorum, bir soru sormak için onu elime alıyorum.

"Hayal görmüş olmalıyım ama... Abby'nin köyde telefonda konuştuğunu duydum mu?"

Ekranda iki kelime belirir: ÇOK ŞÜPHELİ.

Sanki bir oyuncak en derin korkularımı doğrulamış gibi başımı sallıyorum: Deliriyorum.

Belki de yorgunluk beni yakalamıştır.

Belki de ona ne olduğunu öğrenmek için hâlâ bu kadar çaresiz olmanın bir sonucudur.

Ya da az önce yaptığım şeyin yarattığı stres nedeniyle zihnim bozulmuş olabilir.

Charles Whittaker'ın gizli onuncu romanını bulduğumda üç seçeneğim varmış gibi görünüyor:

Kitty'ye ne bulduğumu söyle.

Kitty'ye harika bir fikrim olduğunu söyle, sonra Charles'ın kitabını çal ve benimmiş gibi davran.

Kitty'ye hiçbir şey söyleme.

Ajansıma her zaman her şeyi anlatırım -yazarlık yalnız bir iş olabilir ve konuşacak başka kimsem yok- bu yüzden üçüncü seçenek gerçekten bir seçenek değildi. Ve, ta ki Son zamanlarda, menajerime hep doğruyu söyledim. Sihirli 8 Top'a başka bir soru sordum.

"Kitapla ilgili doğru şeyi yaptım mı?"

Ekranda dört kelime beliriyor: KAYNAKLARIM HAYIR DİYOR.

Kendime bunun sadece aptal bir oyuncak olduğunu ve gösterdiği mesajın hiçbir şey ifade etmediğini hatırlatarak sandalyeye geri atıyorum. Ama şüpheler kafamın içinde fısıldamaya başladı bile. Artık bu konuda bir şey yapmak için çok geç, mektup gönderildi ama belki de bu akıllıca bir şey değildi. Pişmanlık, tanımı gereği, duyguların en az dakik olanıdır.

Abby doğru yapma konusunda her zaman çok iyiydi. Bu onun en başından beri sevdiğim bir özelliği idi. Sevilebilir olmakta da çok iyiydi; onunla tanışan herkes ona bayılıyordu, Ben de dahil. Doğal olarak dışa dönük ve arkadaş canlısı olan insanları kıskanıyorum, hatta yapamadıkları insanlara karşı bile.

gibi olabilir. Bu şekilde olmayı çok isterdim ama benim için tanımadığım insanların bulunduğu tüm sosyal ortamlar stresli ve rahatsız edici. Partiler benim için cehennem gibidir. Yaşlı bir dükkân sahibiyle kısa bir karşılaşma bile beni

Bitkin düştüm. Yorgun gözlerimi bir süre dinlendirmeye karar verdim. Londra'dan ayrıldığımdan beri doğru düzgün uyumamıştım. Bu bir yalan-karım kaybolduğundan beri doğru düzgün uyumadım-ama belki de uyku sonunda beni bulacak.

Kulübenin kapısına vuran birinin sesi beni uyandırdığında hiçbir şey göremiyorum. İlk başta nerede olduğumu ya da ne kadar zamandır uyuduğumu bilmiyorum ve göz kırparak düşük ışığa çalışıyorum. Akşam gökyüzünün kenarlarında biriken karanlık şimdi onu siyaha boyamıştı, bu yüzden bir süredir uyuyor olmalıydım. Kolumbo dışarıdaki her kimse onu karşılamak için koştururken lambayı yakıyorum - Labradorlardan iyi bekçi köpeğı olmaz- sonra kendim kapıya koşuyorum ama kilidi açmadan önce ettim. Yeni uyandığım için biraz dağınık ve yönümü şaşırmış hissediyorum. "Kim o?" diye sordum.

"Kim olduğunu sanıyorsun? Başka hangi aptal karanlıkta ormandan geçip kapını çalmak için Kapı mı? Sandy! Saat yedi demiştik ama beşi geçti bile. Eğer geç kalırsak ve yemek , bunun sonunu asla duyamayacağım."

Tamamen unuttum. Son zamanlarda pek çok şeyi unutuyorum ve beyin sisi günlük hava tahminlerimde kalıcı bir hava durumu uyarısı haline geliyor. Her zaman o kadar yorgun oluyorum ki tam hızda çalışmıyorum.

"Özür dilerim," diyorum ahşap kapının sürgüsünü açarken. "İzini kaybettim-"

"Zaman mı? Evet, bu ada size bunu yapar," diye yanıtıyor omzumun üzerinden kamaranın içine bakarak. "Bir süredir buranın içini hiç görmemiştim.

Bu arada eski ihtişamına kavuştuğunu görmek güzel. Temizlemekle harika bir iş ."

"Ben yapmadım-"

"Beni duymadınız mı? Geç kaldık. Hazır mısınız?"

Ceketimi aldım. "Hiç olamayacağım kadar. Pardon, kontrol etmeliydim, köpeğimi getirmemde bir sakınca var mı? Onu bu kadar erken tanımadığım bir yerde bırakmak garip geliyor."

"Tabii ki, ne kadar çok o kadar iyi! Köpekleri severiz. Midenizin kaldırmayacağı her şeyi masanın altında ona yedirebilirsiniz. Kız kardeşimin yemeklerini tattığınızda anlayacaksınız."

Kulübeden çıkıyoruz ve her şey kapkara. Uzun ağaçlar, gece gökyüzü, orman zemini. Bana her yön aynı görünüyor ama Sandy'nin elinde bir fener var ve yolu bildiği çok açık. Sessizce yürüyoruz ve ben düşünmeye çalışıyorum söyleyecek bir şey. Çok sessiz. Çok sessiz.

"Ormanda hiç kuş sesi duymuyorum."

"Adanın hiçbir yerinde kuş sesi duyamazsınız. Hiç kuş yok," diye yanıtlıyor.

"Ne? Bu doğru mu?"

"Bu konuda yalan söylemek benim için esrarengiz bir şey olurdu." "Ama neden? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Kuş uzmanı değilim ve tüm bunlar benim zamanımdan çok önce oldu, ancak ağaçları korumak için kuşlar yasaklandı."

"Kuşları nasıl *yasaklayabildiniz*? Elbette geri uçarlar."

"1888 yılında adada korkunç bir kıtlık yaşandı. Birkaç yıl önce İrlanda'da yaşanan patates kıtlığından farklı olarak neredeyse tüm ürünler yok oldu. Kimse buna neyin sebep olduğunu anlayamadı ama sonra ada sakinleri kızılâğaçların ölüyordu. Bu dev ağaçların kabukları soyuluyor ve kocaman kırılmış dallar gibi kopuyordu. Ağaçlar birbirleriyle konuşur, bunu biliyor muydunuz? Kökleri aracılığıyla mesajlar ya da uyarılar gönderebilirler ve adalılar ağaçların başına gelen korkunç bir şeyin bir şekilde ekinlerin başarısız olmasına neden olduğunu düşündüler.

"Kızılâğaçlarda daha önce görmedikleri bir şey fark ettiler: İskoç Hebridleri'ne özgü ağaçkakanlar. Yüzlercesi dallara ve gövdelerdeki deliklere yuva yapmıştı. Bu delikler ağaçları hastalıklara karşı savunmasız bıraktı ve bazı kızılçamlar ölmeye başladı. Ada sakinleri aç ve korkmuş durumdaydı, bu yüzden adadaki erkekler korktuklarında her zaman yaptıkları şeyi yaptılar ve onları korkutan şeyleri öldürüyorlar. Ağaçkakan ile diğer kuşlar arasındaki farkı herkes bilmez.

1880'lerde herkesin yirmi yirmi görüŖe sahip olduğundan Ŗüpheliydi. Kısa süre sonra ne olduklarına bakılmaksızın tüm kuşlar vurulmaya başlandı, ancak hepsi öldüğünde ağaclar iyileŖti ve ekinler yeniden büyümeye başladı. Sorun çözüldü. Bir sonraki sezon adaya yeni kuşlar geldi ve onlar da öldürüldü. Hem de çok. Doğa ananın çocuklarını uyarmak için bir yolu vardır ve kuşlar bir Ŗekilde geri gelmemeyi öğrendi. O zamandan beri kıtlık yaşanmadı."

"Ya da herhangi bir kuş?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayatım boyunca, altmış yıldan fazladır Amberlyde yaşadım ve bir serçe kadarını bile görmedim. Martılar bazen anakaradan ayrılan feribotu takip ederler, ama her zaman feribot Amberly'ye varmadan geri dönerler.

Amberly. Nasıl bildiklerini bilmiyorum ama biliyorlar. Bu yüzden hiç kuşumuz yok ama *binlerce* değerli, güzel, hayat veren ağacımız var."

"Aklım almıyor, kuşların olmadığı bir ada." "Ağaclar bize bakar, biz de onlara bakarız."

Sandy diyor ki.

"Ama-"

"Ama hiçbir Ŗey. Neyse o. Ayrıca, bence kuşlar insanlardan daha zeki . Kesinlikle daha sadıklar. Kuş türlerinin yüzde doksanının ömür boyu aynı eŖe sahip olduğunu biliyor muydunuz? İnsanlar gibi değil. Ve insanların aksine, kuşlar ne zaman hoş karşılanmadıklarını ve ne zaman uzak durmaları gerektiğini bilirler."

KÜÇÜK KALABALIK

Ada hayatı hayal ettiğimden daha garipmiş. İnsanlar da öyle. Şimdiye kadar tanıştığım. Ama belki de bu düzeyde bir izolasyon insana bunu yapıyor? Telefon yok, internet yok, sosyal medya yok, haber uygulamaları yok, sinema yok, müze yok, sanat galerisi yok ... toplumdan ve kültürden bu kadar kopuk olmanın bir etkisi olmalı. Öyle ya da böyle, en azından yeterince arkadaş canlısı görünüyorlar. Sayılır. Bu kadar çok insanın

Bu çağda bir yabancıyı yemeğe davet etmek Sandy'nin yaptığı nazik bir şeydi. Belki kuşlar olmadan yaşamayı öğrenebilirim.

Sandy bana daha önce olduğu gibi kamyonun "arkasına atlamamı" söylüyor, ben de öyle yapıyorum, Kolumbo yanımda oturuyor. Yola çıkarken camdan dışarı bakıyorum ama göremeyecek kadar karanlık.

ağaçların hayalet silüetleri dışında hiçbir şey görünmüyor. Sokak lambaları ya da tabelalar yok, sadece kamyonun farlarının loş bir şekilde aydınlattığı aynı dar virajlı yol var. Sandy direksiyonu kavırıyor ve sağ elinde çok farklı bir yüzük taktığını fark ediyorum. Karmaşık tasarım gümüş bir devedikenini içeriyor ve daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Yola dönüp bakıyorum ve aşırı hızla başka bir viraja girdiğimizde biraz araba tutmuş gibi hissetmeye başlıyorum, bu yüzden Sandy frene bastığında rahatlıyorum.

"İşte geldik, Tepedeki Ev," diyor, sesi yine neşeli çıkıyor. "Ben bu evde doğdum ve ailem iyilik dolu ama hayal gücünden yoksun insanlardı. Ev bir tepenin üzerinde, bu yüzden dedi."

Kamyondan çıktım ve gördüklerim karşısında şaşırdım. Sarmaşıklarla kaplı gri taş duvarlarıyla "ev" , adada gördüğüm en büyük ev. Bu Tepedeki Büyük Ev olarak adlandırılmalıydı. Ve bir evden daha fazlası. Her iki tarafında da taş kuleler var. çift cepheli cephenin yan tarafı, mini bir kale gibi görünmesini sağlıyor. Düzgün, resmi çiçek tarhları, bahçeye giden yolu kaplıyor.

Giriş biraz göz korkutucu.

"Beklediğin gibi değil miydi?" Sandy gülümseyerek sorar.

"Dürüst olmak gerekirse, hayır."

"Eğer dürütsen sadece sen biliyorsun, bana sorman anlamsız."

Sandy varlıklı biri gibi görünmüyor, konuşmuyor ya da davranmıyor; onu yanlış değerlendirip değerlendirmediyimi merak ediyorum. Yan yana yürüyoruz ve ne kadar uzun boylu olduğunu hatırlıyorum. Dün giydiği kıyafetlerin aynısını giymiş: kot pantolon (muhtemelen ekstra uzun), beyaz bir gömlek ve dev sarı paltosu. Makyaj yok, saçmalık yok. Malikanenin hanımı ya da minyatür de olsa bir kalenin kraliçesi gibi *görünmüyor*.

İlk bakışta etkileyici bir yer gibi görünse de, pencere çerçeveleri ve kapıların boyları yanmış deri gibi soyulmuş, biraz köhne bir yer. Yaklaştıkça daha fazla kusur görüyorum; çatıda eksik kiremitler, pencerelerde ölü bitkiler kutular, duvarlarda çatlaklar. Mutsuz görünen bir ev. Bir zamanlar mükemmel olduğunu hayal ediyorum, ama şimdi yorgun ve sevgisiz. Pencereler göz gibi görünüyor ve sanki beni izliyorlarmış gibi hissediyorum. Ayrıca tepenin en üstündeki evin arkasında garip görünümlü metal bir kule var. Sanki bir Telefon direği.

"Bu da ne?" Ayak seslerimiz üzerine soruyorum. çakıllı garaj yolunda çıtırdıyor. "Amberly'de cep telefonu çekmiyor sanıyordum."

"Yok. Gerçi bir keresinde birinin Duran Taşlar'ın yanında bir çubuk bulmayı başardığı söylenmişti. Orada gördüğünüz şey eski radyo kulesi. Çok çirkin bir şey ama burası adanın en yüksek noktası ve kolayca erişilebiliyor

Onarım için, burada. Cep telefonlarına ihtiyacımız yok-
Bana sorarsanız kimsenin yok ama radyoya ihtiyacımız var.
Bir kere nakliye tahmini olmadan işimi yapamam. Kule de bu
işlerin nasıl yürüdüğünü gösteriyor," diyor bir telsiz alarak-
telsizini cebinden çıkardı. "Adadaki herkeste bir tane var."

"Benim yok."

"Bunlar sadece daimi ikamet edenler, toplumun bir parçası
olan insanlar içindir ve sadece acil durumlar için kullanılmaları
gerekir."

İşte yine hepsinin sevdiği o kelime: *topluluk*. Sandy telsizini
kaldırmadan önce kapatır,
Ada şerifi olduğu halde acil durumlar için bunu yapması garip
görünüyor.

"Eviniz çok etkileyici," diyorum ama Sandy başını sallıyor ve
parlak kısa siyah saçlarından bir tutam at kuyruğundan
kurtuluyor.

"Ben çocukken burası çok güzel bir tuğla yığınıydı ama
bunun gibi büyük eski yerler çok fazla bakım gerektiriyor ve
bu da çok fazla para gerektiriyor. Onu eski ihtişamına
kavuşturmak kazandığımdan daha fazlasına mal olacak ama
bunun için çalışıyorum."

Biz oraya varmadan önce büyük bir ön kapı açılıyor ve
karımın orada durduğunu görüyorum.

Durup bakıyorum, birkaç kez göz kırpıyorum ve gözlerimi
tekrar açtığımda onun olmadığını fark ediyorum.

Hiç olmadı.

Asla olmaz.

Girişte çiçekli bir elbise giymiş minyon bir kadın duruyor.
Bana uzun zamandır görmediğim bir arkadaşımışım gibi el
sallıyor ve gülümsüyor. "Bu benim kız kardeşim, Midge
MacIntyre," diyor Sandy.

Midge, Sandy'nin boyu kadar kısa ve o hareket ettiğinde
hareket tertemiz sarı saçları var. Benzer yaşlarda
görünüyorlar ama kardeş gibi görünmüyorlar.

"Soğuktan korunmak için içeri gel; ölümüne yakalanacaksın,"
diyerek beni dışarıdan çok sıcak olan içeriye sokuyor. İçerisi
kokulu mumlar, ev yemekleri ve çıtırtılarını duyabildiğim açık
ateş kokuyor.

uzakta bir yerde tükürüyordu, ve her şey, ve ben
Yani *her şey* tüvit kumaşla kaplı. Koridordaki sandalye,
abajur, minderler, perdeler, duvarlar, cereyan önleyici. Her
şey.

Aşırı dokunaklı insanlar beni rahatsız etmeye meyillidir,
ama Midge'in bana sarılmasına pek aldırmıyorum. Belki de
Çünkü kucaklanmanın nasıl bir şey olduğunu unuttum;
bugünlerde tek sevgi kaynağım köpek. Yeni çiçek arkadaşım
beni okşamayı bitirdiğinde, hemen ona tutulan Kolumbo'yu
okşamaya başlıyor.

"Sandy *başka bir* yazarın küçük adamızda kalmaya
geldiğini söylediğinde inanamadım! Biz küçük bir kalabalığız,
sadece

Yirmi beş daimi sakinimiz var ama çoğu kitapları seviyor. Ben
de dahil. Bu haber beni gerçekten çok mutlu etti!" diyor kalın
bir İskoç aksanıyla. Çok güzel bir ses. Yakından bakınca, tüm
o makyajın altında Sandy'den biraz daha genç olduğunu
görebiliyorum.

"Kitap yazmak için mi buradasınız?" diye soruyor. "Adayı
ziyaret eden yazarların çoğu burayı yaratıcılıklarına ilham
vermek için harika buluyor."

"Şey, evet, aslında. Buraya yazmak için geldim. Amberly'ye
gelen çok yazar var mı?"

"Birkaç tane ve hepimiz Charlie'yi özlüyoruz elbette. Belki
sen
yeni yazarımız olabilir mi? Çok hoş olmaz mı?" Küçük sıska
kolunu benimkine doladı. "Şimdi mutfağa gel de bir kadeh içki
içelim ve sen de bana kendinden bahset. Ve tabii ki
kitaplarından."

Mutfak da tüvitle dekore edilmiş, burada çoğunlukla pembe
bir desen var. Midge'in "poutine" adını verdiği ev yapımı
alkolün de iyi şey olduğu ortaya çıktı.
minyatür bardaklar. Boğazımı yakıyor ve tadı hiç de hoş değil.

"Bu iyi," diyorum ona.

"Sizi yarına hazırlamaya yardımcı olmak çünkü yağmurun
küçük bir tadı" diyor.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama dünkü yağmurdan    küçük bardak içtikten sonra kendimi muhtemelen olması gerekenden daha rahatlamı  hissediyorum. Midge'in bardağımlı doldurmaya devam ettiğini fark ettim ama kendininkine zar zor dokunuyor. Ayrıca parmağında Sandy ile aynı yüzüğü taktığını fark ediyorum, gümüş ve devediken . Aileden gelen bir şey olmalı. Bizi mum   ğıyla aydınlatılmış bir yemek odasına götürüyor -bu odada ye ilin her tonu var- ve *bir şeyler* servis ediyor. Ne olduğundan tam emin değılim.

"Umarım kuzu seversin," diyor

Midge. " yle görünüyor..."

Yenmez.

". . lezzetli," diyorum ona.

Tüm odalarda açık   mineler var ve hepsi de yanıyor gibi görünüyor. Böyle büyük ve eski bir evi sıcak tutmanın zor olduğundan   pheleniyorum ama rahat hissettirmek için harika bir i   ıkarmı lar. Uzun zamandır ilk kez gevsemeye ba ladığımı hissedebiliyorum.

Ben tabağıma bakarken Midge, "Korkarım sizi ya da kitaplarınızı duymadım," diyor.

Rahatlamı lık hissi kayboluyor. Bu beni ayıltmayı ve ruh halimi bozmayı asla ba aramayan bir yorum. Çok satan bir yazar olmak, insanların sizin kim olduğunuzu bileceğı anlamına gelmez.

Bir yazar olmak, hatta orta derecede başarılı bir yazar olmak, görünmez bir hayattır. Eskiden i imi sevmemin nedenlerinden biri de buydu -her zaman utanga tım, spot   klarının dışında kalmaktan mutluydum- ama bugünlerde kendimi görünmez hissediyorum. Ya ım geçmiş. Unutulmu .

"Kaba olmak istemedi," diyor Sandy ben daha cevap vermeden.

"*Kaba* davranmıyorum, sadece d r st m. Ada kütüphanesini ben i letiyorum.

."

"*Ada kütüphanesi* derken kastettiğı Saint Lucy'nin yanındaki eski kırmızı telefon kulübesi. Aylardır arama yapmak için kullanılmıyor - yıldırım çarptı, o zamandan beri  alı mıyor ve hala birinin gelmesini bekliyoruz

Bu günlerde eski telefon kulübesi ikinci el kitaplarla dolu."

Cora'nın bir balıkçı teknesinin okyanus kabloyu kopardığını söylediğini sanıyordum.

"İyi misin, Grady?" Midge yüzünde endişeli bir ifadeyle sorar.

"Evet. Özür dilerim. Hayal kurmak kötü bir alışkanlığım var, işimin dezavantajlarından biri. Bugün erken saatlerde telefon kulübesine rastladım. Aslında çaldığını duyduğumu sandım." İkisi de bana deli olabilirmişim gibi baktı. "Ama bu sadece benim hayal gücümdü."

"Sanırım yazar olmanın bir başka dezavantajı da bu olmalı," diyor Sandy, tabağındaki yiyecekleri biraz daha iterek. "Sürekli hayali bir dünyanın içinde yaşamak bazen gerçeğe kurguyu birbirinden ayırmayı zorlaştırıyor olmalı."

"Bazen." Tüvit bir bardak altlığında duran kadehimden büyük bir yudum şarap alıyorum.

"Çok kitap yazdınız mı?" Midge soruyor ve ben biraz daha içime kapanıyorum.

"Birkaç tane," diyorum, umutsuzca konuyu değiştirmenin bir yolunu bulmaya çalışarak. Bugünlerde ruh halimi derin bir hüznün deposu besliyor ve asla boşalmıyor. Sandy rahatsızlığımı anlamış gibi görünüyor ve konuşmayı ilerlettiğinde minnettar oluyorum. Kilisenin çatısının akması ve tamirinin çok pahalıya mal olmasıyla ilgili bir şey. Bir süreliğine kendimi kapatıp kendi kendime acıyorum; kendimi bu kadar kötü hissettiğimde ayağa kalkmak zor olabiliyor.

Bir yazar artık yazamıyorsa hâlâ yazar mıdır? Abby ortadan kaybolduğundan beri *deniyorum*. Ama yapamıyorum.

Bir şeyler kırıldı ve ona ne olduğunu öğrenene kadar bir daha yazabilecek miyim bilmiyorum.

İşte bu yüzden başkasının kitabını çalıp kendi kitabımmış gibi davranmak çok iyi bir fikir.

Ayrıca sahip olduğum tek şey bu.

NEREDEYSE TAM OLARAK

Pİsterseniz biraz daha alabilir misiniz?" Midge teklif ediyor.
"Teşekkür . *Çok lezzetliydi* ama doydum," diyorum
bıçağımı ve çatalımı bırakırken.

Gülümsüyor ve parmağımdaki yüzüğe .

"Eşiniz romanlarınız hakkında ne düşünüyor?" diye soruyor.
"Sanırım bir yazarla evli olmak oldukça
bir şey."

Sanırım bunu tarif etmenin bir yolu da bu.

"Eşim başından beri en büyük destekçimdi. Kimse
inanmazken bile o bana inandı" diyorum.
daha fazla bir şey paylaşmak istemiyorum. Bu bir yalan
değil. Abby bana hep inandı ve ben hâlâ evliyim. Bir
hayalet de olsa. Kayıp karım son on iki aydır beni
tanımlıyor. Beni tanıyan herkesin tek düşündüğü şey bu.
Beni görüyorlar ama belki de görmesine gerek yoktur. Belki de
adadayken tekrar kendim olabilirim.

Tabii kim olduğunu hatırlayabilirsem.

"Onu evde bırakıp tek başına gezintiye çıkmana izin
verdiğine göre çok anlayışlı olmalı.
Özellikle de senin gibi yakışıklı bir adam" diyor Midge ve bana
bir kadeh şarap daha dolduruyor.

Biri bana yakışıklı demeyeli uzun zaman olmuştu ve
yüzümün kızardığını hissediyorum.

İyi şarap, iyi olmayan yemekleri telafi eder-Sandy, kız
kardeşinin dehşet gösterisi hakkında abartmıyordu.
yemek pişirmek ve şirket ... ilginç.

"Seni ikinci bir yardım için ayartamayacağıma emin misin?" Midge umutlu ve geniş gözlerle sorar.

"Hayır," diye biraz hızlı cevap veriyorum ve Sandy peçetesiyle gülümsemesini gizliyor. "Bir lokma daha yiyemedim ama teşekkür . Eğer adanın geri kalanı da sizin kadar arkadaş canlıysa, buradan ayrılmakta zorlanacağım."

Midge gülümsüyor. "Adada sadece yirmi beş kişiyiz ama yine de hatırlamamız gereken bir sürü yeni isim ve yüz var. Senin şu harita nerede?"

Buluyorum ve ona veriyorum. Midge adanın haritasını açıyor ve ahşap masanın üzerine düz bir şekilde koyuyor.

Başaramayınca da avucuyla kırıksıklıkları . "Yani, Unutulmaması gereken ilk şey, Amberly'de sadece bir avuç insan doğdu ve hayatı boyunca burada yaşayan tek kişi Sandy."

"mı?"

Makyajın altından görmek zor ama sanırım Midge şu anda kızarıyor olabilir.

"Hayır, bir süreliğine ayrıldım. Aktris olma hayallerim vardı ve nüfusun yarısının televizyona bile sahip olmadığı küçük bir adada film yıldızı olma şansım zayıf görünüyordu. Bu yüzden çok çalıştım, çok para biriktirdim ve tek gidişlik bir uçak bileti aldım.

Hollywood'a bilet. Ancak tüm hayatımı peşinden koşarak geçirdiğim bu rüya bir kâbusa dönüştü. Bir sürü seçmeden sonra birkaç küçük rolde oynadım ama adım hiçbir zaman ışıklar altında olmadı. Dünya beni benim kendimi gördüğüm gibi görmüyordu ve bunun gerçekliği -yeterince iyi olmamak-beni eziyordu. Kısa süre sonra yapımcılar bana sadece yapmak istemediğim şeyler karşılığında rol teklif etmeye başladılar. O zamanlar hepsi erkekti ve nadiren benim yeteneğimle ilgileniyorlardı. Çok üzgün ve çok yalnızdım. çabucak. Sandy eve gelmem için para ödedi ve beni mutlu etmek için ihtiyacım olan her şeyin burada olduğunu fark ettim. On

Adada. Ada sakinlerinin geri kalanı da aynı şekilde düşünüyor. Adada yaşayan hemen herkes artık buraya bir yaşam alanı arayışıyla geldi.

yeni bir başlangıç ve farklı bir son. İnsanoğlunun ebedi mutluluk arayışı. Gerçekten neden burada olduğunuzu merak ediyorum."

Bana bakıyor. İkisi de öyle. Sonra Midge gülüyor.

"Sadece takılıyorum. Hepimiz neden burada olduğunu biliyoruz," diyor.

İkisi de bana tekrar bakıyor ve kendimi o kadar rahatsız ki sanırım terlemeye başlıyorum. "Yeni bir kitap yazmak için, aptal!"

Sonra hepimiz gülüyoruz ama ben gitmek için sabırsızlanıyorum. Çok fazla dışarı çıkmıyorum ya da hiç çıkmıyorum ama buradaki insanlar gerçekten biraz tuhaf.

"Evet," diyorum başımı sallayarak ve şarabımdan bir yudum daha alarak. "Yeni bir kitap yazmak için."

Kulağa çok basit geliyor.

Midge daha yakına eğilir ve fısıldar, "Peki başladın mı? Yeni kitabı mı yazıyorsun?"

Başımı salladım. "Henüz erken ama her şeyi planladım."

Sandy gülümsüyor, sırtımı sertçe sıvazlıyor. Biraz fazla sert. "İyi. Senin için. Senin için."

"Senin için de bizim için de iyi," diyor Midge, bardağını benimkiyle tokuşturarak. "Ve kitabı bitirmeden kaybolmanı istemiyoruz, bu yüzden dikkatini ver. Sen *buradasın*." Bir bıçak saplıyor

pembe tırnağımla haritadaki Tepedeki Ev'in resmini çizdim. Geldiğimde tahta tabeladaki burada değilsiniz yazısını hatırlamadan edemiyorum. Midge parmaklarıyla saymaya başlıyor. "Biz sizin en yakın komşularınız. Çoğu insan bizim deyimimizle 'köyde' yaşıyor. , kimi tanımalısınız? Cora Christie köşedeki dükkânı işletiyor-"

"Onunla çoktan tanıştı," diyor Sandy. "Unutamayacağı bir ilk izlenim bıraktı."

"Ah canım," diyor Midge başını sallayarak. "Umarım ona çok fazla şey anlatmamışsındır. O kadın dedikoduya bayılır."

Kafam karışmış gibi görünüyor olmalıyım. "*Dedikodu*," diye açıklıyor. Bana öyle geliyor ki Midge kendini de tarif ediyor olabilir. "Bütün ada şimdi senden bahsediyor olacak ama boş ver, herkes onun tamamen deli olduğunu biliyor. Belki fark etmişsinizdir

yeşil giyinmişti?" Başımı salladım. "Cora'yı tanıdığımdan beri

yeşil kıyafetlerden başka bir şey giymedi. Küçük bir leprikon gibi

etrafta dolaşıyor. *Yeşil* kazaklar, *yeşil* etekler, *yeşil* iç çamaşırları... Belli ki başka renk giymenin uğursuzluk getireceğini düşünüyor. Eğer içki içmeyi seviyorsanız, ki bu gece gördüğüm kadarıyla sevdiğinizi düşünüyorum, Sidney ve Bella King Amberly'nin tek barı olan The Stumble Inn'in ev sahipleri. Bir de Jack var, yıllar önce anakarada eşek eğitimi almış ama sonra Amberly'ye dönmüş usta bir inşaatçı. Burada yeni evler inşa edilmeyeli uzun zaman oldu ama çok fazla fırtına oluyor ve Jack'in her zaman tamir etmesi gereken bir şeyler oluyor. Tesisat, kablolama ve ahşap işlerinde iyidir, Jack'in yapamayacağı hiçbir şey yok. Başka kim var? Travers ve ailesi adanın diğer tarafında, herkesten uzakta, The Croft'yaşıyor. Travers bizim ağaç doktorumuz olarak bilinir ve tüm eski ağaçlarla ilgilenir. Kızılağaçlar."

Sandy başını sallar. "İyi bir aile. Holly adında küçük bir kızları ve Ivy adında büyük bir köpekleri var."

Aklım sık sık olduğu gibi Abby'ye gidiyor ve onu bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyorum.

Midge umursamaz bir şekilde devam eder. "İşte kuaför, Bayan Sharp. Gülümsemesi tek boynuzlu at kadar nadirdir ama makası iyi kullanır. Yine saymayı unuttum; kimi unutuyorum?"

"Eminim bir doktor vardır?" Ben soruyorum.

"Elbette, Dr. Highsmith, ama Amberly'de yaşamıyor. Her Salı en yakın diğer adadan ziyarete geliyor. Tabii deniz feribotun kalkamayacağı kadar dalgalı değilse. Bu yüzden sadece Salı günleri ve sadece hava güzelse hastalanmanızı öneririm. Sandy sana ada şerifi ve feribot kadını olduğunu söyledi mi?" Midge soruyor. "Bir sonraki suç romanınız için kullanışlı bir kaynak olabilir!"

"Sandy, Amberly'de herhangi bir suç olmadığını söyledi."

"Aslında teknik olarak hayır ve *son zamanlarda* da olmadı," diyor Midge. "Sandy devraldığından beri yirmi yılı aşkın süredir küçük bir hırsızlık vakası bile olmadı. Bunu dünyanın başka neresinde söyleyebilirsiniz ki? Ama neredeyse tam bir yıl önce garip bir şey oldu-"

"Geç oldu. Grady'nin eve gitmesine izin vermeliyiz," diye araya girer Sandy.

"Geçen yıl burada ne oldu?" diye sordum.

Midge masaya doğru eğilir. "Şey-"

Sandy, ", seni ," der ama Midge devam eder.

"Gelen ve bir daha gitmeyen bir ziyaretçi vardı. Bir kadın. -"

"Midge. Bu kadar yeter."

"Ben başladım, ben bitiririm," diyor Midge, ikimize de birer içki daha doldurup kız kardeşini görmezden gelerek. "Kadın feribotla geldi -turiist sezonundaydı, bu yüzden Sandy çok fazla soru sormayı düşünmedi- ama diğer günöbirlikçilerin aksine, anakaraya hiç geri dönmedi. Bu kadar küçük bir adada kalsa birimizin haberi olurdu ama kadın adaya geldi ve sonra ortadan kayboldu."

Abby olamaz. Bu çok büyük bir tesadüf olurdu ve böyle bir şey yok.

"Ve bu bir yıl önce miydi?" Ben soruyorum ve Midge başını sallıyor. "Neve benziyordu?"

"Bilmiyorum, onu hiç görmedim. Ama bir şey var, başka kimse de görmedi. Feribottan indikten sonra Sandy dışında kimse onu görmemiş. Ve Sandy cesedi birkaç hafta sonra buldu."

Midem bulanıyor. "Kadının cesedi mi?"

"Hayır. Devam , bir daha hiç görölmedi. Bir adamdı. Kimlik yok, hiçbir şey yok. Sadece sahile vurmuş bir ceset. Ama belki de gizemli kadının bununla bir ilgisi vardır."

"Adada hiç suç işlenmediğini söylediğini sanıyordum?" Sandy'ye dönerek söyledim.

Omuz silkiyor. "Yok. Onu bulduğumda uzun zaman önce ölmüştü. Sanırım ona ne olduysa anakarada oldu. Gelgit onu buraya taşımış, hepsi bu." "Buraya gelen kadın neye benziyordu?" Ben soruyorum Sandy.

"Yüzünü hatırlamıyorum, ama hatırladığım kadarıyla Tek başına seyahat ediyordu ve feribotta çok endişeli görünüyordu. Bazı insanlar tekneleri sevmiyor," diyor Sandy. "Bu bir yıl önceydi ve alınmayın ama anakaradan gelen tüm insanlar bana aynı görünüyor. Yine de itiraf etmeliyim ki ölü adamı hemen unutmayacağım. Ceset suda kaldığı için o kadar kötü çürümüştü ki teşhis etmek imkansızdı-"

"Ve bir eli eksikti," diye fısıldıyor Midge. garip bir neşe duygusu. "Korku filmlerinden fırlamış gibiydi. İyi misin, Grady? Çok solgun görünüyorsun."

MÜKEMMEL KUSURLU

Kaybolmadan Bir Hafta Önce

ABBY

"Yardım istemek zor olabilir," diyor görmeye geldiğim kadın. "Duygularınız hakkında biriyle konuşarak doğru şeyi yaptınız ve geldiğince yardım etmek istiyorum." Artık çok geç olduğunu anlamıyor gibi görünüyor. Hayat kendini bir soru işaretine dönüştürdüğünde cevaplar aramaya başlarsınız ve doğru cevapları bulamadığınızda

yanlış olanları aramak. Hepsi kadar. "Kocana ne hakkında yalan söylediğini bana anlatmak istemiyorsan, sorun değil," diyor yüzünü ekşiterek

Bu da öyle olmadığını gösteriyor. Onu değerlendiriyorum. Beni değerlendiriyor. Sarı saçlar, siyah kıyafetler, mantıklı ayakkabılar. O kadar sakın, ağırbaşlı ve kendinden emin ki ondan hoşlanmamaya başlıyorum. Bacaklarını açıyor, sonra diğer tarafa doğru çaprazlıyor ve güzel uzun saçlarını tekrar omzunun üzerinden savuruyor. Saçlarını bir makasla kestiğini hayal ediyorum ve bu düşünce beni biraz rahatlatıyor.

"İlişkilerinde dürüst olmak sana hep zor mu gelmiştir?"

Soru kılığına girmiş bir hakaret gibi ve cevap vermeden önce düşünmek zorunda kalıyorum. "Herkesle değil."

Siyahlı kadın anlamış gibi başını sallıyor. Ama anlamıyor.

"İlişkilerimizi nasıl kuracağımızı ve nasıl davranacağımızı çok genç yaşta," diyor. "Çoğu şey gibi, önce başkalarını taklit ederek, diğer insanları izleyerek ve kopyalayarak öğreniriz."

nasıl etkileşimde bulunduklarını. Bu genellikle ebeveynlerimizden öğrenmek anlamına gelir. Anne babanızın sevgi dolu bir ilişkisi var mıydı?" diye soruyor.

Çılgık çılgığa tartışmaları düşünüyorum.

Ağlamaları.

Balta.

"Ayrıldıklarında ben daha çok küçüktüm," diyorum.

"Özür dilerim, başka bir kadının beni büyüttüğünden bahsetmişsiniz.

Sen. Öz annene ne oldu? Bana ondan bahset. Onu düşündüğünde en çok neyi hatırlıyorsun?"

İç çekişimi bastırmakta zorlanıyorum. Hayattaki her şey annelik sorunlarının sonucu değil ve bu da yardımcı olmayacak, ama yine de onu şımartıyorum.

"Annem piyano çalmayı öğrenmemi istiyordu," diyorum.

Hikayenin diğer kısımlarını paylaşmak biraz daha zor.

Teyzesi öldüğünde piyano anneme miras kaldı. Çok farklıydı, yan tarafına kuşlar çizilmişti. Annem kendisine para bırakılmasını tercih ederdi.

Ama büyük teyzesi Veronica -ki büyük teyze olmadığını, hatta gerçek bir teyze bile olmadığını söylüyordu ve ben onunla hiç tanışmamıştım- ona bir piyano ve mavi bir vazo bırakmıştı.

Annemin onu nereden bulduğunu bilmiyorum - müzik adamı dediğimiz öğretmeni - ama ilk kez

eve geldi. Dokuz yaşındaydım ve onun yaşlı görüldüğünü düşünüyordum ama ben küçükken otuz yaşın üzerindeki herkes yaşlı görünürdü. Muhtemelen daha yaşlı değildi. Piyano yemek odasıdaydı -her zaman mutfakta yemek yerdik, bu yüzden hiç kullanmadığımız bir odaydı- ve annem beni orada onunla bıraktı. Bana yabancılarla konuşmamam öğretilmişti ama anlaşılan bir yabancı kendine öğretmen diyorsa sorun yoktu. Müzik adamı "onu rahatsız etmemek için" kapıyı kapattı ve ilk ders iyi geçmedi.

Müziği çok severim. Nina Simone, Billie Holiday ya da Ella Fitzgerald'ı bütün gün dinleyebilirim ama bu konuda hiç yetenekli olmadım. Üçgen bile çalamıyorum. Piyano taburesi tuşlara ulaşmak için çok alçaktı, yüzden müzik adamı oturmam için koltuğa kırmızı kadife bir minder yerleştirdi. Boyumu uzattı ama daha iyi çalmama yardımcı olmadı ve o öğleden sonra gittiğinde annem acı bir hayal kırıklığına uğradı. Dinliyordu ve duyduklarını beğenmemiştir.

Bir sonraki ders de ilkiyle aynıydı: bir felaket. Müzik adamı her zaman yanında iki şey getirirdi: bir metronom ve bir şişe kahve. Her dersin başında şişenin kapağını yavaşça , sonra plastik bardağından gürültülü bir yudum aldıktan sonra dantelin üzerine koydu.

Piyanonun üstündeki örtü. Kahveyi hiç sevmedim ve eminim onun yüzünden. Kokusu bile midemi bulandırıyor. Ben piyanoya başlar başlamaz metronomu çalıştırdı. Bana öğretmeye çalıştığı ve başarısız olduğu temel gamları çalışıyordum. Ritmime yardımcı olmak için olduğunu söyledi.

Tıkla. Tıkla. Tıkla. Tıkla.

Üçüncü derste iyileşmediğim belli olduğunda, annem bana ve ona karşı hayal kırıklığını dile getirdi. O da bir plan yaptı ve dördüncü derste işler biraz değişti.

Müzik adamı her zamanki gibi kapıyı kapattı.

Her zamanki gibi kahve matarasını açtı.

Sonra benim yerime piyano taburesine oturdu ve gamları kendisi çalmaya başladı.

"Anneni mutlu etmek , değil mi?" sordu sessizce. Dokuz yaşındaki ben başımı salladım. "Aferin kızıma," dedi, ilk kez benden memnun görünüyordu. Sonra metronomu açtı.

Tıkla. Tıkla. Tıkla. Tıkla.

Annem dersten sonra çok sevindi, sonunda işi öğrendiğimi düşünüyordu.

Yapmamıştım.

Ben hiç yapmadım.

Ama müzik adamının bana öğretmek istediği başka şeyler de vardı.

Ertesi hafta da aynı şeyi yaptık. oturdum ve o da benim gibi davranarak piyano çaldı. Metronom çoktan tıkırdamaya başlamıştı.

Sol eliyle pantolonunun fermuarını açıp sağ eliyle Do-majör gamını çalarken sabit bir ritim tutturdu.

"Yalan söylediğini ve aslında nasıl oynanacağını bilmediğini söylersem annen çok üzülür," diye fısıldadı. "Söylemeyeceğim ama benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Bana ne dediyse . Daha sonra, uykumda o lanet metronomun sesini duymaya başladım. Aylar geçti ve annem benim gamdan Mozart'a kadar ilerlediğimi düşündü. O kadar mutluydu ki ona gerçeği söyleyemedim.

Müzik adamı bana odada yaptırdığı her şeyin bir sır olması gerektiğini, çünkü annemin bunu öğrenmesi halinde çok üzüleceğini söyledi.

Bu konuda haklıydı.

Bir ğleden sonra, elinde bir tabak taze pişmiş kurabiye ile kapıyı almadan odaya girdi. Müzik adamının elleri piyanonun tuşlarındaydı, pantolonu ayak bileklerindeydi, ben dizlerimin zerindeydim. Onun içeri girdiğini duymadım. O da duymadı. Veronica Teyze'nin mavi vazosuyla kafasına vurana kadar ikimiz de onun orada olduğunu bilmiyorduk. Baygın bir şekilde yere düştü ve tek bir ses dışında oda tamamen sessizliğe gömüldü.

Tıkla. Tıkla. Tıkla. Tıkla.

Ondan sonra ne olduğunu bilmiyordum çünkü beni odama gönderdi ve ertesi sabaha kadar içeri kilitledi. Müzik adamını bir daha hiç görmediğimi biliyorum.

odun kesmek için kullandığımız balta kayıptı. Annem piyanoyu kilitledi ve olanlar hakkında asla konuşmamamı söyledi. Kimseyle. Ve ben de konuşmadım, çünkü neden Yapar ? Bununla yargılanmak ya da tanımlanmak istemiyorum. Beni en çok zen şey annemin sonra bana davrandı. Hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

bana sanki hasar görmüşüm gibi baktı. Kırıkmişim gibi.
Sevilmezmişim gibi. Bu da bana sanki bunların hepsi
benmişim gibi hissettirdi. Sanırım beni bu yüzden gönderdi,
artık bana bakmak zorunda kalmamak için.

SESSİZ KONUŞMA

GRADY

Sandy yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakarak, "Sen ve ben kulübeye dönmeliyiz," diyor.

O ve Midge bakışırlar. Sadece birbirini gerçekten tanıyan insanların yapabileceği şekilde sessiz bir sohbeti paylaşırlar. "Bu kemikleri kendim görmeliyim."

Biz odadan çıkamadan tavanda büyük bir gürültü kopuyor ve ardından kısa süre içinde birkaç gürültü daha geliyor. Hepimiz başımızı kaldırıp minyatür kristal avizeye bakıyoruz; avize gıcırdamaya ve bir o yana bir bu yana sallanmaya başlıyor, masanın üzerinde ürkütücü bir gölge deseni .

"Neydi o?" diye sordum.

Bana cevap vermeden önce bir kez daha tek kelime etmeden sohbet ediyorlar.

"Endişelenecek bir şey yok. Sadece annem," diyor Sandy, gürültü yeniden başladığında yukarı doğru bakarak. "Bir şeye ihtiyacı olduğunda bize söylemek için bastonunu kullanıyor." *benzemiıyor.*

"O iyi mi?" diye sordum.

"Evet," diyor Midge gergin bir gülümsemeyle. "Bir keman kadar sağlam ama bir ya da iki teli kırık. Annemiz Morag, emekli olmadan önce adada Amberly Tweed'i işletiyordu, görebileceğiniz en güzel el dokuması kumaşlardan bazılarını yarattı." Sanırım bu gece onlardan bazılarını görmüş olabilirim, tüvitle kaplı evlerine göz gezdiriyor. "Ne yazık ki tüvit eskisi kadar popüler değil ve işyeri kapandı. Bugünlerde sürekli bakıma ihtiyacı var.

Ama ona bakmak umurumda değil," diyor Midge, sanki umurundaymış gibi. Yukarıdan gelen gürültü devam ediyor. Bu kez ses daha çok birinin kilitli bir kapıyı zorlayarak açmaya çalışmasına benziyor. "Gidip ona baksam iyi olacak. Ona küçük bir bardak iyi bir şey götüreceğim, bu onu normalde sakinleştirir."

Sandy karanlıkta mantıklı görünenden daha hızlı sürüyor ve virajlı yollar. Bu gece ne kadar içtiği göz önüne alındığında, araba kullanması gerektiğine ikna olmadım. Keşke döşeme tahtalarının altındaki kemiklerden hiç bahsetmeseydim. Tek düşünebildiğim masanın üzerinde bıraktığım Charles Whittaker'ın el yazması. Ne olursa olsun, Sandy bunu göremez. Kimse göremez. Kitty'ye gönderdiğim mektup benzer bir hikaye için bir teklifti. Çok benzer bir hikaye. Belli ki kelimesi kelimesine kopyalamayacağım -Charles'ın son derece farklı bir sesi vardı- bu yüzden kitabı düzenlemem gerekiyor. Kendim yaparım. Ama

Planım işe yararsa, kimse orijinal versiyonu bilemez.

Orman açıklığına ulaşıyoruz ve kamyonndan içimizi rahatlatıyor. Gece durgun, sessiz ve soğuk. Çok karanlık. ağaç siluetlerinden başka bir şey göremiyordu. Sandy el fenerini yaktı ve kulübeye doğru yürümeye başladı, o kadar hızlıydı ki

Kolumbo ve ben ona yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kalıyoruz. Uzun ağaçların dalları sallanıyor, eğiliyor ve inliyor, ve orman zeminindeki yapraklar etrafımızda dönüyor, sanki biz yürürken her yer canlanıyormuş gibi. Uzaktan çığlık gibi bir ses duyuyorum ama Sandy ilerlemeyi bırakmıyor.

"Neydi o?" diye sordum.

"Sadece doğa. Daha önce hiç tilki sesi duymadın mı? Oldukça zararsızdırlar."

Londra'da yaşarken bile pek çok tilki sesi duydum ama hiç böyle ses çıkarmadılar. Bir şey çok yakın uçuyor. Yüzüm hızla çarpıyor ve Sandy'ye çarpmadan önce kollarımı havada sallıyorum.

"Burada hiç kuş olmadığını söylediğini sanıyordum," diyorum.

"O bir yarasaydı."

"*Yarasa* mı? Sanırım onlar da zararsızdır?"

"Adada iki tür var. Biri öyle, diğeri değil." Detay vermedi, ben de sormadım.

Yürümeye devam ediyoruz ve dalların sesini duyuyorum. Arkamızda bir yerde bir ses duydum. Kolumbo homurdanıyor ve arkamı dönüyorum ama orada kimse yok, sadece karanlık var. Keşke korkmasaydım - bunu kendime itiraf etmek bile beni pısırik gibi hissettiriyor - ama korkuyorum, bu yüzden Sandy'ye yetişmek için biraz daha hızlı yürüyorum.

"Yarasalar bu yüzden dışarıda olmalı," diyor. Onun ne gördüğünü göremeyecek kadar omzumun üzerinden bakmakla meşguldüm, ama yukarı baktığımda ormanın her yerinde yüzlerce küçük ışık vardı. Her yerdeler. Ağaçlarda ve havada

. Acaba rüya görüyor olabilir miyim? "Nedir onlar?"

"Ateşböcekleri," diye cevap verir Sandy. "Eminim *onları* Londra'da hiç görmemişsindir."

"Daha önce hiçbir yerde böyle bir şey görmedim." Parlayan sarı ışıklar önümde dans ediyor gibi görünüyor. Büyüleyici.

"Kuşların olmamasının faydalarından biri de daha fazla böcekler," diyor Sandy. "Çok sayıda nadir böcek, güve ve örümceğin yanı sıra korumamız gereken bu özel yaşlı ağaçlar var. Ateşböcekleri benim favorim. Bu küçük dostlar burada gelişiyor.

Biyolüminesansları eşlerini çekmek ve Birbirleriyle iletişim kurarlar, ancak ürettikleri ışık aynı zamanda yarasaları onları yememeleri konusunda uyarır."

"Neden? Yarasalar için zehirli mi?"

"Hayır, sadece tadı *berbat*. Midge'in yemekleri gibi." Kendi şakasına gülüyor, sonra birden ciddi görünüyor. "Tehlikede olduklarında da parlıyorlar. Örneğin bir ağa yakalanırlarsa. Kapana kısılırlarsa ve kaçamazlarsa." Sandy yüzünde hoşlanmadığım ya da anlamadığım bir ifadeyle bana bakıyor. Gözleri kısılıyor ve bir adım atıyor.

bana doğru yaklaştı. Çok yakın. "Bazı ateş böcekleri hala yanabilir

Öldükten sonra etraflarındaki dünyayı. Sonsuza kadar değil elbette." Gülümsüyor ve tekrar kendisi gibi görünüyor. "Yine de bakması güzel, değil mi?" diyor ve ormanda yürümeye devam ediyor. Ruh halindeki değişimler rahatsız edici ama üzerinde fazla düşünmemeye çalışıyorum. Çoğu insan kendisiyle çelişir.

Kabine ulaştığımızda kapının kilidini açıyorum ve iterek açtığımda teatral bir gıcırta çıkarıyor. Işıkları açıyorum ve her şeyin olduğu gibi görüldüğünü görünce rahatlıyorum. Masanın üzerindeki değerli el yazması da dahil.

"Kemikler nerede?" Sandy içeri adımımızı atar atmaz soruyor.

"Hemen şuranın altında," diyorum ona, koyun postundan halıyı geri çekerek. Gevşek döşeme tahtalarına daha yakından bakmak için eğiliyor, sonra ben masaya doğru rahatça yürümeye çalışırken çıplak elleriyle kısa onları kaldırıyor. Sandy el fenerini deliğe tutuyor ve acaba bu benim kulübede kalamayacak. Şimdi buranın bir suç mahalli olabileceğini tahmin ediyorum ve keşke koca çenemi kapalı tutsaydım diyorum. El yazmasının ilk sayfasını okunamayacak şekilde ters çeviriyorum. Sandy'nin ifadesi gibi.

"Sence bunlar insan kemikleri mi?" Yanına gelerek soruyorum.

Bana baktı. "Burada hiçbir şey yok."

"Ne?" Kendim görmek için çömeliyorum. Haklıydı. Tahta ve topraktan başka bir şey yok. Kırmızı kadife minder bile gitmiş. "Anlamıyorum. Kemikler oradaydı."

Sandy yanımdan geçip odanın köşesindeki eski piring içecek arabasına bakıyor. Sonra iç geçiriyor, ellerinin tozunu kot pantolonuna siliyor ve ayağa kalkmaya başlıyor.

"biraz korku olduğunu söylemiştiniz. Bir şeyler üzerinde çalıştığınızı görebiliyorum" diyor, Saklamak için yanıp tutuştuğum el yazmasına doğru başımı salladım. "Belki yolculuğun verdiği yorgunluk, biraz da viski,

Şehir hayatına daha alışkınken burada yalnız olmak ... belki de hayal gücünüz sizi ele geçirmiştir."

"Hayal etmemiştim. I . . ."

Ama bunu açıklayamıyorum. Ya da dün gece orada olduğundan emin olduğum bir şeyin nasıl kaybolduğunu anlayamıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse rahatladım," diyor Sandy. "Ada suçtan arınmış olmaktan gurur duyuyor ve -bir yıl önce sahilde bulunan ve Midge'in asla sahip olmaması gereken bir ceset dışında

burada yaşayan herkes için güvenli bir yer. Başka bir şey düşünme. Orada bir şey yok, o yüzden

Hiç gibi davran." Başımı

salladım.

Ama oldu.

"Sana daha önce soracaktım ama unuttum," diyorum.

"Anakaraya bir sonraki feribot zaman?"

Sandy kaşlarını çatı. "Bu kadar çabuk , değil mi? Burayı sevdiğini söylediğini sanıyordum-"

"İstiyorum, hem çok. Sadece ... arabamda unuttuğum ve ihtiyacım olan bazı şeyler var."

"Peki, anahtarları bana ver, bir dahaki sefere anakaraya geldiğimde senin için onları alabilirim. Değerli yazı zamanını kaybetmenin bir anlamı yok."

"Çok nazıksınız ama bir sonraki seferin ne zaman olduğunu bilmek isterim. Yakın zamanda geri dönmem gerekirse diye."

Bana bakıyor. "Hava durumu için bir şey söylemek zor. Ama size haber vereceğimden emin olabilirsiniz."

İçkiyi fazla kaçırmış olabilirim ama davranışları bana biraz garip geldi.

Sandy gittikten sonra kendime bir bardak daha viski koyuyorum. Sonra kemiklerin yeniden ortaya çıkma ihtimaline karşı döşeme tahtalarının altındaki boş alana bakıyorum.

Ortaya çıkmadılar. Ama kulübede daha önce burada olmayan bir şey var.

Sandy görmeden önce aldığım bir şey. Bir

Bu akşam dışarıdayken kapının altından üzerinde *Beni Oku* bir zarf atılmış.

Açtım ve gördüklerim karşısında şok oldum.

OTUZ YIL HAPİS YATTIKTAN SONRA SERBEST BIRAKILAN KADIN

Haksız Bir Mahkumiyet ve Bozuk Bir Adalet Sistemi

Abby Goldman

Otuz yıl önce, soğuk bir Ekim öğleden sonrasında Coraline Thatcher'ın kızı okuldan eve dönmedi. O gece geç saatlerde, kayıp ihbarında bulunduktan ve birkaç telefon görüşmesi yaptıktan sonra, on beş yaşındaki kızının Yaşlı çocuk bir arkadaşının evindeki partideydi. Arkadaşının ailesi evde değildi. Varışta, partinin kontrolden çıktığı açıktı. Çocuk Ev gençlerle, yüksek sesli müzikle ve uyuşturucu kokusuyla doluydu. Coraline sonunda genç kızını bir yatak odasında, bilinci yerinde değilken ve yirmi bir yaşında bir adam tarafından tecavüze uğrarken buldu.

Coraline yatağın başucunda duran Jack Daniels şişesine uzandı. masaya vurdu ve adamın kafasında parçaladı. Adam kızının üzerinden inip Coraline'i boğazından yakaladığında ve duvara doğru ittiğinde Coraline hâlâ kırık şişeyi tutuyordu. Boyu 1.80 ve ağırlığı 14 taşmış. Görgü tanıkları, adamın Coraline'in yüzüne tükürdüğünü ve "Bitir onu."

Coraline'in avukatı, kırık şişeyi adamın boğazına sokup boynundaki atardamarı kesmesinin meşru müdafaa olduğunu iddia etti. Ancak şaşırtıcı bir şekilde tecavüzcünün kuzeninin de yer aldığı jüri, Coraline'i cinayetten suçlu buldu ve hapse gönderildi. Ömür boyu.

Mahkemeler otuz yıl sonra Coraline Thatcher'ın asla mahkum edilmemeliydi. Öldürdüğü adam, kızına tecavüz etmeden önce, şiddet içeren cinsel saldırı ve takip suçlarından defalarca tutuklanmıştı. Adam polis tarafından tanınıyordu ama asla suçlanmadı. Birleşik Krallık'ta her üç dakikada bir kadın bir erkek tarafından öldürülmekte, ancak bir kadın kendini savunmaya çalıştığında özgürlüğünü kaybetmektedir. Bizim adalet sistemi çökmüş durumda. Coraline, polisin kendisini koruyamadığı bir adamdan kendini korumak için ne yaptıysa yaptı ve sonuç olarak her şeyini kaybetti.

Kızı bakıma alındı ve Coraline'in onu görmesine izin verilmedi. Evini ve işini kaybetti. Annesi o hapisteyken öldü. Şimdi kırk beş yaşında olan kızı, Coraline'in hüküm giydiğinde olduğu yaşta, onunla konuşmayı reddediyor ve hiç tanışmadığı torunları var. Coraline şimdi Londra'da bir rehabilitasyon merkezinde yaşıyor ve geçinebilmek için yardıma muhtaç.

Onunla özel bir röportaj yapma umuduyla buluştum. Ancak benimle sadece neden röportaj vermeyeceğini anlatmak için buluştu. "Kimsenin bana hayatımı geri vermek için yapabileceği bir şey yok" dedi. "Tek istediğim küçük bir dükkan işletmek ve kızıma bakmaktı." Coraline yeşil giyinmişti ve yaşından daha büyük görünüyordu. Ölen adamın ailesi de herhangi bir yorumda bulunmadı. beni ve bu gazeteyi yasal işlem başlatmakla tehdit etti. "Adalet sadece Bunu karşılayabilecek olanlar," dedi Coraline bana. Görünüşe göre özgürlüğün de bir bedeli var.

MASUM SUÇLU

TBurada not yok. Açıklama yok. Sadece karımın birkaç yıl önce yazdığı buruşuk eski bir gazete makalesi.

Hikâyeyi ve o sırada Abby'yi ne kadar üzdüğünü hatırlıyorum. Eşim harika bir gazeteciydi. Ölen adamın varlıklı ailesi hakkında her türlü şeyi -gazetenin hukuk ekibinin basmasına izin vermediği şeyleri- öğrenmişti.

Buna Coraline Thatcher'ın savunma avukatına rüşvet verip işi baştan savma yapmasını ve mahkum edilmesini sağlamaları da dahil.

Ama Abby her zaman doğru olanı yapmak zorundaydı ve bir şeyler elde etmek için yeterli gerçeği ortaya çıkarana kadar araştırmaya devam etti.

O zavallı kadın için adalet. Kaybolduğu gece arabasında bulduğum ürkütücü görünümlü antika bebek

gazetede ona. Editörü onun gazeteyi açışını izledi.

ve ağzı dikilmiş bebeğin bir uyarı olduğuna ikna oldu. Polis bebekte parmak izi aradı ama sadece Abby'ninkileri buldu.

Neden biri bana bu eski şeyi gönderiyor anlamıyorum.

Şimdi makale. Ya da neden yüzüme söyleyemediklerini.

Abby'ye ne olduğuyla ilgili bir ipucu değilse tabii. Başka ne olabilir ki?

Belki kayıp karımı adada göreceğimi hayal *etmemiştim*.

Gazete kupürünü tekrar okudum. Kelimeler bulanıklaşıyor, bükülüyor ve sayfada hareket ediyor gibi görünüyor, ama ben Okuma gözlüklerini takıp odaklanmaya çalış. Abby'nin makalesinde Coraline Thatcher'ın tanıştıklarında tamamen yeşil giyindiği yazıyor.

Köşedeki dükkândaki Cora gibi. Cora'nın birçok rozetinden biri en az seksen yaşında olduğunu söyledi ve arabadaki kadın

makale yedi yıl önce yetmiş beş yaşında olacaktı, yani yaş uyuyor. Cora Christie, Coraline Thatcher olabilir mi? Eğer öyleyse bile, karımla olan bağlantısı nedir?

tanıştınız mı? Abby tecavüzcünün ailesini çok mu deşti? Kaybolmadan önce aldığı tehditlerden onlar mı sorumluydu? Bebeği onlar mı gönderdi? Ve geçen yıl Abby'nin kaybolduğu saatlerde sahile vuran tek elli ölü adam kimdi?

Biri bana bir şey anlatmaya çalışıyorsa, kim, ne ya da neden olduğunu anlamıyorum. Ama biri biliyor ve bana söylemeye çalışmak için kulübeye geldiler. Ve adadaki biriydi, bu da demek oluyor ki sadece yirmi beş şüpheli.

Geç oldu, gerçekten dinlenmeyeli uzun zaman oldu ve o kadar yorgunum ki ayakta uyuyabilirmişim gibi hissediyorum. Kolumbo yatağın ayak ucunda horlamaya başladı bile ve sanırım doğru bir fikri var. Belki sabah her şey daha anlamlı hale gelir ama bundan şüpheliyim. Döşeme tahtalarını ve halıyı değiştiriyorum ve kendime küçük bir bardak viski daha dolduruyorum - uyumama yardımcı olacak küçük bir şey.

İşe yaramıyor.

Nadiren işe

yarar.

Her zamanki gibi Abby'yi düşünerek uyuyorum.

Ya birinin ona zarar vereceğinden korktuysa, bu yüzden ortadan kaybolmaya ve kendine bir yer bulmaya karar verdiyse?

Saklanmak mı? Amberly Adası gibi uzak, güvende olacağı bir yere mi? Kimsenin bakmayı düşünmeyeceği bir yere mi?

Umut da en az umutsuzluk kadar yıkıcı olabilir.

Aylardır doğru düzgün uyuyamamanın zihnime kalıcı hasar vermesinden endişe ediyorum. O geceden beri hiçbir şey gibi değil. Uyuduğumda bile nadiren uzun süre uyuyorum.

Uykusuzluğumla ilgili görüştüğüm ilk birkaç doktor şunlardı sempatik ama işe yaramaz. *Hapların son çare olduğu* gibi şeyler söylüyor ve yatmadan önce endişelerimin bir listesini yapmamı öneriyor. Bir diğeri meditasyonu denememi söyledi. Şaşırtıcı bir şekilde, benim için bu bir süre işe yaradı, ta ki işe yaramayana kadar. Hepsi bana

Ekran başında geçirdiğim zamanı azaltmak ve alkolden uzak durmak. Her ikisi de yapamayacağım şeyler ve ayrıca hayat çok gürültülü olduğunda bazen zihnimi sakinleştiren tek şey alkol.

Sanırım kırık dökük beynimin içinde çok fazla soru duruyor:

O gece karma ne oldu? Nerede o?

Yaşıyor mu?

Kimsenin cevabını bilmediği sorular.

Kitty'ye ortak banka hesap özetlerimizi gösterdiğimi ve Abby'nin kaybolmadan önceki aylarda çektiği yüklü miktardaki paraya dikkat çektiğimi hatırlıyorum. Kitty'nin kafası karışmıştı.

Vaftiz kızının davranışları hakkında benim gibi düşünüyordu ve eminim diğer pek çok kişinin düşündüğü şeyi yüksek sesle söyleyemeyecek kadar kibardı: Abby'nin kendi kayboluşunu sahnelediğini. Onları suçlamadım çünkü ben de böyle düşünürdüm. Fakat

onu benim gibi tanımıyorlardı; o asla

Bunun gibi bir şey. Ve şimdi, tıpkı diğer gecelerde olduğu gibi, düşünebildiğim tek şey o. Karımı gerçekten ne kadar iyi tanıdığımı ve gerçeği öğrenip öğrenemeyeceğimi merak ediyorum.

Gördüğüm son doktor üzücü hikayeme acıdı ve isteksizce uyku hapları yazdı, ancak gerçekten

Yardım edin. Önerilen dozu iki katına çıkarmadığım sürece.

Birkaç saat dinlenmeyi başarsam bile, tüm bu aylardan sonra o kadar yorgunum ki kafam bulanık hissediyorum. Sanki etrafımda sürekli bir beyaz gürültü varmış gibi. Hafızam Gözle görülür şekilde etkilendim ve bazı günler işlevimi yerine getirecek kadar enerjim olmuyor. Bazen artık düzgün cümleler kuramıyorum; kelimenin tam anlamıyla kelimeleri bulamıyorum, bu da bir yazar için biraz sorun. Okuduklarıma göre uzun süreli

Uykusuzluk halüsinasyonlara ve paranoyaya neden olabilir ve şu anda bana olan şeyin bu olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Ama gazete haberini buldum ve gerçektir. Bunu hayal etmemiştim. *Biri* bana *bir şey* söylemeye çalışıyor.

Bir kitap yazmak, yoğun kendinden şüphe ve sürekli kendinden nefretle dolu uzun izolasyon dönemleri anlamına

gelebilir. Eğer

kitaplar iyi davranılmıyor, aylarca kendimle günlük savaş yapıyormuşum gibi geliyor ve köşeye sıkıştırıldığımda kirli bir şekilde savaşıyorum. Kendine zarar vermenin tüm çeşitlerini görmek mümkün değil. Abby ilk kaybolduğunda bana destek olmaya çalışan insanlar kısa süre sonra aramayı bıraktım. İnsanlarla görüşecek ya da konuşacak enerjim yoktu ve onlar da beni anlamıyor gibiydi. Nasıl olur da Onlar mı? Kaybolduğu gün tüm dünyam yıkıldı. Yemek yiyemedim. Uyuyamadım. Yazamıyordum ve bazen nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum. Kimseyle grşemeyecek, bir şey yapamayacak kadar yorgundum. Dedim ki

meşgul olduğumu, kalp kırıklığı için en iyi tedavinin sıkı çalışmak olduğunu, ama aslında tek yaptığımın boş bir sayfaya bakmak olduğunu

Ekranda bir sayfa ve kendimi unutana kadar içiyorum. Kendi içimde kayboldum. Kaybolduğu geceyi tekrar tekrar yaşıyor, farklı bir şey yapsaydım hala orada olacağını düşünüyordum. Dnyamın sonu gelmiş gibi hissediyordum ama kısa süre sonra dünyanın geri kalanının sizle ya da sızsiz dönmeye devam ettiğini öğrendim.

Abby beni mutlu ederdi. Ve yazmak beni mutlu ederdi. Çok mutluydum. Bu gerçekten sevdiğim bir şeydi; yazmak için yaşadım ve yaşamak için yazdım. Ama artık tüm bunlar benim için değişti.

Yazmak, kendi hayalin tarafından ölesiye dövülmek gibi bir şey. Yazamamakla başladı ama son birkaç aydır o kadar yorgunum ki okuyamıyorum bile. Denediğimde, kelimeler hızla giden bir trenin görüntüsü gibi sayfanın üzerinde yanlara doğru hareket ediyor gibi görünüyor. Dinlenmem gerektiğini biliyorum ama yapamam, sevdiğim kadına ne olduğunu öğrenene kadar olmaz.

Onu her yerde ama sadece benim yorgunluğum olduğunu sanıyordum.

aklım bana oyun oynuyor. Midge ve Sandy'nin bu gece bana geçen yıl Amberly'ye gelen gizemli bir kadın hakkında anlattıklarından ve kapının altından çıkan gazete haberinden sonra o kadar emin değilim.

Ya karım gerçekten bu adadaysa? Ya hala buradaysa?

Her zaman çok yüksek olan düşüncelerimi ve korkularımı kapatamadığım için karanlıkta uyanık yatıyorum. Uykuyu özlüyorum

ama beni bulamıyor. Gözlerimi açıyorum ve en azından güzel manzara için minnettarım. Kulübenin arka tarafındaki cam kapılar gerçekten de dışarıyı içeriye taşıyor ve ben birden fazla yönden uçuşumun kenarındayım. Yatağımdan, yıldızlarla boyanmış bir gökyüzünün altında okyanusa yansıyan neredeyse dolunayı görebiliyorum. Uzaktan denizin sesi geliyor, bir ses Abby nefret ederdi, beni sulu bir ninni gibi sakinleştirirdi. Ta ki pencerede bir yüz görene kadar.

SESSİZ ÇIĞLIK

A Kitaplarımdaki birçok karakter, başlarına korkunç bir şey geldiğinde sessiz bir çığlık attı. İçinde Gerçek hayatta sessizce çığlık atmam. Gerçek hayatta, gecenin bir yarısı pencerenin dışında bir yüz gördüğümde ağızımdan çıkan ses şaşırtıcı derecede yüksektir tiz ve çok gürültülü.

Köpek dehşete kapılmış bir halde yataktan fırlar, ama sadece Çünkü sahibinin daha önce hiç çıkarmadığı bir sesle derin uykusundan uyandı. Ben de ayağa fırlıyorum ama pencereye dönüp baktığımda kimse yok.

Korku bir şekil değiştiricidir. Benimki kısa sürede öfkeye dönüştü.

Birisi buraya geldi ve döşemelerin altından o kemikleri aldı, *birisi* bulmam için karımın yazdığı eski bir makaleyi bıraktı ve *birisi* de az önce dışarıdaydı.

Gecenin bir yarısı, beni izliyor. İçgüdüsel olarak telefonuma uzanıyorum, çalışmadığını unutuyorum, ama çalışsaydı kimi arayacaktım? Polis yok, sadece Sandy var. Bu adada suç işlenmiyor olabilir ama *birileri* iyi bir şey yapmıyor.

Hayal görmüyorum.

Gerekirse kendimi savunmak için silah olarak kullanabileceğim bir şey bulmak için kulübenin etrafına bakıyorum ve odun sobasının yanındaki demir maşada karar kılıyorum. Sonra büyük cam kapıların kilidini açıyorum, onları kaydırarak açıyorum, adrenalin içimde pompalanıyor.

"Orada olduğunu biliyorum. Göster kendini!" Korkmuş gibi görünmemeye çalışarak söylüyorum.

Kolumbo'nun beni takip etmesini önlemek için kapıları arkamdan kapatıyorum ve denizin gürültüsü kulaklarımda aniden çınlarken güverteli alana çıkıyorum. Hava sıcaklığı dramatik bir şekilde düştü ve serin gece havası beni yolumda durdurdu.

Buraya sadece pijamalarım ile gelmek pek de akıllıca değildi. Vahşi, evcilleşmemiş bir yaratık gibi etrafımda dönüyorum - karanlıkta gizlediği kenara ya da dik düşüşe çok yaklaşmamaya dikkat ederek- ama hiçbir şey göremiyorum. Ya da herhangi biri. Tek görebildiğim

Birincisi kendi nefesimden oluşan bulutlar. Yukarıdan en karanlık gökyüzüne, sonra da aşağıya, affetmeyen siyah okyanusa bakarken gözlerim ışığa alışıyor. Burada gece gökyüzü çok berrak ve

Yıldızlar başka hiçbir yerde görmediğim kadar parlak. Nerede olursak olalım, bu muhteşem gece gökyüzünün her zaman üzerimizde olduğunu düşünmek garip. Hepimiz aşağıya bakmakla o kadar meşgulüz ki yukarıya bakmayı unutuyoruz. Gelgit başladı ve deniz de zihnim gibi bu gece sakin değil. Aşağıdaki uçuruma çarpan dalgaları ve uzakta sallanan, gıcırdayan ve inleyen ağaçların nöbetini duyabiliyorum Sanki onları rahatsız etmişim gibi. Onları uykularından uyandırmışım gibi.

Gözümün ucuyla bir şeyin hareket ettiğini görüyorum.

Bir gölge ağaçların arasından kulübenin yanına doğru ilerliyor.

Tam zamanında döndüğümde kocaman boynuzları olan büyük bir geyik olduğunu görüyorum. Duruyor, sonra başını çevirip ormanın güvenliğinden bana bakıyor, iki kocaman kahverengi göz

bana bakıyordu. Belki de pencerede gördüğüm şey buydu?

Sonra başka bir şey duyuyorum, ilk başta bilmediğim bir şey.

Ormanın derinliklerinde bir yerde birinin mızıka çaldığına benzer bir ses duyuyorum.

Hiç kıpırdamadan durup dinliyorum ve birinin Nina Simone'un "Feeling Good" şarkısını çaldığını duyabildiğime eminim. Çok zayıf bir ses ve rüzgâr ağaçların yapraklarını hışırdattığında hiç duyamıyorum. Hayal mi görüyorum? Bir şeyler mi duyuyorum? Yazı masasının üzerindeki kırmızı mızıkeyi hatırlıyorum.

ilk geldiğimde ve aceleyle kulübeye geri döndüğümde. Her yeri
aradım ama mızıka yoktu.

HIÇBİR ŞEY YAPMAMAKLA MEŞGUL

Yine dışarıda durup mızıkeyi duymaya çalışıyorum ama ağaçlardaki rüzgârdan başka bir şey duymuyorum. okyanusun sesi. Sonunda, dişlerimin takırdadığını duyabileceğim kadar üşüdüğümde, içeri geri dönüyorum. Az önce olanları hayal edip etmediğimi bilmiyorum ama kapıları arkamdan kilitliyorum ve kimsenin içeri girmemesi için bir sandalyeyi sürükleyerek ana kolun altına yerleştiriyorum. Sonra tüm perdeleri ve panjurları çekiyorum ki kimse içeriyi *göremesin*.

Uzanıp gözlerimi kapatıyorum ve bir şekilde uyuyorum ve uyuduğumda rüyamda boğulduğumu görüyorum.

Bir sonraki uyanışında hala gecenin bir yarısı ve hala bitkinim, ama gözlerimi tekrar kapatmayı bile deneyemeyecek kadar korkmuş ve kafam karışmış durumda - ve her şey hakkında. Bu yerde çok garip bir şeyler var. Gidecek başka bir yerim olsaydı giderdim. Belki de gitmeliyim.

Her neyse. Ama ya burada biri karım hakkında benim bilmediğim bir şey biliyorsa? Şimdi gidersem asla öğrenemeyeceğim. Masanın üzerindeki çerçeveli kağıt peçeteyi tekrar görüyorum, üzerine siyah bir kalemle karalanmış artık tanıdık kelimeler: *Tek çıkış yolu*
Yaz.

Bunu kim yazdıysa yanılmamış.

Kendime bir fincan sade kahve yaptım ve kitap üzerinde çalışmaya başladım. Her şeyi kendi kitabıma aktarmayı planlıyorum.

dizüstü bilgisayar ve sonra düzenleyin. Kendime ait hale getireceğim. Temel olay örgüsü ve karakterler harika. Bir yazar hakkında.

uzak bir ada ve Charles Whittaker'ın bu fikri bulduğunda burada yaşarken gerçekten ne kadar mutlu olduğunu merak

ediyorum. Bu, sonunda düşündüğünüz her şeye sahip olmakla ilgili bir hikaye.

Hayatta istediklerinizin sizi bitkin, yalnız ve üzgün yaptığını keşfetmek. Bunu anlayabiliyorum. Bu fikri bir Grady Green gerilimine dönüştürmem ne kadar sürer bilmiyorum ama bunu üç ayda yapabileceğime eminim. Gerçekten çok çalışırsam muhtemelen daha kısa sürer. Ve sonra, kim bilir? Belki Kitty bana yeni bir yayıncı bulur. Belki bir açık artırma olur ve büyük bir avans alırım, borçlarımı öderim, yeni bir ev bulurum, yeniden başlarım. Yeni bir projeye başladığımda hep umutla doluyorum. Bence tüm yazarlar öyle olmalı, aksi takdirde hayatlarının günlerini, haftalarını, aylarını, bazen yıllarını dünyadan saklanarak umutsuzca mükemmel kitabı yazmaya çalışarak geçirmezlerdi. Böyle bir şeyin olmadığını bilecek kadar uzun süredir bu işi yapıyorum, ama beni öldürse bile denemeye devam edeceğim. Her şey eskisi gibi görünmeden önce hayatınızın mobilyalarını yalnızca kez yeniden düzenleyebilirsiniz.

Kitaba konsantre olmalıyım, yazmaya odaklanmalıyım, çalışmalıyım.

Başka hiçbir şeyin önemi yok ve dikkatimin dağılmasını göze alamam. Bu benim son şansım olabilir.

Şafak söktüğünde neredeyse elli sayfayı kopyalamayı başarmıştım. Vücudum, masa başında uzun süre oturduğumda hep olduğu gibi kaskatı kesiliyor. Geriniyorum ve alyansımın hâlâ sol elimde olduğunu fark ediyorum. Bunca zaman sonra bile onu çıkarmak hiç doğru gelmemişti ama bir noktada hayatıma devam etmem biliyorum. Ya da en azından denemeliyim.

Ayağa kalktım, ağrıyan omuzlarımı yuvarladım ve ve kapı kolunun altına sıkışmış olan sandalyeyi çıkarıyorum. Perdeleri geri çektiğimde

Okyanus üzerinde güneşin doğuşunun nefes kesici manzarası beni selamlıyor ve tüm olumsuzluklara rağmen burada olduğum için kendimi minnettar ve şanslı hissediyorum.

Geldiğimden beri garip şeyler oldu. Açıyorum.

kapıları açıp parçalanmış, solmuş güverteye çıkarak anın tadını çıkarıyor ve pembe lekeli gökyüzüne bakıyor.

Başka hiç kimse bu manzarayı bu kadar net göremeyecek. bir yer. Bu inanılmaz manzara benim için eşsiz ve hayatı yeniden yaşamaya değer hissettiriyor.

Masama döndüğümde konsantre olmakta giderek zorlanıyorum - internetin dikkat dağıtıcı unsurları olmasa bile ve sosyal medya- bu yüzden kendime bir kahve daha yapmaya gidiyorum. Dehşetle fark ettim ki, kapsüllerim bitmiş. Kafein olmadan çalışamıyorum. Doğru yakıt olmadan işlevimi yerine getirmekte zorlanıyorum. Kahve almaya gittiğimde kahve almalıydım.

dün alışveriş yaptım; unuttuğuma inanamıyorum. Romanı ne kadar çabuk yeniden yazıp temsilcime gönderebilirim, bu adadan o kadar çabuk kurtulabilirim. Ama bunu kahve olmadan yapamam. Ve belki Cora Christie ile biraz sohbet etmek bana yardımcı olabilir.

Birinin okumamı istediği gazete kupürünü anladım.

Yıkıp giyindikten ve korkunç bir şekilde Kafeinsiz, Kolumbo ve ben artık tanıdık gelmeye başlayan bir yürüyüşe çıktık. Altlarında dolaşırken ağaçlar fısıldıyor gibi görünüyor ve her yer çok *canlı* hissettiriyor.

Gündüz vakti ormanda ve sahil boyunca gezinmek büyümlü bir his verirken, dün gece kulübeye girip kapıları kilitlemek için sabırsızlanıyordum. Kıvrılan ana yol boyunca yavaşça vadiye doğru ilerliyoruz.

Pas rengindeki engebeli tepeler koyu mavi nehirlerden yükseliyor ve uzakta koyunlarla beneklenmiş çim alanlar var. Ada ve burada yaşayan insanlar biraz tuhaf olabilir, ancak kimse her şeyin ne kadar güzel olduğunu fark edemez.

Köye yaklaşırken uzaktan çalan bir çanın sesini , ama yola sapar sapmaz

Kilisenin karşısında ses aniden kesiliyor. Kapıların ardına kadar açık olduğunu görüyorum ve merakım beni yeniyor. Dindar değilim ama eski kiliseleri ziyaret etmeyi hep sevmişimdir. Onları sakinleştirici buluyorum. Saint Lucy'nin ahşap bir kilisesi var.

girişin dışındaki lych-gate, beni daha yakına çekiyor. I Bu eski korunaklı kapıları seviyorum, sığınılacak bir yer ve kutsal ve kutsal olmayan topraklar arasındaki ayrımı işaretlemek için tasarlanmış. Altından geçerken yukarı bakıyorum ve bir yazı görüyorum

Tahtaya oyulmuş: MORS JANUA VITAE. Sanırım Latince. Kilisenin kendisi küçük. Çok sayıda karaktere sahip eski ve büyüleyici görünüyor. Gri renkte vitray pencereler var.

taş duvarlar ve ahşap kiremitli bir kulesi var. Açık kapılara yaklaşıırken içeriden sesler duyduğumu sanıyorum ama yanılmış olmalıyım çünkü kiliseye adım attığımda kimse yoktu.

Zeminin eski görünümlü mezar taşlarından yapıldığını görüyorum, üzerlerine kazınmış isimler neredeyse Yıllarca üzerinde yüründüğü için tamamen yıpranmış. İki küçük sıra halinde eski ahşap sıralar, küçük bir taş mihrap var ve burası o eşsiz kilise kokusuna sahip. Mumların kokusunu da alabiliyorum ve girişin hemen içinde küçük bir mum sergisi görüyorum. Beş sıra halinde beş kısa, ince beyaz mum var ve hepsinin yandığını görüyorum. Biri hariç hepsi. Adadaki yirmi beş sakin için yirmi beş mum belki de? Küçük ahşap bir bağış kutusunun yanında KİLİSE ÇATI ONARIM FONU yazan bir afiş görüyorum ve aklıma bir fikir geliyor. Kötü bir şey olmayabilir. Artık taşınma vaktim geldi ya da en azından denedim - bu yüzden fazla düşünüp fikrimi değiştiremeden alyansımı çıkardım ve yuvadan geçirdim.

Kilisenin kapıları sanki bir rüzgâr esmiş de kapanmış gibi çarparak kapanıyor, bu garip çünkü bugün hava sakin ve . Mumlar titriyor, yirmi dördü birden ve göz ucuyla bir hareket görüyorum. Tam zamanında döndüğümde birinin arkadaki küçük bir kapıdan kiliseyi terk ettiğini görüyorum. Kırmızı bir palto giyen biri.

"Yardımcı olabilir miyim?" diyor bir kadın sesi.

Güzel kadınların yanında nasıl davranacağımı hiç bilemedim. Dilim tutuluyor ve güneşe bakar gibi gözlerimi kısmadan doğrudan onlara bakmakta zorlanıyorum. Tahmin etmem gerekirse, kadının ellili yaşlarının başında, benden birkaç yaş büyük olduğunu söyleyebilirim. Uzun, doğal görünümlü sarı saçları güzel yüzünü çerçeveleyen mükemmel dalgalar oluşturuyordu.

porselen bir teni ve iri kahverengi gözleri var. Neredeyse fazla yakışıklı. O kadar çekici ki kaba sayılabilir. Yaşlanan bir süper model rahip gibi giyinmiş.

"Ben Grady," diyorum, sonra adımı sormadığını fark ediyorum. "Sonunda seninle tanıştığıma sevindim Grady," diye yanıtlıyor. Sözleri

Bir kedi mırıltısı gibi ses çıkarıyor ve mükemmel beyaz dişlerini göstererek bana gülümsüyor. "Ben Peder Melody Bates. Bana Melody diyebilirsin. çok şey duydum, Saint Lucy's'e hoş geldiniz-"

"Teşekkür ederim," diyorum omzunun üzerinden bakarak. "Pardon ama az önce burada başka biri var mıydı?"

Bakışlarımı kapıya kadar takip ediyor, sonra başını sallıyor. "Hayır. Oldukça yalnızız."

"Emin misin?"

Peder mükemmel bir kaş kaldırır.

"İstersen İncil üzerine yemin edebilirim?" diyor ve bir kopyasını alıyor. Elini üstüne koyuyor ve "Siktir." diyor. Sonra gülümsüyor. "İncil üzerine yemin ettim, anladın mı? Şok olmuş gibi bakmana da gerek yok. Küfretmek günah değildir." Ben de gülümsüyorum - elimde değil - ama peşini de bırakamıyorum. Telefonumu çıkarıp Abby'nin bir fotoğrafını bulana kadar kaydırıyorum.

"Üzgünüm, size inanıyorum - elbette - ama bu kadını hiç gördünüz mü?"

Ekrana bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Kim o?"

Ağır kalbim batıyor.

"Sadece eskiden tanıdığım biri. Onu adada sanmıştım ama yanlışmış olmalıyım."

Anlayışla başını sallıyor ve nazikçe gülümsüyor. "İnsanlar buraya her türlü nedenden dolayı gelirler. Saint Lucy yazarların koruyucu azizidir ve ada her zaman yaratıcı ruhlar için bir cennet olmuştur. Bu eski kilise yıllar boyunca ilham arayan pek çok mücadeleci sanatçı tarafından ziyaret edilmiştir, Rahatlık, yön duygusu ve amaç belki de. Ne de olsa yaratıcılık geri verilemeyecek bir hediyedir. Düşünmeyi seviyorum

Saint Lucy'miz yolunu kaybetmiş yazarların doğru yola dönmesine yardımcı oldu. Bu da onlar için iyi oldu. Bizim için de iyi oldu."

Sanki benimle benim hakkımda konuşuyormuş gibi hissediyorum. "Kim olduğumu bildiğin izlenimine kapıldım," diyorum.

Başını iki yana sallar. "Sadece *ne* olduğunu biliyorum, kim olduğunu değil. Haberlerin hızlı yayıldığı bir yerde herhangi bir haber."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yeni yazar , değil mi?"

"Sanki herkes benim hakkımda konuşuyormuş gibi hissetmeye başladım."

"Öyleler, ama bunun seni etkilemesine izin verme, yakında eski haber olacaksın. Bu ada ve burada yaşayan insanlar yıllar boyunca her şeyi gördü. Şu eski kiliseyi ele alalım, çok güzel ama tarihin yanlış tarafında inşa edilmiş.

Eskiden burada cadıları yakarlardı," diye fısıldıyor, etrafta duyacak kimse olmamasına rağmen. "Ada ne zaman bir kadını ortadan kaldırmak istediklerine karar verirlerse ona cadı dedi ve bir duman püskürterek -ve bir şenlik ateşiyle- yok oldu. Öldürücü bir sihir numarası. Önce bütün kuşlardan kurtuldular, sonra da kadınlardan kurtulmaya çalıştılar." Sanırım yüzümü ekşittim çünkü kaşını kaldırdı. "Pardon, Disney versiyonunu mu istemiştiniz?" Sonra tekrar gülümsüyor ve ben de gülümsüyorum, sanki bulaşıcı bir şeymiş gibi. "Dindar mısınız?" diye soruyor.

"Tanrım, hayır," diyorum hatamı fark etmeden önce. "Özür dilerim, Peder."

"Lütfen bana Melody de," diyor koluma dokunarak. "Özür dilemeye de gerek yok. Bu çok yakın ama karışık bir ve burası adadaki tek ibadet yeridir. Tüm inançlardan insanlar - ve henüz inancını bulamamış olanlar- Saint Lucy'de hoş karşılanır. Burada herkese kapımız açık. Dört ayaklı ziyaretçiler bile," diyor, aşağıya bakarak

Kolumbo. Ona ilgi gösterir göstermez kuyruğunu sallıyor ve hayranlıkla ona bakıyor. Ben de aynısını yaptığımın farkındayım. Kadın rahiplerin de

ilişki kurmama izin veriliyor ve ben sadece merak ettiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Bağış kutusuna bakıyorum ve parmağım alyansım olmadan aniden çıplak hissediyor.

"Biraz önce kilisenin çan sesini duydum," diye geveledim, konuşmayı sürdürmek için garip bir şekilde çaresizdim. "Garip bir sestir. Tek bir çan, çok yavaş ama tekrar tekrar çalıyor ve vadinin her yerinde yankılanıyordu."

Melody'nin gülümsemesi kaybolur ve vücut dili değişir. "Ölüm çanının çalınması. Bir insanın yaşadığı her yıl için bir kez çalar."

"Biri mi öldü?"

Omuz silkiyor. "Hepimiz doğduğumuz günden beri ölüyoruz. Bu sadece bir provaydı, endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Ama eğer yardımcı olmak istiyorsan, yapabileceğin en iyi şey Gidin."

Bayat hava bir an öncesine göre biraz daha soğuk geliyor.

"Pardon?"

"Kilise," diyor gülümseyerek. "Böylece kilitleyebilirim," diye ekliyor ve dev bir anahtar seti çıkarıyor.

"Doğru, tabii ki," diye cevap veriyorum, çoktan kapıdan çıkmaya başlamıştım. "Yazı ne anlama geliyor? Kapının üstündeki mi?" Tekrar görerek soruyorum.

"Mors janua vitae? Latince 'ölüm hayatın kapısıdır' demek. Eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız Gitmeden önce mezarlığa da uğrayın, ziyaretçiler arasında her zaman çok popülerdir. Tanıştığımıza sevindim, Grady. Kendine iyi bak."

Güzel rahip adımı hatırladı.

Ben cevap büyük ahşap kapıyı yüzüme kapatıyor. Sonra anahtarların şingirtisini duyuyorum ve Ağır sürgülerin yerine kayarken çıkardığı ses. Kilise kapılarını kilitlemek, suç işlenmeyen küçük bir adada yapılacak tuhaf bir şey gibi görünüyor.

Hoşlandığım biriyle tanıştıktan sonra hep yaptığım şeyi yapıyorum. Konuşmayı kafamda tekrar oynatıyorum, değiştirmek istediğim tüm anları yeniden , umarım korktuğum kadar olabilirdim ve tüm

Daha iyi söylemem gereken ve söyleyebileceğim şeyler.
Kiliseden uzaklaşmaya başlıyorum ama sonra kilitli kapının
diğer tarafından tanıdık bir ses duyuyorum: bir telsizin cızırtısı.

DİNDAR ATEİST

Columbo kilisenin arka mezarlığına doğru ilerliyor ve ben de itaatkâr bir ev sahibi gibi onu takip ediyorum.

Sabah. Köşedeki dükkanın açılmasına daha birkaç dakika var, bu yüzden biraz zamanımız var. Yorgun zihnim şimdi

Kayıp karım ve yeni tanıştığım kadınla meşguldüm.

Birini bulduğum için sadakatsizlik etmişim gibi hissediyorum.

başka bir şey çekici gelmiyor. Karımı hiç aldatmadım, ama bazen beni eskisi gibi sevmediğinden, belki de onu bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığımdan endişeleniyorum.

Abby kaybolduktan sonra pek çok komplo teorisi ortaya atıldı. Gazetedeki meslektaşları, terk edilmiş arabasında bulunan antika bebek nedeniyle bunun işiyle ilgili bir şey olduğundan ; yanlış kişiyi araştırdığını düşünüyorlardı ve susturuldu. O zaman onlarla aynı fikirde değildim. Kulağa çok zorlama geldiğini düşünmüştüm. Ama gazete makalesi Birisi kabin kapısının altından kaymış olmalı.

Bir şeyler. Cora'yla konuşup ne bildiğini öğrenmem gerekiyor, eğer bir şey varsa, ama kadına ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Abby her zaman hangi soruların sorulacağını bilen biriydi. İnsanlar gezinmek için zor bir manzara.

Mezarlık, nüfusu bu kadar az olan bir yer için oldukça büyük. Eski mezar taşlarından bazıları bir zamanlar kazınmış isimleri okuyamayacak kadar yıpranmışken, yosunlarla kaplı diğer eski taş levhalar

Tehlikeli açılarla eğilmiş ya da tamamen yıkılmış. Mezarlığın arka tarafına doğru daha yeni görünümlü mezarların olduğu bir bölüm var.

bir bakış. Dindar değilim - daha çok dindar bir ateistim - ama bazen inançlı olmayı diliyorum. Öldüğümüzde gitmiş olacağımıza inanıyorum ama bu diğer insanların inançlarına saygı duymadığım anlamına gelmiyor. Ne zaman eski bir mezarlıkta dolaşsam, tüm mezar taşlarını okurum ve altlarında gömülü insanlar için hikayeler uydururum.

Bir sonraki gördüğüm için bir hikâye uydurmama gerek yok. Daha büyük ve siyah taştan yapılmış olduğu için diğerlerinden ayrılıyor ve ismi hemen tanıyorum. Charles Whittaker'ın mezar taşı etkileyici, ancak kitabesi beklediğim gibi değil.

CHARLES WHITTAKER

"Git . Hâlâ yazıyorum."

Herkes tarafından sevildi.
Kimse tarafından bilinmiyor.
Sonunda yalnızım.

Yakınlarda yeni kazılmış bir toprak yığını ve boş bir mezar görüyorum. Çukur karanlık, nemli ve o kadar derin ki dibi görmek için mücadele ediyorum. Düşmekten korkarak geriye doğru tökezliyorum - canlı canlı gömülmek tüm zamanların en büyük korkularımdan biridir. Belki de yakın zamanda biri öldü ve ada sakinleri bir cenaze törenine hazırlanıyor. Bu, neden "ölüm çanı" çaldıklarını ve neden sadece yirmi dört kişinin Kilisede yirmi beş mum yakılmıştı. Yorgunluğum üzerime çöküyor ama biraz daha yürüyünce çok sayıda çocuk mezarı olduğunu fark ediyorum. Birbirinin neredeyse aynısı olan, aynı tarzda ve boyutta yapılmış on iki tane var. Onlar hakkında farklı olan tek şey isimleridir beyaz mermere oyulmuş. Hepsinin üzerinde otuz yıldan biraz daha uzun bir süre önce aynı tarih kazılı ve acaba çocuklar aynı şeyden mi hastalandılar? Adada bir doktor olsaydı hayatta kalabilecekleri bir şey.

"Sisin Çocukları," diyor arkamdan bir ses.

O kadar hızlı ki, kamçı yemediğime şaşıyorum. Bir Baston taşıyan yaşlı bir kadın orada duruyor. Uzun gri saçları omzunda düzgün bir örgü halinde toplanmış ve uzun boylu, o kadar uzun ki kendi boyundan utanıyormuş gibi biraz eğiliyor.

Tepeden tırnağa tüvit giymiş, şık bir palto ve ona uygun ekose bir şapka takıyor ve acaba Sandy'nin annesi olabilir mi diye düşünüyorum.

"Burada olmamanız gerekirdi," diyor.

"dilerim, rahatsız etmek istememiştım-

"

"*Gitmelisin*. Hâlâ yapabiliyorken git. Çok geç olmadan," diye fısıldıyor, omzumun üzerinden bakmadan önce dikkatle bana bakıyor. Neye baktığını görmek için dönüyorum ama orada kimse yok ve geri döndüğümde gitmişti.

"Alo?" Mezar taşlarının arasında dolaşırken sesleniyorum ama ondan bir iz yok.

Onu hayal edip etmediğimi merak etmeye başladım. Abby'yi gördüğümü hayal ettiğim gibi. Sonra aklımı mı kaçıyorum diye düşündüm.

Belki de çok fena uyumam gerekiyordur.

Kolumbo ve ben aceleyle mezarlıktan çıkıp köyün yeşil alanına geri dönüyoruz; dükkân şimdiye kadar açılmış olmalıydı. Bu

Amberly'nin bu küçük köşesinin ne kadar güzel ve şirin olduğunu fark etmemek imkansız. Etrafta yürürken sanki zamanda geri adım atmak. Evin önündeki güzel küçük bahçeler Sazdan evler, zarif beyaz çitlerin ardına saklanarak özenle korunuyor. Tertemiz pencere önleri rengârenk çiçeklerle dolup taşıyor. Her şey yeni boyanmış ve düzenli, Londra'dakinin aksine herhangi bir çöp ya da grafiti izi yok. Yakından bakınca, sazdan evlerin hepsinin farklı renklerdeki ön kapılarının üzerinde ilginç isimler var: Whit's End, Middle of Nowhere ve The Last Straw.

Adadaki birinin espri anlayışı var.

Eski moda sokak tabelaları ile devam ediyor: Bir kavşakta, ahşap bir kavşak tabelası üç yönü işaret ediyor:

BİR SOKAK. BAŞKA BİR SOKAK. İSMİ OLMAYAN BİR YOL.

Bir kasap, bir fırın ve çoğunlukla mum satan bir hediyeelik eşya dükkânına benzeyen küçük bir sıra dükkân var ve her şey mükemmel görünüyor. Belki de biraz fazla mükemmeldi, ta ki büyük bir Highland ineği yoldan geçip yeşil alanın ortasında durana kadar. Daha önce hiç daha önce bir tane. Kendine özgü boynuzları neredeyse tarih öncesinden kalma gibi görünüyor ve yünlü kürkü gri, dalgalı telleri bu ışıktaki gümüş gibi görünüyor. Kolumbo havlıyor, ama inek öylece durup bize doğru bakıyor, bir gözü dışarı fırlamış tüylü yele. Beni izliyor. Kuyruğunu sallayarak dönüp uzaklaşıyor, ben de yolun karşısına geçip Christie's Corner Shop'a doğru ilerliyorum.

"Bu kadar çabuk mu döndün?" Cora ben daha içeri adım atmadan soruyor. Sanırım kapının üstündeki küçük zil içeri biri girdiğinde ona haber veriyor, ama sanki beni görmeden önce ben olduğumu anlamış gibi. "Daisy'ye aldirmayın, Highland ineğimiz. O adanın gayri resmi maskotu, çok tatlı ve boynuzlarına rağmen çok cana yakın."

"Bildığım iyi oldu," diyorum, bugünün tamamen yeşil kıyafetine bakarak. "Dün kahve almayı unutmuşum."

"Eğer aradığınız *gerçek* kahve ise, size yardımcı olabilirim.

Eğer şu

Bazı insanların makineleri için sevdiği garip kapsüller var, onları sizin için anakaradan sipariş etmem gerekecek."

"Gerçek kahve iyi olur." Kabinde bir *cafetière* vardı. Cora bana doğru yönü gösterdi ve şaşırtıcı derecede iyi bir seçenek vardı.

Ödemeyi yaptığımda "Kitap nasıl ?" diye soruyor. "Ajansım gibi konuştun," dedim.

Zil tekrar çalıyor ve kapı orta yaşlı bir kadını ortaya çıkaracak kadar açılıyor. Yılın bu zamanı için oldukça ılıman olmasına rağmen dışarıda kar fırtınası varmış gibi giyinmiş ve dükkânın içine sokmak için mücadele ettiği eski görünümlü bir arabayı itiyor. Yardım etmek için acele ettim.

"Hayır, teşekkür ," diyor kararlı bir şekilde başını sallayarak. Arabayı geriye doğru iterek basamakları çıkıyor, sonra da yanımdan geçip gidiyor. Sanırım bazı anneler çocuklarına karşı çok korumacı oluyor. Ama bebek arabasının içine baktığımda bebek yok, sadece bebek kıyafetleri giymiş pug cinsi bir köpek var. Bana bakıyor ve hırlıyor.

Cora zorlukla görünen kaşlarından birini kaldırıyor. Kadın ve arabası koridorda gözden kaybolduğunda, "Ada'mızı merak etme," diye fısıldıyor. "O komik biri. Her gün gelir. Bazen bir çikolata çalıp bebek battaniyelerinin altına saklıyor. Fark etmemiş gibi yapıyorum."

"Bebeği *var* mı?" Giydirilmiş bir köpek gördüğümü hayal edip etmediğimi merak ederek fısıldıyorum.

Cora başını sallar, yaklaşıp ve tekrar fısıldar, "Hayır. Bir çocuğu vardı ama onu kaybetti. Olay gerçekleştiğinde aklını da kaybetti. Ada zararsız, sadece biraz kırık, hepsi bu."

Bu duyguyu bilirim.

Cora'nın karım hakkında bildiğini . Ve Cora Christie'nin eskiden gazete haberindeki Coraline Thatcher olup olmadığını. Şimdi ona bakınca biraz zorlama gibi görünüyor.

"Hep adada mı yaşadınız?" Soruyorum ve yüzündeki gülümseme kayboluyor.

"Neden sordunuz?"

"Sadece merak ettim."

"Merak sadece kedileri öldürmez," diyor. "Amberly, evim olarak gördüğüm tek yer."

Eğer Cora Coraline ise, eğer kızına tecavüz eden bir adamı öldürdüyse ve bunun için hapse girdiyse, o zaman benim ne istediğim konusunda hassas.

"Belki bir gazete alırım," diyorum ve dünkü *Times*'ın bir nüshasını elime alıyorum. "Hiç bir gazeteciyle röportaj yaptınız mı?"

Cora gülüyor. "Bir gazeteci neden benimle konuşmak istesin ki?"

"Bilmiyorum... geçmişinizde yapmış olabileceğiniz bir şey mi?"

Cora'nın yüzü bir anda çok ciddi görünüyor. "Bir bakalım. Geçen hafta son kullanma tarihi yaklaşan tüm konserve yiyecekleri fiyatlandırarak *harika* bir iş çıkardım. Ben Kapımda özel bir röportaj yapmak ve bana her şeyi sormak için can atan bir basın çetesi olmamasına şaşırdım!" Yine gülüyor. Ben gülmüyorum.

"Kızınız var mı?" Soruyorum ve yüzündeki gülümseme kayboluyor.

"İyi misin, Grady? Kusura bakbiraz yorgun görünüyorsun."

Ben . Sabrın da bir son kullanma tarihi var. "Seni suçlamıyorum," diye devam ediyor. "Ben olsam sorun yaşardım.

Ormanda, yıkılmakta olan bir uçurumun kenarına tünemiş eski, perili bir kulübede uyuyor, bir gün uyanıp ya da burası denize düştüğünde uykumda ölüp ölmeyeceğimi merak ediyordum. Ki öyle olacak, sadece an meselesi. Charles Whittaker'ın o kulübede öldüğünü biliyor musun?" Cora bana ama almaya çalıştığımda bırakmıyor. Şaşırtıcı derecede güçlü bir tutuşu var.

"Ben hayaletlere inanmam," diyorum.

"Çaya inanır mısın?" diye soruyor, hâlâ poşeti tutarken.

"Batakılık mersini çayı uykusuzluk için harikadır."

"Sahip olduğumu söylemedim-"

"Çay burada, adada yapılıyor ve ziyaretçiler arasında *çok* popüler." Tezgâhın altına uzanıyor ve çantamın içine küçük, çiçekli bir karton kutu koyuyor. "Deneyin. Evin üzerinde. Yorgunluktan ölürsen çok satan bir kitap yazamazsın."

AÇIKÇA KAFASI KARIŞMIŞ

köyden çıkmaya başladık. Kahve dışında, o ziyaretten hiçbir şey almamış gibi hissediyorum. Neden Cora bana düzgün bir cevap verecek mi? Bir şey mi saklıyor? Belki de köşedeki dükkânı işleten tatlı yaşlı kadın bir katildir. Ya da belki de genel olarak biraz soğuktur? Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Abby çok daha iyiydi. İnsanları okumak ve doğru soruları sormak.

Kolumbo kasabın önünde duruyor, havayı kokluyor ve bana bakıyor.

"Çok haklısın. Midge'in dün geceki yemeklerinden sonra iyi bir akşam yemeği yiyebiliriz," diyorum ve köpek anlıyormuş gibi kuyruğunu sallıyor. Ayrıca, yirmi beş sakinden birkaçıyla daha tanışmanın burada gerçekten neler olup bittiğini anlamama yardımcı olacağını düşünüyorum. İçlerinden biri bir şeyler biliyor olmalı.

Dükkan geleneksel tasarımıyla diğerlerinden ayrılıyor kırmızı-beyaz Viktorya dönemi tenteleri ve eski moda tabelalar. Kapı ve pencere çerçevelerinin tamamı parlak kırmızı renge boyanmış ve koyun tasvirli sırlı karolar var. Bill's Butchers eski bir filmde fırlamış gibi görünüyor ve ayrıca kapalı gibi görünüyor, bu yüzden kapıyı denediğimde şaşırdım ve kapı açılıyor. Geldiğimi haber veren küçük bir zil daha çalıyor - Amberly'de zillerin popüler olduğu belli - ve tezgâhın arkasında simsiyah saçlı, zeytin tenli, ufak tefek bir kadın belirliyor. Neredeyse çömelmiş gibiydi, altına saklanıp, içeri girmeyeceğimi umuyordu. Bill'e benzemiyor.

"Merhaba," diyorum, hoş karşılanmadığımı hissederek. Ama sonra gülümsüyor ve sanki az önce biri gülümsemiş gibi tüm yüzü aydınlanıyor.

onu açtım. Mary adının yazılı olduğu bir kolye taktığını görüyorum.

Mary beklemediğim bir İspanyol aksanıyla "Günaydın," diye cevap veriyor. Otomatik pilotta gibi konuşuyor, o kadar çok gülümsüyor ki biraz sinir bozucu. Az makyajlı, saçının tek teli bile yerinde olmayan, temiz ve düzenli görünümlü bir kadın. Sanırım benden biraz daha genç. Parlak beyaz, hafif kanlı bir önlük giyiyor. Duvarlardaki çelik raylara bakıyorum.

ve devasa ahşap doğrama blokları, büyük boy teraziler ve sıra sıra büyük, parlak, son derece keskin görünümlü bıçaklar.

"Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor, hâlâ gülümseyerek. İri gözleri ve parlak beyaz dişleriyle bana bakışı beni kadar rahatsız ediyor ki gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Onun yerine sergilenen tüm etlere göz gezdiriyorum. Küçük bir ada için çok fazla et var.

"Aralarından seçim yapabileceğiniz çok şey var," diyorum.

Heyecanla başını sallıyor. "Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Şu anda kuzu budu, kuzu pirzola, kuzu omuz, kuzu gerdan, kuzu burger, kuzu pirzola, kuzu kıyma, kuzu incik, kuzu fileto ve bazı güzel kuzu yanaklarımız var."

"Çok fazla kuzu eti var."

Tekrar başını sallıyor. Işıl ışıl. "Öyle."

"Başka tür et satmıyor musunuz?"

Yüzündeki gülümseme kayboluyor. "Hayır. Biz kuzu satıyoruz."

Gözlerim yine çok keskin görünen bıçaklara takılıyor. "Peki, bu durumda ben biraz kuzu pirzolası alayım lütfen," diyorum. Böyle.

Gülümsemesi geri dönüyor ve eti teraziye koymaya başlıyor.

"Böyle küçük bir adada hayat her zaman kolay değil" diyor.

"Etin tazesini makbul ama feribot haftada sadece bir, bazen iki kez kalkıyor, o yüzden biz de kendi etimizi arkadaki mezbahada kesiyoruz." Omzunun üzerinden tezgahın arkasındaki kapıya bakmak için dönüyor. Ben de bakıyorum ve birini gördüğümü sanıyorum.

Buzlu camın arkasında duruyordu ama belki de sadece ışığın bir oyunuydu. "Burada gördüğünüz her şey," diyor et tezgahına dönüp bakarak, "sadece bir iki gün önce canlı ve iyi durumda olurdu. Etrafta dolaşıyorlardı, Deniz havasını soluyor, güneşi sırtında hissediyordu. Şimdi *öldüler*. Tıpkı bunun gibi, hayatları sona erdi. Bitti. Söndü. Daha yeni başlamışken sona erdi. Yazı nasıl ?" Konuşmasının sonuna eklediği bu beklenmedik soru beni biraz şaşırttı. Onun da benim kim olduğumu bildiğini fark etmemiştim. "Küçük bir ada.

Burada herkes herkes hakkında her şeyi bilir" ekliyor, sanki aklımı okuyormuş gibi.

"Bunun farkına varmaya başlıyorum."

"Amberly Adası'nda kimsenin sırrı yoktur. Umarım siz kendinizinkileri geride bırakmışsınızdır."

Sözleri bir şekilde aynı anda hem bir tehdit hem de bir uyarı gibi .

"Yazarların sırları yoktur, varsa da saklarız.

Kitaplarımızın içinde," diyorum ama o sadece gülümsüyor.

"Çok güzel bir aksanın var. Aslen İspanyol musun?"

"İngilizlerin bu yönünü her zaman büyüleyici bulmuşumdur. Gerçekten sormak istedikleri şeyi sormamaları ama yine de bilmek istedikleri şeyi bulmayı beklemeleri" diyor.

"Üzgünüm, beni kaybettiniz."

"Tekrar söylüyorum, hayır. Kendin yüzünden kayboldun, benim yüzümden değil. İspanya'dan olup olmadığımı sordunuz ama asıl bilmek istediğiniz şey neden burada, Amberly'deyim."

Belli ki kafası karışmış. Aslında sadece kibarca sohbet etmeye çalışıyordum.

"Neden buradasın?" Onu şımartarak soruyorum.

"Bir insan neden bir şey yapar? Sadece iki sebep vardır: para için ya da aşk için. Benim durumumda, aşk. Hayatımın aşkı çalıştığım kafeye girdiğinde Barselona'da yaşıyordum. Bu beş yıl önceydi. O zamandan beri birlikteyiz ve bir kasapla evli olmak pek çok avantajı var," diyor yine gülümseyerek.

Arkasındaki fayanslı duvarda asılı Bill's Butchers tabelasına bakıyorum. "Bill şanslı bir adam."

"Bill öldü," diye yanıtıyor, hâlâ gülümseyerek. "Oh, üzgünüm-"

"Olma. Alex'ten bahsediyordum. Bill kalp krizi geçirdiğinde Bill'in Kasaplar'ını devraldık. Buraya tatile gelmiştik, sadece adayı ziyaret ediyorduk ama sonunda işletmenin geçtik. Doğru zaman, doğru yer vakasıydı."

Bill için değil, düşünmeden edemiyorum.

Tezgâhın arkasındaki kapı açılıyor. Sakladığı odaya kısa bir bakış atıyorum, bir sürü parlak metal yüzeyle dolu. Ortada bir ameliyat masasına benzeyen bir şey var, üstünde de bir ceset. Ve bir testere. Kanlı uzuvlar neredeyse insana benziyor-

"Tanrım, özür dilerim, ziyaretçimiz olduğunu bilmiyordum," diyor sıska genç bir kadın ve kapıyı hızla kapatıyor.

Öpüşüyorlar ve Alex'in bir erkek olduğunu varsaydığım için kendimi biraz yaşlı ve iletişimsiz hissediyorum.

Alex'in -kadının- kısa sarı saçları, kulak memelerinde delikler açan yuvarlak lastik küpeleri var ve kanlı ellerini bembeyaz önlüğüne silerken her parmağında dövmeler olduğunu görüyorum. Bir kafatası, bir yıldız, bir güneş, bir ay ve bir kalp. Beni bakarken yakalıyor ve derinden rahatsız edici bulduğum bir şekilde gülümsüyor.

"Ne kadar hoş. Bir *ziyaretçi*. Mevsim dışı." Zenginlikten başka bir şey bilmeyen birinin konuştuğu gibi konuşuyor. Beni hazırlıksız yakalıyor çünkü sosyetik İngiliz aksanı görünüşüyle uyuşmuyor; senkronize değil, tıpkı sesin televizyonunuzdaki görüntüyle uyuşmaması ve beyninizin neyin yanlış olduğunu hemen algılayamaması gibi. "Umarım kitabında bizim hakkımızda yazmıyordur."

"Sen ve Mary mi?"

"Ada. Burası sakın bir yer. Huzurlu bir yer. A özel bir yer. Yazarların ya da gazetecilerin buraya gelip Amberly hakkında yazmasına, daha fazla *ziyaretçi* çekmesine ve evimizi bir tür İskoç adasına dönüştürmesine ihtiyacımız yok

Disneyland. Biz her şeyi olduğu gibi seviyoruz." Tüm bunları dostça bir gülümsemeyle söylüyor ama sözleri hala tehditkar geliyor.

"Buraya bir gazeteci mi geldi?" Abby'yi mi kastettiğini merak ederek soruyorum.

"Turizm sezonunda çok fazla ziyaretçimiz oluyor, hepsini hatırlamak imkânsız," diye araya giriyor Mary.

"Ve hepsi aynı," diye ekliyor Alex.

Mary özür dileyerek gülümsüyor, sonra eti kâğıda sararak kırmızı-beyaz çizgili bir torbaya koyuyor. "Ben Köpeğe de biraz kuzu sosis ekledim, benim ikramım," diyor ve dışarıda oturup pencereden içeri bakan Kolumbo'ya gülümsüyor.

Ona teşekkür ediyorum, ödemeyi yapıyorum ve sonra gitmek için dönüyorum. Kapıyı açtığımda küçük zil çalıyor.

"Tekrar teşekkürler," diyorum. İkisi de cevap vermiyor ama omzumun üzerinden baktığımda kocaman beyaz gülümsemeleri hâlâ yerli yerinde duruyor.

Bu adadaki insanlar tuhaf. . Hayal ettiğimi sanmıyorum.

Ama belki de gerçek dünyadan uzun süre kopunca böyle oluyor.

TEK KİŞİLİK GRUP

TYaşlandıkça dünyayı ve insanların birbirlerine yaptıkları korkunç şeyleri daha az anlıyorum. Bir

Yazarlık tek kişilik bir grupta olmak gibi ve ben işimin bu yönünü seviyorum. Yalnızlığın güvenliğinden hoşlanıyorum. Bugünlerde diğer insanlar beni şaşırtıyor, hem de iyi anlamda değil. Yaşatılan dehşet

Abby'nin eskiden gazete için yazdığı, insanlar tarafından yapılan bu tür şeyler şimdi bana daha da yabancı, garip ve rahatsız edici geliyor. Böyle şeyler yapabilen insanların bizimle aynı türden olduğunu anlamakta zorlanıyorum ve bu da gerçek dünyadan kaçma isteğimi daha da artırıyor. Sanırım, pek çok açıdan, benim yaptığım da tam olarak bu.

Kolumbo ve ben tepeye tırmanıp ormanda ilerlerken, köpeğimi biraz kışkırttığımı hissediyorum. Çünkü o sıklıkla çok gürültülü ve çok korkunç olan bir dünyayla uğraşmak zorunda. Günleri neredeyse hep aynı geçiyor ve beslendiği, gezdirildiği ve sevildiği sürece mutlu oluyor. Keşke benim hayatım da bu kadar basit olsaydı. Yine de minnettar olunacak çok şey olduğunu kendime hatırlatıyorum. Tekrar. Kulübeye çekilmeyi dört gözle bekliyorum.

Gerçek dünyanın çılgınlığından kaçıp sığınacak güvenli bir yer. Ben kapıyı açana kadar.

Birisi altına başka bir zarf koymuş.

Dışında yine *Read Me (Beni Oku)* yazıyor ve Abby tarafından yazılmış başka bir gazete makalesi içeriyor.

VICTORIA SPENCER-SMITH İÇİN DÜZENLENEN ÖZEL AİLE CENAZESİ BASININ MÜDAHALESİYLE MAHVOLDU

Abby Goldman

Victoria Spencer-Smith için özel bir aile cenazesi olması gereken tören dün şiddet olaylarına ve iki tutuklamaya sahne oldu.

Milletvekili Alfie Spencer-Smith'in eşi, kocasının sekreteriyle olan ilişkisinin birçok tabloid gazetede manşet haber olmasından iki hafta sonra, geçen hafta hayatını kaybetti.

Aile dostlarına göre Victoria, haberin duyulmasının ardından fotoğrafçılar tarafından takip edildi. Her yerde takip edilmiş.

Dışarıda kamp kuran gazeteciler tarafından kendi evine hapsedildi ve açıkça ihtiyaç duyduğu destekten kaçınarak içine kapandı.

Telefonunun hacklendiğine ikna olmuştu ve olanlarla ilgili kimseyle konuşamayacağını düşünüyordu.

Victoria Spencer-Smith kendi canına kıydı. Adli tabibin raporunda, İngiliz basınının tacizinin durdurulmaması ya da en azından bununla mücadele edilmemesi halinde benzer vakalarda başka ölümlerin yaşanma riskinin yüksek olduğu belirtildi.

Kocasının ilişkisinin ortaya çıkmasının ardından tüm ailenin takip edildiği doğrudur. Çiftin ergenlik çağındaki kızları Alexandra bile okula kadar takip edilmiş ve basın tarafından fotoğrafları çekilmiştir.

Alexandra, cenaze töreninden sonra ailenin çöplerini karıştırdığını fark ettiği bir gazeteciye tuğla fırlatarak burnunu kırdı. Gazeteci ve başka bir fotoğrafçı tutuklandı ancak bu durum diğer basın mensuplarının gece boyunca ailenin evinin önünde kamp kurmasını engellemedi.

Victoria Spencer-Smith'in on altı yaşındaki kızı cenazenin ardından sosyal medyada duygusal bir video yayınladı. O zamandan beri viral olan videoda, annesinin ölümünden basını sorumlu tutarak protesto amacıyla uzun sarı saçlarını kesti.

İtiraf etmeliyim ki Abby'nin bu gazete makalesini daha önce okuduğumu hatırlamıyorum. Kitaplarımı her zaman baştan sona okurdu, ancak yazdığı her hikayeyi okumadım; çok fazla hikaye vardı. Belki de, geriye dönüp baktığımda, yapmalıydım. Belki o zaman birilerinin neden benim kitaplarımı görmemi istediğini anlardım.

Bu makaleler şimdi. Kaybolmasıyla bir olduğu açık, sadece ne olduğunu bilmiyorum.

TATLI KAHVE

Kaybolmadan Bir Hafta Önce

ABBY

"Bazen sadece ortadan kaybolmak istiyorum. Yapacak çok işim olduğunu biliyorum.

minnettarım ama hayatımı sevmiyorum. Başka bir şey istiyorum.

Farklı bir şey. *Daha fazla* bir şey. Ve eğer yapmazsam Yakında bir şeyler yaparsam çok geç olacak. Bir gün uyandım ve düşündüm, *bu kadar mı?* Gerçekten de tek yapabileceğim bu mu? Elde edeceğim tek şey bu mu? Ve bu düşünceleri kafamdan atamıyorum. Belki herkes böyle hissediyordur.

Bu. Belki de herkes, olduğundan daha fazlasını *yapmış*, daha fazlasını *yaşamış*, daha fazlası *olmuş* olması gerektiğini düşünmekten kendini alamadığı bir yaşa ulaşır. Ben olmak istediğim kişi değilim."

Siyahlı kadın hiçbir şey söylemiyor, sadece dinliyor.

Zamanımız dolmak üzere.

"Ve sorunun bir kısmı da, *benim* kim olduğumu bile bilmemem.

artık öyle değil. Eskiden çok bağımsızdım. Hırslarım vardı. ve kendime ait bir hayatım var, ama kocamla tanıştığımdan beri kayboluyormuşum gibi hissediyorum. Ve düşünüyorum. Ve artık atladığımı mı yoksa itildiğimi mi hatırlayamıyorum. Sanki yıllardır kendimden, düşüncelerimden ya da duygularımdan sorumlu değilmişim gibi hissediyorum. Onun dünya hakkındaki düşünceleri sanki bulaşıcıymış gibi artık benim düşüncelerim."

Kimseye karşı olmadığım kadar dürüst davranıyorum ve hata yaptığımdan endişeleniyorum. Kadının yüzü ifadesiz. Ne

düşündüğünü söylemek imkansız.

"Eğer bana şükredecek, mutlu olacak çok şeyim olduğunu söyleyeceksen, buna gerek yok. Bunu zaten biliyorum," diyorum sesimdeki savunma tonunu duyarak. "Ve hayatımdaki tüm iyi şeyler için minnettar olsam da mutlu değilim. Ve bunu değiştirmek için bir şeyler yapmalıyım. Bu kocamı terk etmek anlamına gelse bile. Hayatlarımız birbirine çok karışmış durumda ve bunu çözmek hiç de kolay değil. Onu incitmek istemiyorum ama kendimi düzeltmem gerek. Bunu yapabilmemin tek yolu yeni bir hayata sahip olmak, eskisini geride bırakmaktır."

"Onu hâlâ seviyor musun?" diye soruyor siyahlı kadın, sonunda konuşarak.

"Evet."

"Sence seni hala seviyor mu?"

Cevap vermeden önce bu soru hakkında düşünüyorum.

"Eskiden olduğum kişiyi seviyor. Artık o kişi olmadığımı fark sanmıyorum."

İlişkimizdeki çatlaklar görmezden gelinemeyecek kadar genişlediğinde bir arkadaşımızın doğum günü partisindeydik. *Benim* arkadaşlarımdan biri, onun değil. Kocam partilerden hiç hoşlanmaz, karakterleri ve köpeğiyle vakit geçirmeyi tercih eder. Londra'ya kadar tüm araba yolculuğu boyunca şikayet etti ama oraya vardığımızda cazibesini ortaya koydu. İçti, dans etti ve hepsinin düşündüğü kişi oldu, ilk tanıştığımızda aşık olduğum adamYazar.

Dünyanın geri kalanına sunduğu kamusal kişilik ile benim tanıdığım kişinin o zamana kadar çok az ortak noktası vardı.

Onu böyle kendinden emin, eğlenceli, partinin canı ve ruhu olarak görmek kendimi tuhaf hissetmeme neden oldu. Belki de onu evde perişan eden benim diye endişeleniyordum. Sık sık

Sadece olduğumuzda, özellikle de değerli kitaplarından biri iyi gitmiyorsa . Konuştuğu ve gülümsediği kadınları kışkandığımı hissediyordum. Ona bakışlarından ya da komik olmayan esprilerine bile gülmelerinden hoşlanmıyordum. Hatta bir tanesi ondan

son romanının kopyalarını imzaladı ve çamura batmış domuz gibiydi.

"Diğer yarınız çok formda, değil mi?" dedi partiye ev sahipliği yapan arkadaşı. Bu bir soru değil, bir ifadeydi. Okuldan beri arkadaşlık ve her zaman yakın olmuştuk - hatta kızına benim adımı vermişti - ama hayatlarımız bizi farklı yönere götürmüştü. Onun bir çocuğu vardı; benim de bir kariyerim. Kızına çok düşkündüm, onu doğduğundan beri tanıyordum ve arkadaşım benim iş çok daha heyecanlı ve göz alıcıydı. Notting Hill'de harika bir evi vardı ve

Her zaman abartılı partilere ev sahipliği yapardı. Tepsiler dolusu pahalı görünümlü kanepeler ve bitmek bilmeyen şampanyalarla yemek servisi yapardı; hatta bir keresinde bir yaylı çalgılar dördlüsü bile tutmuştu. Sanki mutlu olmadığı halde dünyanın onun mutlu olduğunu düşünmesine ihtiyacı varmış gibiydi. Geriye dönüp baktığımda, belki de ikimiz de Diğerinin sahip olduğunu düşündüğümüz şeyi biraz kıskanıyorduk. O gece onun ve tüm anne arkadaşlarının kocama bakışları beni rahatsız etti. Sanki o bir gerçek bir ünlü, bir film yıldızı gibi, bir yazar değil. Bir yazarla evlendikten sonra yazarlar hakkındaki görüşlerim biraz değişti.

Gitmek istedim.

Onu üst kattaki banyoya takip ettim ve çıkmasını bekledim.

Kapıyı açar açmaz, "Sanırım gitmeliyiz," dedim.

Gerçekten endişeli görünüyordu. "Neden? Sorun ne?" "Bir şey yok."

"O zaman başım belada. Ne zaman hiçbir şeyin yanlış olmadığını söyleyen, bu her şeyin yanlış olduğu anlamına gelir. Seni üzecek bir şey mi yaptım?"

Evet.

"Hayır. değil."

"Belli ki öyle değil. Pes ediyorum. Bu partiye gelmek bile istemiyordum ama sen ısrar ettin, işte buradayım ve sen hala mutlu değilsin."

"Bütün gece başkalarıyla flört etmemi izlemek zorunda kalsan mutlu olur *muydun*?"

Güldü. "*Flört*. Nasıl olduğunu hatırladığımı bile sanmıyorum. İnsanlarla konuşuyordum çünkü partilerde insanlar böyle yapar. Bir köşede durup duvara bakmamı ve kimseyle konuşmamamı mı tercih ederdin?"

"Benimle konuşmanı tercih ederim."

Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan fırladı ve sesimin bu kadar kıskanç çıkmasından nefret ettim.

"Her konuşuyoruz," dedi, kafası karışmış görünüyordu.

"Hayır, konuşmuyoruz. Artık konuşmuyoruz. Artık gülmüyoruz. En son ne zaman seks yaptığımızı hatırlamıyorum..."

"Mesele bu mu?"

"Sesini alçalt. Birileri bizi duyacaktır." "Biraz mesafeli davrandıysam özür dilerim-"

"Biraz uzak mı? Bir evi paylaşan iki yabancı gibiyiz." "Öyle deme."

"Bu doğru. Artık bana dokunmuyorsun bile. Elimi bile tutmuyorsun."

"Özür dilerim," dedi ve elimi içine aldı. Sıcak, güçlü ve güzel hissettirdi. "Biliyorsun bir teslim tarihim vardı ve kitap-"

Elini silktim. "Kitapların umurumda değil. Sanki önemli olan tek şey kitaplarınmış gibi konuşmanı dinlemekten bıktım usandım. Bizi önemsiyorum. Sen kendinden ve hikâyelerinden bahsederken kadınların sana bakmasını sevdiğini anlıyorum ama-"

"Yani şimdi diğer insanların bana bakışı yüzünden başım belada mı?"

"Senin de onlara nasıl baktığını fark etmediğimi sanma."

"Bu ne demek oluyor? Gözlerim kapalı mı dolaşmalıyım? Sadece senin için gözlerim var. Bunu biliyorsun. Sen her zaman odadaki en ilginç kadınsın."

"*İlginç*, ilginç bir kelime seçimi."

"Bu doğru. Harika bir kariyerin var. Bir hayat. Alt kattaki kadınların tek konuştuğu çocuklarıyla ilgili bitmek bilmeyen hikayeler-"

"Anne olmakta yanlış bir şey yok. Ya bir gün ben de bunu istersem?"

Sanki bir fıkra anlatmışım gibi bana baktı. Sonra, esprili bir cümle olmadığında, bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Ama sen çocuk istemiyorsun. Hiç . Bence çok çalışıyorsun, streslisin ve bunun acısını benden çıkarıyorsun. Her zamanki gibi."

Bu kadar çok çalışmam ikimize de maddi ve diğer açılardan fayda sağladı. Onun uzun çalışma saatleri ve gece geç saatlere kadar çalışmaktan şikâyet etmesinden bıkmıştım.

"Eminim tüm bunlar gururunuzu okşuyordur ve size göz kapaklarını kırıştırdıklarında egonuzu tatmin ediyorsunuzdur," dedim. "Ama bunların hiçbirisi gerçek değil. Olmadığınız bir şey olduğunuzu düşünüyorlar."

"Peki ben neyim?"

Dilimi ısırdım. Benimle tanışana kadar yazarlık kariyeri çıkmaza girmişti. Onun başarılı olmasının nedeni benim bağlantılarımdı. Bunu ikimiz de biliyorduk; söylememe gerek yoktu. Ama onu incitmek istemedim. Hâlâ da istemiyorum.

"Eskiden bana onların baktığı gibi bakardın," dedi sonra. "Sanki bana inanıyormuşsun gibi. Sanki gurur duyuyormuşsun gibi."

"Bana sanki beni hâlâ çekici buluyormuşsun gibi bakardın."

Kaşlarını çattı. "Seni hâlâ çekici buluyorum."

Sonra beni uzun zamandır öpmediği bir şekilde öptü.

"Kes şunu. Her an biri buraya gelebilir," dedim onu iterek.

"Şimdi karımı öpemez miyim?"

"O kadar uzun zaman oldu ki nasıl hatırladığına şaşırdım."

Beni duvara doğru itti ve tekrar öptü. "Nasıl olduğunu hatırlıyorum," diye fısıldadı ve bu sefer ben onu öptüm. onu geri getirdi. Boş bir yatak odası bulana kadar koridorda sarhoş gençler gibi birbirimizin kıyafetlerini çekiştirerek tökezledik. Karanlıkta elbisesinin eteğini çekti.

Eteğimi yukarı kaldırdı, iç çamaşırımı indirdi ve beni odanın köşesindeki eski bir koltuğa götürdü. Beni o sandalyede becerdi. Bunun için başka bir kelime yok. Ellerinden biri beni arkadan eğdi ve yerinde tuttu, diğeri ağzımı kapattı.

Söylediklerine rağmen, herhangi biri olabileceğimi ve bir şeylerin değiştiğini hissediyordum.

O geceden sonra seks yapmak sevişmek gibi gelmedi. İhtiyacımız olduğunda birbirimizden ihtiyacımız olanı aldık ve samimiyet evliliğimizde daha da nadir bir para birimi haline geldi. Sonra tamamen durdu. Aynada eskisi gibi görünmediğimi görebiliyordum ama o her zamankinden daha iyi görünüyordu. Bazı erkekler yaşlandıkça daha yakışıklı olur. İşlerimiz hayatımız oldu ve birlikte çalıştığı kadınlar- Yayınclar, reklamcılar, hepsi gençleşiyor ve güzelleşiyor gibiydi. Benim yaşımdaki bir kadının, genç ve güzel bir Gözlerinde yıldızlar olan yirmili yaşlarında bir kız.

Çözölmeye başladık ve bizi nasıl ya da düzeltmek isteyip istemediğimi bilmiyordum. Ben sürekli çalışıyordum, o sürekli yazıyordu ve biz yolumuza devam ettik. Üzüntünün tatlı bir yanı yoktur. Üzüntü, çok uzun süre kalmasına izin verilirse insanı tüketebilir. Kök salar ve her düşünce çok ağır, çok acı verici olana kadar kişinin ruhuna gömölür. düşünmek için. Nasıl mutlu olunacağını bilen versiyonumuzu kaybetmişiz gibi hissediyordum. Hâlâ birlikteyiz ama kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

"Beni hâlâ sevdiğini sanıyor," diyorum siyahlar içindeki kadına, Unutmayı tercih ettiğim anıların içinde kaybolup gitmeme izin verdiğimi fark ettim.

Daha fazlasını söylememi bekliyor ama söylemiyorum.

Yalnız hissetmemenin nasıl bir duygu olduğunu unuttum.

Bazen geceleri, o hemen yanımda uyurken ama çok uzakta görünürken, her şeyin eskiden nasıl olduğunu hatırlıyorum. Emekli olmuş arzu hisleri geri dönüyor ve bunu yapmazsam uyuyamıyorum.

Onları tatmin edecek bir şey. Onun mışıl mışıl uyuduğundan emin olduğumda, parmaklarım çarşafın altından sessizce karnımdan aşağı kayıyor ve bacaklarımın arasına giriyor. Eskiden onun bana dokunduğu gibi kendime dokunurken sessiz olmayı öğrendim. Bazen bilinçsiz ve ilgisiz olmasına rağmen onun eli, parmakları, kendisi gibi davranıyorum. Diğer zamanlarda başka eller varmış gibi davranıyorum. bana dokunuyor. Tanıdığım insanlar, insanlar. Daha önce hiç Kocamı gerçek hayatta aldattım, sadece fantezilerimde. Bizi düzeltebileceğimi düşündüm. İşlerin yürümesi için bir yol bulabileceğimi.

Eşler kocalarının değişeceğini düşünürler ama . Kocalar eşlerinin değişmeyeceğini düşünürler ama değişirler.

BÜYÜK BEBEK

GRADY

Geçmişim son zamanlarda üzerime çok geliyor. Zihnim, unutmayı tercih ettiğim kısımlarını yeniden ziyaret edip duruyor. Kimse hatalarının ya da eksikliklerinin sürekli hatırlatılmasını istemez ama sanırım bazılarında asla kaçamayız. Eşim ve ben nadiren tartışırdık - tanıdığım çoğu evli çiftte kıyasla kulağa zorlama geliyor ama yine de doğru. Onu kızdırmak için yaptığım her şeyi biriktirmek ve sonra da bana izin vermek gibi talihsiz bir alışkanlığı vardı. karakterine hiç bir öfke nöbeti sırasında iki namluyla birden saldırdı. Nadiren herhangi bir uyarı vardı Ama yıllar içinde bazı sohbet konularından kaçınmanın daha iyi olacağını öğrenmiştim.

Sonlara doğru anlaşmazlığa düştüğümüz konular genellikle aynı olurdu: çocuklar. Arada sırada Onları istiyordum; istemediğimi hep . Bu konu nadiren gündeme gelirdi çünkü her zaman ikimizin de istemediği türden bir çatışmayla sonuçlanırdı. Bu konuyu en son ne zaman konuştuğumuzu dün gibi hatırlıyorum.

"Gazetede ki işimi bırakmam gerektiğini söyleyip duruyorsun ama o zaman ne yaparım?" Brighton rıhtımında el ele yürürken Abby öyle dedi. Yıldönümümüzü kutlamak için lüks bir otelde bir gece geçirmiştik ve balık ve cips. Üzerimizdeki mavi gökyüzünde martılar dans ediyordu, güneş parlıyordu, Kolumbo

Yanımızda tahta kaldırım vardı ve hayatımın aşkıyla el ele tutuşuyorduk. Hayat güzeldi, ta ki güzel olmayana kadar.

"Evde ol. Benimle ol," diye cevap verdim ve onu kendime çekip öptüm.

"Bütün gününü yazarak geçiriyorsun. *Ben* ne yapardım?" Abby uzaklaşarak sordu.

"Eminim bir şeyler düşünürsünüz. Araştırmacı gazeteci olmaktan daha az tehlikeli bir şey. Bu kadar çok ayrı zaman geçirmemizi gerektirmeyecek bir şey."

"Bak, bir Zoltar Makinesi!" dedi, beni iskelenin sonundaki oyun salonlarının girişine doğru sürükleyerek. "Bunu hatırlıyor musun, şu filmde? Hani şu çocuğun

"Keşke büyük
olsaydı?" "Adı
Büyük 'tü."

"Tamam, dahi. Ondan bize falımızı söylemesini isteyelim ve sonra bir dilek tutalım."

Çantasında bir bozuk para buldu ve makineye yerleştirdikten sonra gözlerini kapattı.

"Ne ?" diye sordum.

"Açıkçası bunu size söyleyemem yoksa ."

Animasyon falcı canlandı ve konuşmaya başladı, kulağıma çoğunlukla saçma sapan şeyler gibi geliyordu. Normalde çok olgun ve mantıklı olan Abby birdenbire bir çocuğa benzedi. Çoğunlukla mantıkla yönetilen bir zihni vardı ama falcılıkla ilgili her şeye karşı zaafı vardı. Zoltar konuşmayı kesti ve makinenin altından kağıt bir bilet çıktı. Onu kaptı, gülümsemesi kayboldu ve ardından cesur ve yürekli karım ağladı.

"Sorun ne? Ne yazıyordu?" Ben sordum. "Hiçbir şey."

Bir kişinin hiçbir şeyi bazen bir sürü başkası için bir şey. Ona inanmadım ve inanmamakta haklıydım; eve dönerken yol boyunca tartıştık. Araba yolculuğu garip sessizliklerle ya da karımın onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığını sıralamasıyla noktalanıyordu. Konuların hepsi olağan şüphelilerdi: Bencildim; etrafımdakilere sözümü geçiremiyordum.

Yeterince şefkatli değildim.

yıldönümü. İtiraf etmeliyim ki unuttum. Bu yüzden bir son dakika gecesi için rezervasyon yaptırdım ve eve nispeten yakın bir yer seçtim, böylece kurgudan çok fazla zaman ayırmak zorunda kalmadım.

"Kitaplarını benden daha çok önemsiyorsun," dedi ve bunu ilk kez yapmıyordu. Sonra bebek sahibi olmak isteyebileceğinden bahsetti. Bunu da ilk kez söylemiyordu ama tıpkı diğer seferlerde olduğu gibi, çocuk sahibi olmamızın nasıl bir şey olacağına dair hiçbir açıklama yapmadı. gerçeklik. Abby'nin işi neredeyse tüm zamanını alıyordu, benim yazmak için sessizliğe ihtiyacım vardı, ikimizin de çocuk bakımına yardımcı olabilecek bir ailesi yoktu. Peki bebeğimiz olursa ona kim bakacaktı?

"En az bir yıl ara vermeyecekseniz - ki Her zaman kariyerin yüzünden yapamayacağını ve bir daha asla tam zamanlı çalışamayacağını , bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum," dedim nazikçe, önümdeki yola konsantre olmaya çalışarak.

Abby kollarını göğsünde kavuşturdu. "Eğer istediğin bir şey olsaydı bir yolunu bulurduk."

"Ama ben çocuk istemiyorum. Bu konuda dürüst oldum. Tanıştığımızdan beri, evlenmeden çok önce. İçinde yaşadığımız dünyayı düşünün. İnsanlık bozuldu, bu gerçeği her gün yazıyorsunuz, neden bu dünyaya bir çocuk getirmek isteyesiniz ki? Çocuklar pahalı ve bakım gerektiriyor. kapatma düğmesi yok. Çocuklu arkadaşlarımızın hiçbiri mutlu değil ve hepsi sürekli bitkin görünüyor."

"Çocuk istememenizin asıl nedeni hala bir çocuk olmanız. Ben koca bir bebekle evliyim. Çok bencilsin."

"Haklısın. . Beni sevmeyebilecek bir velede yirmi yıl boyunca için imza atmak istemiyorum.

Sizi sevmeyebilir bile. Kimi sevmeyebiliriz.

Bebek sahibi olmak her zaman koşulsuz sevgi ve mutlu aileler anlamına gelmez." Hemen cevap vermedi. Sessizdi, ki bu da her zaman en tehlikeli kısımdır.

Çünkü bu onun bir sonraki saldırısını planladığı anlamına geliyordu.

Tanıdığım Abby, istediği olmayınca acımasız olabiliyordu. Dünyanın geri kalanı sadece ödüllü bir gazeteci görüyordu, ama ben gerçek Abby'yi en iyi gören ön sıradan bir koltuğa sahiptim.

Abby Goldman. Gerçek Abby, meslektaşlarının sandığı kadar sert değildi. Pazar günlerini pijamalarıyla siyah-beyaz filmler izleyerek geçirir, kabarık yatak çorapları giyer ve ayakları her zaman üşüdüğü için bir su şişesiyle uyurdu. Bir evsizin geçerken ona sıcak bir içecek ve biraz yiyecek ikram etmeden geçemezdi, bu kendi öğle yemeğini vermek anlamına gelse bile. Yaptığı her şeyin yüzde 10'unu gizlice bağışlıyordu.

hayır kurumlarına bağışladı. Gizliden gizliye, yaptıkları iyilikler hakkında bağırان insanların genellikle bunları sadece kendileri için yaptıklarına inanıyordu. İşi bile bir hayır işi gibi görünüyordu.

bir çeşit kefareet. Asla anlamadığım şey, en başta neden bu kadar kötü hissettiği idi.

Karım mükemmel değildi ama benim için mükemmeldi.

Bazen üzgün olduğunda zalimce şeyler söylese bile.

"Yani annen baban seni sevmeydi diye ben anne olamayacak mıyım?" dedi ve direksiyonu tutmak zorunda kaldım.

Beni seviyorlardı, sadece onları hayal kırıklığına uğrattım.

"Sen de mutlu bir çocukluk geçirmedin," diye karşı çıktım.

"Bak annen sana ne yaptı: bu sevgi miydi?"

"Yani şimdi annem gibi kötü bir anne olacağımı mı söylüyorsun? Onun gibi olduğumu mu söylüyorsun?"

Tartıştığımızda her soru hileli bir soruydu. Söylediği her şey bir tuzaktı. Doğru şeyi söylememi imkânsız gibi gösteriyordu ama ben yine de deniyordum.

"Hayır. Diyorum ki, Kitty yanına almasaydı kim bilir başına neler gelirdi. Bizler iyi ebeveynler değiliz; bize nasıl ebeveyn olunacağı hiç öğretilmedi. Ailemin beni incittiği gibi ya da senin ailenin seni incittiği gibi bir çocuğu incitmek istemiyorum. Bir çocuğun seni mutlu edeceğini sanıyorsun ama etmeyecek."

"Seni ne mutlu edecek Grady?"

New York Times'm en çok satan kitabı.

Kesintisiz yazmak için sessiz bir yer.

Sık sık onu hayal kırıklığına uğratıyordum gibi hissettirmeyen bir eş.

"Mutluyum," dedim ona. Bunun bir yalan olduğunu ama şimdi doğru olabileceğini düşünüyorum.

Abby pencereden dışarı baktı ve yolculuğun geri kalanında hiç konuşmadık.

O gece Zoltar kartını ceketinin cebinde ikiye ayrılmış olarak buldum.

Zoltar Servetinizi Konuşuyor

*Sorduğunuz sorular ve aradığınız cevaplar,
kendinizi daha az kasvetli hissetmenize yardımcı
olmak için hiçbir şey yapmayacaktır. Hiç kimse bir
ada değildir ve aşk nadiren gerçektir,
Yalnız doğarsınız, ölürüz; sizin için doğru olanı yapın.*

Abby ile o kartta ne yazdığı ya da onu neden bu kadar üzdüğü hakkında hiç konuşmadım.

Şimdiki zamana döndüğümde, kulübede sessizce oturuyorum. Sanki kalan suçluluk duygusu ahşap duvarlardan aşağı damlıyor. Keşke değiştirebilseydim dediğim o kadar çok şey var ki; geri alabilseydim dediğim sözler. Ama sonra kendimle güzel bir konuşma yapıyorum. Geçmişini yeniden yaşamayı bırakmalı ve geleceğime odaklanmalıyım. Eski konuşmaları tekrarlayarak, o zaman farklı bir şey söylemiş olsaydım şimdi her şey farklı olabilir miydi diye düşünerek çok fazla zaman harcıyorum. Ama bunların hepsi zaman kaybı. Sahne bittiğinde hayatınızın senaryosunu değiştirebilmeyi dilemek anlamsızdır.

Bu benim yeni bir kitap yazmak ve hayatımı geri kazanmak için bir şansım, belki de tek şansım. Kapının altındaki gazete kupürleri bunu değiştirmez.

Her zaman mükemmel bir koca ama karımı seviyordum.

Umarım bunu biliyordur.

Her ne kadar acı verse de, ki bence hep öyle olacak, Abby gitti.

O şimdi her neredeyse, hayatıma devam etmeyi öğrenmeliyim.

APTALCA ZEKICE

Fya da altı hafta, tek yaptığım yazmak, yemek yemek, ara sıra uyumak ve tekrarlamak. Kolumbo'yu ormanda yürüyüşe çıkarıyorum ya da ve erzağa ihtiyacımız olduğunda köye gidiyorum, ancak kulübeden veya dizüstü bilgisayarımdan çok uzaklaşmıyorum ve nadiren başka bir insan görüyorum. Daha fazla garip olay *ya da* adalı olmadı - muhtemelen kendimi kilitletiğim için kimseyi görmedim - ve bir rutine yerleştim. Sonunda yeniden yazıyorum ve bu iyi hissettiriyor. Ama hala birkaç saatten fazla uyuyamıyorum - Cora'nın bataklık mersin çayından galonlarca içmeme rağmen, ki bu şaşırtıcı derecede ve gözlerimin altında kalıcı koyu gölgeler var. Bütün gün ve neredeyse bütün gece yazıyorum, *her* gece, ve aptalca parlak hissettiriyor. Bazen kendimi o kadar bitkin hissediyorum ki düşebileceğimi düşünüyorum, bu yüzden masama geri oturuyorum ve biraz daha yazıyorum.

Kuşkusuz, kitap Charles Whittaker'ın Bir adadaki bir yazar hakkında bir hikaye, ama ben onun fikrini aldım ve kendime ait bir şeye dönüştürdüm. Belki daha da iyi bir şey, okuyucularımın hoşuna gidecek bir şey. I Bunun kariyerimi ve hayatımı yeniden rayına oturtacak bir kitap olabileceğine gerçekten inanıyorum. Kitty'den birkaç hafta önce daktilo edilmiş bir mektup aldım ve o da çok heyecanlı.

Adada postacı yok; Cora bunu bana en son dükkâna geldiğimde vermişti.

dış dünyadan aldığım yazışmalar

buraya geldim. E-postalara, WhatsApp'lara, haber sitelerine ve sosyal medyaya erişim olmadan hayatın çok daha sessiz olduğunu itiraf ediyorum. Kulübede televizyon bile yok. Hiç kimse ve hiçbir şey yok

beni rahatsız etmedi ya da kitaptan uzaklaştırmadı ve ben gerçekten bu küçük İskoç adasının tam da ihtiyacım olan şey olabileceğine inandım. Telefonum çalışsaydı ne kadar az mesaj geleceğini düşünmek beni üzüyor. Kitty burada olduğumu bilen tek kişi. Hala umursayan tek kişi. Mektubunu masamdaki küçük çekmecede saklıyorum ve şimdi tekrar çıkarıyorum.

Sevgili Grady,

Yeni kitabın kulağa harika geliyor ve okumak için sabırsızlanıyorum. Bunu yapabileceğini biliyordum!

Hazır olduğunuzda göndereceğinizi biliyorum ama ne kadar erken olursa o kadar iyi.

Londra Kitap Fuarı'na yetişmesini umuyorum.

Kitty

xx

Başkası olmadan işimi yapabileceğimi sanmıyorum. bana inandı. O kişi Kitty ve ben onun iyiliğinin karşılığını ödemeye kararlıyım. Charles için kendimi suçlu hissetmiyorum; adam öldü. Eminim kitabı yayınlayabilirdi. Bunu yapmak istemişti, ama yerine taslağı döşeme tahtalarının altına sakladı ve dürüst olmak gerekirse, onu şu anki hikayeye dönüştürmek için çok çalışmak, yeniden yazmak ve düzenlemek gerekti. *Benim* hikâyem.

Sürecin bu aşamasında normalde ikinci bir taslağa başlamadan önce kitabın çıktısını alırdım ama yazıcım yok, sadece dizüstü bilgisayarım var. Ayağa kalkıyorum ve başım dönüyor. Görüşümün kenarları biraz bulanıklaşıyor ve masaya yaslanmak zorunda kalıyorum.

Kendime hakim olmalıyım. Çok yorgunum ama uyuyamıyorum, denememeliyim bile. Ve aklımın başka şeylere kaymasına izin vermemeliyim. Karım gibi. O burada değil. Nasıl ki? Neden olsun ki? İşime odaklanmalı ve devam etmeliyim. Kitap hazır olana kadar yavaşlayamam.

Yazmaya devam etmeliyim.

Abby her zaman ilk okuyucum olmuştur.

Dikkatim dağılmamalı.

Bu onun okumadığı ilk kitabım olacak.

İşe odaklanmalıym. Sadece işe.

Kolumbo bana bakıyor ve sanırım ben de yüksek sesle konuşmak. Bu deli olduğum anlamına gelmiyor. Sadece yorgunum. Sanırım masamda bu kadar saat geçirdiğimde hep birkaç misket kaybediyorum. Birkaç aydır saçlarımı kestirmedim ve haftalardır tıraş da olmadım. Gerçek dünyadan bu kadar uzun süre kopmuş olmak özgürleştirici, ama ne olduğundan bile emin değilim. Artık günlerden gün. Hafta içi olduğu ve dükkanların açık olabileceği umuduyla köye gidiyorum.

Christie'nin Köşe Dükkanına aceleyle girerken Cora, "Merhaba Grady," diyor. Son zamanlarda gördüğüm ve konuştuğum birkaç kişiden biri ve onu sadece yiyeceğe ihtiyacım olduğu ve onu alabileceğim tek yer burası olduğu için gördüm. Sandy ile karşılaştım.

Neredeyse kulübeden her ayrıldığımda, ama bu mutlu bir tesadüf oldu. Sandy'i severim. Başka bir hayatta sanırım arkadaş olabilirlerdi. "Kitap nasıl?" Cora hayallerimi yarıda keserek soruyor. Zihnim normalden daha fazla sürükleniyordu.

"Aslında bu yüzden buradayım. Dedin ki eğer Dükkanda olmayan herhangi bir şeye ihtiyacım olduğunda benim için alabilirsin."

"Tabii ki."

"Şey, bir yazıcıya ihtiyacım var." "Yazıcı mı?"

"Evet. Böylece ben-"

"Yaşlı ama aptal değilim. Bir yazıcının ne olduğunu biliyorum. öyle." Yüzü bir Noel ağacı gibi aydınlanıyor. "Bu kitabın bittiği anlamına mı geliyor?"

"Hem evet hem hayır. Bu sadece bir ilk taslak."

Gülümsemesi soluyor. "Bitirmeden önce kaç taslak gerekiyor?"

"Üç, genellikle. Eğer kitap uslu ."

Tamamen çökmüş görünüyor. "İkinci ve üçüncü taslaklar ne kadar sürer?"

"Bu bir parça ipin ne kadar uzun olduğunu sormaya benziyor." Ben gülüyorum, o gülmüyor. "Ama normalde bir taslaktan daha az zaman alırlar. En fazla birkaç hafta."

"O zaman aferin sana." Sanki benim için gerçekten mutlu olmuş gibi gülümsüyor. "Ve bizim için de iyi," diyor nefesinin altından.

"Ne yap-?"

"Aklınızda bir yazıcı var mıydı?"

Biliyorum ve onun için yazdım bile. Londra'da kullandığım modelin aynısı. Basit bir şey ama işimi görecektir ve gücümün yettiği tek şey bu. Buraya gelmişken biraz daha yiyecek alıyorum, birkaç tane daha kuzu etli hazır yemek, biraz süt ve iki tane

bataklik mersin çayı kutuları. Paramı fazla param kalmadığını fark ediyorum, ama umarım kitap hazır olana kadar kendimi ve Kolumbo'yu doyurmaya yetecek kadar vardır. Cora bir Kasanın yanındaki çikolata standından KitKat alıp poşetime ekliyorum.

"O benden," diyor. "En sevdiğin şey olduğunu biliyorum."

Bana neden iyi davrandığını bilmiyorum ama hoşuma gidiyor.

Buradan ayrılıyor olmak beni neredeyse üzüyor ama kitap hazır olur olmaz yapmayı planladığım şey de tam olarak bu. Kitty'ye gönder.

"Adadan ayrıldığımda bu küçük dükkânı özleyeceğim," diyorum. Cora kaşlarını çatıyor. "Adayı neden terk edesin ki?"

"Her ne kadar eğlenceli olsa da, buradaki işim neredeyse bitti." Gülümsemesi geri döndü. "Göreceğiz bakalım."

ARKA KOLTUK SÜRÜCÜSÜ

Tiki gün sonra kamaranın kapısı gürültüyle çalınır.

Sandy, "Bugün feribotta sana bu geldi," der.

"Düşündüm de, senin onu tepeye kadar taşımaya çalışmanı izlemektense doğrudan buraya getirebilirim.

köyü." Büyük bir karton kutuyu işaret etmeden önce yeni sakalıma bakıyor. Bu yazıcı olmalı. Buraya nasıl taşıdığını Tanrı bilir.

"Teşekkür ederim. İçeri gelmek ister misin?"

"Hayır, sizi rahatsız istemem. göre yeni kitabı bitiriyorum. Ama başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana söylemekten çekinmeyin," diyor ve gitmek için dönüyor.

"Aslında... anakaraya bir sonraki feribot ne zaman?" "Grady, seni ne zaman görsem, anakaradan ayrılmaktan bahsediyorsun.

ada. Bir kadın bu tür şeyleri kişisel olarak algılayabilir, biliyorsunuz."

"Sadece yakında geri dönebilirim."

Kaşlarını çattı. "Ama kitabı bitirmedin."

"Muhtemelen çok geçmeden döneceğim ve sonra Londra'ya döneceğim. Burada sonsuza kadar kalmayacaktım." Ben gülümsüyorum ama Sandy . "Feribotun haftada sadece bir ya da iki kez sefer yaptığını biliyorum ve hala yeni bir sefer tarifesi görmedim. Var mı bir tane?"

Oflayıp pufluyor. "Vapur denize, gelgitlere ve hava durumuna göre en uygun zamanlarda hareket eder. Küçük bir adada yaşıyorsanız, hayatınızı her şeye uydurmayı öğrenirsiniz.

senden daha büyük. Akıllı her insanın kontrol edemeyeceğini anlayacağı şeyler."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, buradaki hayatın farklı olduğu anlamına geliyor, hepsi bu. Bazı insanların aşık olduğu bir hayat."

Kalmak istemediğim için kırılmış görünüyor ve benim bir fikrim var.

"Arabam olsaydı ve adayı daha fazla görebilseydim buraya aşık olmak daha kolay olabilirdi."

"Size daha önce de söyledim, yerleşik olmayanların Amberly'ye araç getir. Sizin için kuralları çiğnersem, herkes için çiğnemek zorunda kalırım ve o zaman nerede ? Arabalarla, kirlilikle, çöplerle ve *ziyaretçilerle* dolup taşan bir ada. Özür dilerim. Adayı korumak zorundayım ve burada yaşayan insanlar. Belki bir gün buraya kalıcı olarak taşınırsanız ... ama *başkasının* arabasını kullanmanızla ilgili hiçbir kural yok" diyor.

"Kimsenin bana borç vermek isteyeceğini sanmıyorum-"

"Charles'ın eski bir Land Rover'ı vardı. Sonlara doğru pek kullanmadım ama hala burada olmalı. Akü Ölmüş olmalı, ama onu çalıştırmayı deneyebiliriz. Büyük eski kulübenin içine hiç baktın mı?"

"Hayır, anahtarları bulamadım" dedim.

"Orada bir yerde olmalılar. Tüm çekmeceleri kontrol ettin mi?"

Tabii ki.

"Evet."

"Bir bakmamın sakıncası var mı?"

"Buyurun," diyorum ve içeri girebilmesi için kenara çekiliyorum. Anında pişman oluyorum. Altı hafta boyunca gece gündüz yazdıktan sonra burası da benim kadar dağınık.

Kulübenin ortasında duruyor, elleri kalçalarında, her şeyi içine çekiyor. "Tıpkı Charlie buradayken gibi görünüyor," diyor ve acaba kulübeyi mi kastediyor, yoksa Charles Whittaker kulübeyi yazarken etrafı kirli bardaklar, tabaklar, kitap yığınları ve çamaşır yığınlarıyla mı çevriliydi?

Ben de. Her yer düzensiz bir kaosa dönüşmüş durumda ve ben de daha iyi göründüğümü ya da koktuğumu sanmıyorum.

Sandy

Kabinin arka tarafındaki sürgülü kapılardan okyanus manzarası.

"Gerçekten de hayatı uçlarda yaşıyorsun," diyor mutfağa doğru yürüyüp birkaç çekmeceyi açmadan önce. Bu izinsiz girişe aldırmiyorum - burası gerçekten Ama bu tamamen zaman kaybı. Zaten baktım ve orada ya da herhangi bir yerde anahtar yok. . .

"Sanırım bu o olabilir," diyor, üzerinde *Kulübe* yazan kâğıt bir bavul etiketine iliştirilmiş eski bir anahtar tutarak. Bunca zaman nasıl gözden kaçırmışım, bilmiyorum.

Sandy'yi dışarıda takip ediyorum, ağaçların arasından nereye bakacaklarını bilmeseler kimsenin bulamayacağı büyük bir kulübeye yürüyoruz. Anahtar kapıdaki paslı asma kilide uyuyor ve Sandy kapıyı çekip açtığında mükemmel durumdaki çok eski bir araba ortaya çıkıyor. Eski koyu yeşil Land Rover bir müzeye aitmiş gibi görünüyor ama aynı zamanda lekesiz, sanki

Birisi bu sabah cilalamış olabilir.

"İşte . Land Rover Defender 1953 serisi. Bir kraliçe için uygun. Bunun majestelerinin aracı olduğunu biliyorsun. hayattayken nasıl bir seçim yaptı? Yaşlı Charlie ne zaman onu kamyonetimle bıraksam biraz arka koltuk şoförüydü; sürücü koltuğunda olmayı tercih ederdi, bu yüzden kitapları hala satarken kendine bir Land Rover aldı," diyor Sandy.

"Bunun burada olduğunu bana daha önce düşünmediniz mi?"

Omuz silkiyor. "Bir adama başka bir adamın eşyalarını alabileceğini söylemek bana düşmez."

Sesinde bir sınır var ve an için şöyle düşündüm Sandy, Charles Whittaker'ın el yazmasını çaldığımı biliyor. Ama kendime her şeyi fazla düşündüğümü ve uykusuzluk yüzünden paranoyaklaştığımı söylüyorum. O sadece arabayı kastediyor.

Land Rover kilitli bile değil ve torpido gözünde anahtarlarını buluyoruz. Tabii ki çalışmıyor ama Sandy tamir edebileceğinden emin görünüyor. Sanırım bir feribotu yüzdürebiliyorsa, mekanik konusunda benden çok daha fazla şey biliyordur. I

Bize çay yapmak için içeri ve geri döndüğümde motoru çalıştırmayı çoktan başarmıştı.

" bakalım, hepsi senin," diyor ve arabanın anahtarlarını bana verdikten sonra çayı alıyor. Bardağını kokluyor. "Nedir bu? Bataklık mersini mi?" Başımı sallıyorum. "Bana göre değil, teşekkürler," diyor ve geri uzatıyor. "Yine de gitsem iyi olacak."

"Gitmeden önce küçük bir şey..." Büyümüş ormanı işaret ediyorum. "Land Rover'ı ağaçların arasından nasıl geçirebilirim?"

Sandy gülüyor. "Sen sür!"

O gittikten sonra kulübeye geri dönüyorum ve kitabın çıktısını alıyorum. Sonraki yirmi dört saatimi onu okuyarak geçirdim. Bazı küçük değişiklikler dışında elimdekiden oldukça memnunum. Normalde yeni bir romanı temsilcimle paylaşmadan önce üç taslak hazırlardım ama sanırım Charles Benim için ilk taslaklar. Şu anda eksik olan tek şey bir başlık; Charles ona sadece "Onuncu Kitap" dedi ve bu asla yeterli olmayacak. Yazarken aklıma bir şey geleceğini ummuştum ama gelmedi, zaten iyi bir şey de gelmedi. Amberly'nin haritasını gördüm ve ilham almak için ona baktım. Binaların çoğunun ilginç isimleri var: Whit's End, The Final Straw, The Stumble Inn bunlardan birkaçı, ama hiçbirisi bir kitap için uygun değil

başlık. Sonra haritada Güzel Çirkin diye bir şey gördüm. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama mükemmel.

Bugünlerde tüm karar verme süreçlerinde kullandığım Sihirli 8 Topu elime alıyorum.

"Kitap ajansıma gönderilmeye hazır mı?" Yüksek sesle soruyorum, sabırsızlıkla cevabı bekliyorum.

ŞÜPHESİZ.

Gülümsüyorum ve bu garip bir his. Karım ortadan kaybolduğundan beri gülümsemeler azaldı. Şansımı zorlamak istemiyorum ama bir soru daha sormadan da edemiyorum.

"İyi bir kitap mı?" Küçük ekranda belirecek bir sonraki kelimelere verdiğim önemle kendimi şaşırtıyorum.

GÖRDÜĞÜM , EVET.

Saate bakıyorum ve köşedeki kapalı olacağını görüyorum, yani taslağı bugün postalamak için çok geç.

"Yine de kutlamalıyız," diyorum Kolumbo'ya. Son zamanlarda çoğunlukla kendimle ya da köpeğimle konuşuyorum ve onun daha iyi bir dinleyici olduğunu görüyorum. "Ne yapmak istersin?" Ben soruyorum, o kuyruğunu sallıyor. "Kesinlikle katılıyorum. Büyük bir yürüyüşe çıkmalı ve eve döndüğümüzde bir şişe güzel bir şeyin mührünü kırmalıyız. Belki gidip adadaki önemli yerlerden birini görmeliyiz? misiniz? Şimdi görsek iyi olur, çünkü şansımız yaver giderse yakında ayrılacağız."

Sandy'nin önünde kaba davranmak istemedim. Amberly'yi çok sevdiği belli ve burası hayatı boyunca onun evi oldu ama benim değil. Burası benim için pek çok açıdan iyi oldu ama Buradaki insanlar biraz tuhaf ve Londra'ya dair özlediğim şeyler var. Özleyeceğimi düşünmediğim şeyler. Ve anlamadığım nedenlerden dolayı, bu ada karımı daha önce düşündüğümünden daha fazla düşünmemi sağlamaya kararlı görünüyor. Kitty bana kitabın iyi olduğunu ve satabileceğini söyler söylemez buradan gidiyorum ve geri dönmeye hiç niyetim yok.

YUKARI DÜŞÜŞ

Sandy'nin tavsiyesine uyun ve eski Land Rover'ı çok yavaş ve çok dikkatli bir şekilde büyümüş ormanda sürün,

Her zaman park ettiği açıklığa ulaşana kadar. Belli ki yıllardır kimse onu kulübeden dışarı sürmemiş, yavaş ve engebeli bir sürüş ama büyük ve sağlam cip yolunu kesen çalıları kolaylıkla ezip geçiyor. Kolumbo yanımdaki yolcu koltuğuna bağlandı ve

Yeni tekerleklerimizden memnunum. Ben de memnunum. Eğer bu lanet şeyi kullanmayı , ayrılmadan önce adanın geri kalanını keşfedebileceğiz.

Sahil yolu boyunca ağır ağır ilerlemeye devam ediyorum ama yeniden direksiyon başında olmak iyi hissettiriyor. Vites değiştirmek zor ve hidrolik direksiyon yok ama Land Rover'ı kullanmak inanılmaz. Açık pencereler rüzgârın fazla uzamış saçlarımı her yöne savurmasına izin veriyor. Arabanın kokusu Deniz o kadar güçlü ki neredeyse tadını alabiliyorum ve garip bir his hissediyorum. Mutluluk gibi bir şey. Ben kitabı bitirirken Kolumbo günlerdir eve kapandı, bu yüzden hem onun hem de benim için eğlenceli bir yürüyüş istiyorum. Haritaya baktıktan sonra, çok uzak olmayan iyi bir seçenek bulduğumu düşünüyorum.

Yetimler, Amberly'nin en yüksek noktalarından birine doğru popüler bir yürüyüş yolu oluşturan ikonik kayaların adıdır. Bu, ben Amberly'de gezinirken internette karşıma çıkan birkaç şeyden biriydi.

yeri araştırıyorum. Adanın ve denizin manzarasını sunan bir sırt oluşturan kayalardan oluşan, adayı neredeyse kırık bir kalp gibi ikiye bölen farklı oluşum. Birçok fotoğrafını gördüm ve kendi gözlerimle görmek istiyorum.

Okuduklarımdan hatırlayabildiğim kadarıyla yeterince kolay bir yürüyüş. Kolumbo ve benim üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil.

Otoparktaki tabela bu konuda yanılıyor olabileceğimi gösteriyor.

TEHLİKE

YETİMLER PATIKASI ŞU ANDA KAPALIDIR.

"Şey, bu hayal kırıklığı. Sen ne düşünüyorsun, Kolumbo? Yine de riske girmeli miyiz? Bol miktarda suyum ve Scooby atıştırmalıklarım var."

"Evet, kesinlikle bu dağa tırmanmalıyız" şeklinde yorumladığım bir havlama sesi çıkarıyor. İyi olacağız."

Köpeğimle ilgili sevdiğim pek çok şeyden biri de her zaman benimle aynı fikirde olması.

Tabelanın etrafından dolaşıyoruz ve dolambaçlı patikadan yukarı tırmanmaya başlıyoruz. Dik ama her adımda manzara daha da etkileyici hale geliyor. Her şeyin görkemli güzelliğini görmek için durup duruyorum. Ve nefesimi tutmak için. Yetimler olarak bilinen dikenli tepeler çimenli tepelerden yükseliyor, güneşle yıkıyor ve bir dizi uzun koyu gölge oluşturuyor. Kirli beyaz bulutlar tepemden süzülerek kendi gölgelerini oluşturuyor. Zirveye ulaşmak kırk dakika sürüyor. Hiçbir iz yok

Tehlikeli bir durum yok, gezinmek için çok zor bir şey yok ve yolun neden kapalı olduğunu hayal bile edemiyorum.

o zaman onu görüyorum, taşların diğer tarafında oturmuş kitap okuyor.

"Tekrar merhaba," diyorum.

Ürkmüş görünüyor, ama sonra yüzü yumuşayıp gülümsüyor. "Merhaba."

"Seni burada görmeyi beklemiyordum," diyorum.

"Tanrı adil bir patron. Maaşım bok gibi ama arada bir izin alıyorum" diyor Peder. Melody Bates hatırladığımdan daha da güzel görünüyor ve bugün bir rahibe pek benzemiyor. Uzun sarı saçlarını arkadan bağlamış.

mükemmel at kuyruğu. Siyah üniforması ve beyaz yakası da , üzerinde dar kot şortu ve basit beyaz bir tişört. Durduğum yerden göğüs dekoltesini görebiliyorum ve doğrudan bakmamak için geleni yapıyorum. Uzun bir yüzük takması bu durumu daha da zorlaştırıyor, Boynunda narin bir zincir var. Gümüş bir devedikeni, tıpkı Sandy ve Midge'in taktığı gibi, hepsinin bir tarikatın parçası olup olmadığını merak etmeye başladım. Yanına gittiğimde Melody bir kitap okuyordu ve beni duyduğunda utanmış gibi kitabı kapattı. Ya da yakalanmış gibi. Ben ne olduğunu göremeden ciltsiz kitabı sırt çantasının içine gömüyor.

"Tabela yüzünden seni gördüğüme şaşırdım demek istedim," dediğimde kafası karışmış gibi görünüyor. "Yaya yolunun kapalı olduğu yazıyordu."

"Öyle mi? Fark etmedim. Vaktim hep buraya tırmanırım; her şeyden uzaklaşmak için iyi bir yer. Düşünmek için sessiz bir yer."

Kilisenin oldukça sessiz olduğunu düşünmüştüm.

"Bu dünyada daha güzel bir yer varsa bile ben bulamadım, ama yine de burada çok çirkin şeyler oldu. Onlara neden Yetimler dediklerini biliyor musun?" diye soruyor yüzüğü parmaklarının arasında tutup dağın zirvelerine bakarak.

"Hayır. Anladığımı söyleyemem."

"Söylentiye , Ortaçağ'da bir kral anakara adayı ele geçirmeye çalıştı. Ada sakinleri ordusunu taşıyan teknelerin yaklaştığını görünce sayıca az olacaktı. Bu yüzden çocuklarını saklanmaları için bu dağa gönderdiler ve onları güvende tutmaya çalıştılar. Yapılacak en doğru şey buydu. Adada yaşayan tüm erkekler öldürüldü, kadınlar tecavüze uğrayıp öldürüldü ve toprak onların kanlarıyla kırmızıya boyandı. Kralın askerleri kendilerine ait olmayan tüm yiyecekleri yediklerinde, kendilerine ait olmayan şarapları içtiklerinde ve değerli bir şey bulamayınca anakaraya geri döndüler. Ve

Çocuklar kurtuldu, ama bunun tek nedeni kralın ordusunun onları bulamamasıydı. Gemilerin uzaklaştığını görene kadar burada, bu dağda saklandılar. Aileleri onları almaya gelene kadar aşağı inmemelerini söylemişti. Ama kimse gelmedi. Bazı hikayeler çocukların açlıktan ya da soğuktan öldüğünü, dağda kaybolduklarını ve aşağı inmenin yolunu bulamadıklarını söyler. Diğerleri ise o zavallı küçük yetimlerin bu kayalara dönüştüğünü ve şimdi ailelerinin koruyamadığı adayı koruduklarını söyler koruyun."

"Bu ilginç bir hikâye," diyorum.

"Öyle, değil mi? Hepsi saçmalık tabii ki. Erkekler bu adada ezelden beri sorun yaratıyor, ama bunlar Zirveler milyonlarca yıl önce volkanik faaliyetler sonucu oluşmuş ve sıcak erimiş lavlar tarafından şekillendirilmiştir."

"Tam bir jeolog gibi konuşuyorsun!"

Gülümsüyor. "Tüm dindar insanlar bilimle uyumsuz değildir, Grady. Birbirimize rastladığımıza sevindim. Tanıştığımızdan beri seni düşünüyordum."

Güzel rahip beni düşünüyormuş.

"Öyle mi?" Kalbimin göğsümde güm güm attığını hissedebiliyorum.

"Çok nazik bir şekilde kilisenin bağış kutusuna koyduğunuz alyansı buldum ve sizinle konuda konuşmak istedim."

Bir an için kalbim duracak gibi oluyor.

Tek söyleyebildiğim "Oh. O," oldu.

"Büyük bir yardım olacak ve kilisenin çatısını onarmak için uzun bir yol kat edecek, ama emin misin? Peki sen iyi misin? Eğer konuşacak birine ihtiyacın olursa-"

"Ben iyiyim, gerçekten. Karım gitti. Zor oldu - buraya ilk geldiğimde onu her yerde gördüğümü sanmıştım - ama hayatıma devam etmem gerekiyor."

Başını salladı. "Kaybınız için çok üzgünüm. Keder insanı bir insana garip şeyler yapar. İşimde çok fazla kayıp görüyorum - dünya kırık kalplerle dolu - ama çok fazla hayatta kalan görüyorum

Ben de. Bazen bir insan hayat tarafından yıkıldığında

o anda çok acı verse de, yukarı doğru bir düşüş olabilir. Eğer yapabileceğim bir şey varsa-"

Başını sempati ile eğiyor ve ben buna dayanamıyorum. "Eski evlilik yüzüğümün iyi bir hizmet etmesine sevindim." Söyle.

"Tamam. Fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun. Gitsem iyi olacak. Edilecek dualar, bağışlanacak günahlar, gömülecek insanlar var." Ayağa kalkıp kısa şortundaki kirin tozunu alıyor ve şimdi kendimi kötü hissediyorum.

"Lütfen benim yüzümden gitme. Yakında ," diyorum.

Başını sallıyor. "Yapacağını sanmıyorum." Sonra dağdan aşağı inmeye başlar.

Bir süre oturuyorum ve karısı kaybolan adamdan başka biri olup olamayacağımı merak ediyorum. İnsanların üzüldüğü ve etrafında garip hissettiği biri. Hayatımın geri kalanını karımın ölü mü diri mi olduğunu merak ederek geçireceğim. Belki de Ne kadar uzağa giderseniz gidin, böyle bir şeyi geride bırakmak mümkün değil. Kolumbo yanıma oturuyor ve sessiz bir yoldaşım olduğu için minnettarım. Manzarayı seyrederken bir elmayı paylaşıyoruz. Bulutlar biraz daha hızlı gelmeye başlıyor, güneşi daha uzun süre saklıyor ve hava eskisinden belirgin bir şekilde daha serin oluyor. Muhtemelen geri dönmeye başlamamız gerektiğine karar verdim. Normalde yokuş aşağı inmeyi çok daha kolay buluyorum - dizlerim şikayet ediyor ama geri kalanım bunu tercih ediyor - ama Bir şeyler pek doğru görünmüyor. Yukarı yolculuk yeterince kolaydı çünkü Yetimler'i görebiliyordum ve hangi yöne biliyordum. Ama aşağı inerken, kısa sürede kaybolduğumu hissetmeye başladım. Kendimi tanımadığım ya da hatırlamadığım kayalık bir dağ yolunda buluyorum. Alçak bir bulut örtüsü vadi boyunca sürüklenirken Bu da nerede olduğumuzu ya da nereye gittiğimizi görmemizi zorlaştırıyor. Artık arkamdaki Yetimleri göremiyorum ve sadece birkaç metre önümü görebiliyorum.

Adımlarımı takip etmeye başladım ve Kolumbo havlamaya başladı. Onu neyin rahatsız ettiğini görmek için dönüyorum ama sisin içinden hiçbir şey göremiyorum. şey. Rüzgâr da hızlandı ve sanırım uzaktan birinin adımı çağırdığını duyuyorum.

"Grady."

İlk başta rahip olduğunu düşünüyorum ama adımı ikinci kez duyduğumda sesi tanıyorum.

"Grady, orada mısın?"

Tüylerim diken oluyor.

Sesin hangi yönden geldiğini tespit etmek için etrafımda dönüyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Sonra sesi tekrar duyuyorum, bu sefer biraz daha yakından ve aklımda hiçbir şüphe kalmıyor. Bu o. Abby. O burada. Onu duyabiliyorum.

"Grady, neden gelip beni bulmuyorsun?"

"?" Sisin içine doğru bağıriyorum ama cevap yok. Sadece rüzgâr uğulduyor.

Hayal ediyorum. Hayal ediyor .

Kendi ellerimi yüzümün önünde tuttuğumda zar zor görebiliyorum ve köpeği hiç göremiyorum. Ona ip vermediğim için kendime lanet ediyorum, onu da kaybedemem. Dönüyorum.

ama yine de hiçbir şey göremiyorum. Kolumbo'ya sesleniyorum, sonra koşmaya başlıyorum, patikada ayağım takılıyor, dizimi bir taşa çarpıyorum ve ellerimin avuç içlerini kötü bir şekilde sıyırıyorum. Uzaktan havladığını duyuyorum ve ayağa kalkıp

Tekrar koşuyorum. Kendimi önemsemiyorum ama köpeği önemsiyorum. Elimde kalan tek şey o. Bazı dik düşüşler vardı manzara noktasına giden yolda. Dağı sis kaplamadığında fark etmek ve uzak durmak yeterince kolaydı, ancak şimdi kenardan koşacak kadar aptal olmadığını bilmiyorum. Kolumbo'nun düşmesi ya da yaralanması fikri beni hasta ediyor. Koşuyorum ama onu bulamıyorum. Havlamalar kesildi.

Her şey sessiz.

"Kolumbo!"

Adını tekrar tekrar bağıriyorum ama hiçbir şey yok.

Etrafımda dönüyorum ama tek görebildiğim her yönde yoğun bir sis.

Sonra sisin içinde bana bakan birkaç çift göz görüyorum.

KÜÇÜK MUCİZE

koyunları hiç sevmedim: Onları ürkütücü buluyorum ve bunların boynuzları var. Kolumbo'nun adını tekrar söyledim ama o

geri dönmez. Sanırım uçurumun kenarına tehlikeli bir şekilde ve eğer ona bir şey olduysa, Abby gibi hayatımdan kaybolduysa, kendimi asla affetmeyeceğim. Sevdiğim herkes beni terk etti; onu da kaybedemem.

Kolumbo havlıyor. Onu çağırdım ve koşarak dağılan sis bana doğru geliyor. Yüzünü görünce o kadar rahatladım ki ağlayabilirim. Koyunlar dağılıyor ve ben onu tutuyorum, sonra kot pantolonumun kemerini çıkarıp bir ip yapıyorum.

ucunu yakasından geçirdim. Diğer ucunu elimde sıkıca tutuyorum. Bu durumla ilgili en kötü şey, hepsinin benim hatam olması. Tabelada tehlike yazıyordu ama ben yine de devam ettim. O

Artık güvendeyim ama kalbim hâlâ göğsümde çarpıyor ve ellerim hâlâ titriyor. Suçluluk duygusu çok yapışkan bir duygu; o lanet şeyi yıkayıp temizleyemiyorsunuz.

Yol bizi dağdan aşağıya götürürken ruh halim aşağıya doğru iniyor. Kafam kendime acımak ve kendimden nefret etmekle dolu. Gerçek hayat söz konusu olduğunda oyunu nasıl oynayacağımı hiç öğrenemedim. Bana öğretecek kimsem olmadı. Beni seven ama gerçek olmayan bir dünyanın içinde yaşamama, kitaplar okumama ve kendi kitabımı yazmayı hayal etmeme izin veren ninem tarafından büyütüldüm.

Annem ve babam çocuk sahibi olmanın kendilerine uygun olmadığına karar verdiler.

Dokuz yaşam tarzım değişti. Beni büyükanneme bıraktılar - kelimenin tam anlamıyla bir gün bir bavul ve bir notla Doğu Londra'daki dairesinin önüne bıraktılar. Bugünlerde bunu hiç düşünmemek için elimden geleni yapıyorum- ama bu

seviyeden kurtulmak mümkün mü bilmiyorum.

Terk edilme. O zamanlar bu beni çok incitmişti -hiçbir çocuk kendi ebeveynleri tarafından bu kadar sevilmediğini ve istenmediğini hissetmemeli- ama geriye dönüp baktığımda her şeyin bu şekilde sonuçlanmasından memnunum.

yaptıkları gibi. Nana bir kütüphaneciydi ve evi her zaman Tost, Olay yağı ve Marlboro Lights kokardı. Baca gibi sigara içen bir kitap kurduydum. Ben onun çantasından sigara ve kitap çaldım, o da bana

Fark etmemiş gibi davran. Kitapları hep geri koyarım.

Büyükannem ben yayınlanmış bir yazar olmadan önce öldü ve bu benim en büyük pişmanlıklarımın biri. Keşke isminin basıldığını görebilseydi, çok gurur duyardı. Kimse ilgilenmezken o benimle ilgilendi ve onu hâlâ her gün özleyorum. Ben yetim değildim, sadece öyle olmayı diledim.

Şu anda benimle gurur duyacağını sanmıyorum.

Başka bir yazarın el yazmasını aldığı, hikayesini çaldığını ve bunu kendi hikayemmiş gibi göstereceğimi bilseydi çok hayal kırıklığına uğrardı. Kitapla yaptığım şeyin kimseye zarar vermediğini düşünüyordum - ne de olsa Charles öldü - ama şimdi o kadar emin değilim. Hata yapmaya devam ediyorum ve ne yazık ki tek hata yapan ben değilim.

Ben yaptığımda kimin zarar göreceğini. Bugün olduğu gibi, tehlike işaretini görmezden gelmek. Ama Kolumbo iyi ve önemli olan da bu,

Çünkü dünyada sevecek başka kimsem kalmadı.

Sisin içinde bir şekilde güvenli bir şekilde dağdan aşağı inmiş olarak otoparka vardığımızda küçük bir mucize gibi hissediyoruz. Land Rover'a atlıyoruz ve nedenini bilmeden kapıları kilitliyorum. Bu ada gittikçe daha da garipleşiyor. Gitmek istiyorum ama yapamam, menajerim kitabın iyi olduğunu söyleyene kadar olmaz. Ta ki ben satabilir ve ben de yaşayacak bir yer bulabilirim. Satmazsa ne yaparım bilmiyorum. Sis geldiği gibi hızla kayboldu ama ben hala huzursuz hissediyorum. Güvensiz. Kalp atışlarım yavaşladığında ve nefesimi tuttuğumda motoru çalıştırıp kulübeye doğru geri dönüyorum.

Oraya gittiğimde kapı ardına kadar açıktı ve masanın üzerinde bir şey vardı.

Daha önce olmayan bir şey.
Başka bir gazete makalesi ve haftalar önce kaybolan kırmızı mızık bir kağıt ağırlığı gibi üzerinde duruyor.

18^{inci} Mart 2021
Times

The
Sayfa 10

KADINLARIN CANINA TAK ETTİ

Abby Goldman tarafından

Londra'daki son gösteriler, evine yürürken tecavüze uğrayan ve öldürülen bir kadın için barışçıl bir nöbet olarak başladı. Kadınlar seslerini duyurmak umuduyla ilk kez sokağa çıkmıyor, ancak Bu sefer farklı bir şeyler hissediyorum.

Bir grup kadın süfrajete gibi giyinmiş ve "Aynı Bok, Farklı Yüzyıl" yazılı pankartlar taşımıştır. Paylaşılan bir duygu çok.

Daha önce buraya gelmişiz gibi hissettirse de, kesin bir ton değişikliği var. Kadınlar artık sadece korkmuyor, kızgınlar da.

MeToo hareketinden bu yana bir şeyleri değiştirmek için küresel bir kararlılık var.

Başbakan, aile içi şiddetten sorumlu bakanla birlikte (birkaç görüşme talebine rağmen yorum yapmayı reddetti) bu hafta kadın yardım kuruluşlarının başkanlarıyla bir araya geliyor, ancak bir sözcü bunun çok az ve çok geç olduğunu söyledi.

Bu yardım kuruluşları tarafından bugün yayınlanan ortak bildirinin başlığı "Kadınlar artık bıktı" idi. Açıklamada, bozuk olduğunu söyledikleri bir sistem tarafından hayal kırıklığına uğratılan kadınlardan çeşitli örnekler verildi.

Bunlardan biri, kocası tarafından feci şekilde dövüldüğünde yardım için polisi arayan bir aile içi şiddet mağduruydu. Kaydedilen bir aramada, kıdemli bir memur (bu makalenin bir sonucu olarak o zamandan beri açığa alınmıştır) tarafından polisin karı kocalar arasındaki "aptalca kavgalarla" ilgilenmek için çok meşgul olduğu söylenmiştir. O gecenin ilerleyen saatlerinde ikinci kez aramış ve sakin bir şekilde

ve tutarlı bir sesle kocasının onu öldüreceğini düşündüğünü söyledi. Kadına tüm sığınma evlerinin dolu olduğu söylenmiş ve kışın ortasında bir çadır teklif edilmiştir. Savunmasız bir kadına yapılan bu çağrının kaydını dinlerken Yardım için yalvarırken ve hayatından endişe ederken çekilmiş fotoğraflarını gördüğünüzde daha da üzülmüyorsunuz.

O gece kocası onu bayıltana kadar dövmüş. Kolunu iki yerden kırmış ve birkaç dişini kaybetmiş. Başındaki yaralar o kadar ağırdı ki doktorlar onu komaya soktu ve altı hafta boyunca hastanede kaldı. O zamandan beri (*sayfa 11' in devamı*)

Makaleyi iki kez okudum. Abby'nin bahsettiği kadının kim olduğunu bilmiyorum ama eşimin sık sık aile içi şiddet mağdurları için kampanya yürüttü. Hepimizin yapması gerektiği gibi. Bir kadına vurabilecek bir erkeği anlamıyorum, ancak çoğu şiddet eylemi beni şaşırtıyor ve dehşete düşürüyor. Bu, birinin kulübenin içinde bulmam için bıraktığı üçüncü yazı. Üç rakamıyla ilgili bir kuralım var, göz ardı edilemeyecek bir kural. Abby'ye bir şey oldu. Yanlış insanları üzmemek gibi bir alışkanlığı vardı. Kendini tehlikeye attı ve şimdi benim de tehlikede olabileceğimi düşünmeden edemiyorum.

ESKİ HABERLER

F abah ilk iş, el yazmasını ve köpeği alıp Land Rover'a atıyorum. Ürkütücü ya da Ben yazarken garip bir şey oldu. Her şey yolundaydı. İyiydi. Hatta harikaydı. Huzur ve sessizlikten başka bir şey yoktu; mükemmel yazma koşulları. Ama şimdi bir şeyler duymaya, bir şeyler görmeye, bir şeyler bulmaya devam ediyorum. Son gazete kupürü kulübenin kapısının altından atılmamış, biri içeri girmiş. Birileri neden Abby'nin kaybolmadan önce yazdığı eski makaleleri görmemi istiyor bilmiyorum - karısını kaybeden bir adama yapılacak en zalimce şey bu - ama artık umurumda değil. Bugünkü planım taslağı göndermek, sonra da feribotun anakaraya bir sonraki seferinin ne zaman olduğunu . Bu adanın bir yazar için mükemmel bir yer olduğunu düşündüm. Her şey çok *güzel* görünüyordu. Ama tıpkı insanlar gibi mekânlar da ilk başta güzel görünebilir, ta onları tanıyıp gerçek görene kadar. Kitaplarım benim için her şey demek ama hiçbir şey korku içinde yaşamaya değmez. Londra'ya doğru geri döneceğim, gerekirse başka bir ucuz otel bulacağım. Kitty yeni romanını satana ve ben de kendime ev diyebileceğim yeni bir yer bulana kadar. Umarım kitabı beğenir. Tüm geleceğim buna bağlı.

Ormandan çıkıp sahil yoluna giriyoruz ve her şey mavi. Bulutsuz gökyüzü ve sakin deniz neredeyse tamamen aynı tonda, bu da onları birbirinden ayırmayı zorlaştırıyor. Sanki ufuk çizgisi yokmuş gibi. Hava iyiye işaret gibi geliyor ya da en azından ben kendime öyle söylüyorum. Kitabı menajerime göndermek benim için her zaman sürecin en stresli kısmı olmuştur. Bu konu hakkında konuşmuyorum.

kitapları bitirene kadar kimseyle paylaşmam. Ben her zaman böyle çalıştım. İşbirliği yapmaktan memnunum ve her zaman temsilcimi, ilk okuyucularımı ve editörlerimi dinlerim, çünkü her kitabı daha iyi hale getirmenin her zaman bir yolu vardır, Ve elbette kitaplarımın olabildiğince iyi olmasını istiyorum. Ama bu aşama, kitabı göndermeden önce, tamamen bana ait. Ve bu kitap mükemmel.

Keşke birlikte kutlayabileceğim biri olsaydı.

Kadınlar eskiden benimle şimdi olduğundan çok daha fazla flört ederlerdi.

Gençken benimle flört ettiler, çünkü herkes flört eder. Sonra yaşlandığımda da benimle flört ettiler çünkü başarılı olduğumu düşünüyorlardı.

Artık ne genç ne de başarılı olduğum için flört etmek benim dünyamda nesli tükenmekte olan bir tür. Bir kadının benimle flört ettiğini düşünsem bile, durumu yanlış anlamış olma ihtimalime karşı bu konuda bir şey yapmaya cesaret edemiyorum. Güzel kadınlar bana her zaman kötü seçimler yaptırmıştır. Bir şekilde doğru seçimi yaptığım bir yayın gününü hatırlıyorum.

Azıcık başarı elde etmiş bile, yayıncılık her zaman plana göre gitmez. Kitty kitaplarımdan birini sattı.

En sevdiğim kitapları, ne yazık ki sözleşme imzaladıktan iki hafta sonra kovulan sevimli bir editöre teslim ettim. Sonuç olarak, yayıncılar beni ilk görüşmemizde benden hoşlanmadığını açıkça belli eden başka bir editöre verdiler (adil yeterince) ya da kitaplarım (biraz daha sorunlu).

Yayımlanmadan önceki aylar endişe ve cevapsız e-postalarla doluydu ve tanıtım hakkında soru sormaya cesaret ettiğimde, biriyle çalışacağım söylendi

"yetenekleri kitap için hedeflerimizle örtüşüyor." Ofis stajyeriydi.

Kitabın yayınlandığı gün "organize" bir imza günü için Londra'ya gelmem istendi. Şehre giden trende, o hafta yayınlanacak olan diğer yazarların sayısız posterini gördüm, her istasyonda onların çalışmalarını sergileyen reklam panoları vardı,

Her mağazanın önünde kitaplarının yığılı olduğu masalar vardı. Herhangi bir yerde kendi romanımın tek bir kopyasını bulmakta zorlandım, ki bu daha az ruhsal olabilirdi. En sevdiğim kitap olmasaydı yok olurdu. Tanıtımcı bir saat gecikti ve onun organize ettiği imza gününde ziyaret ettiğimiz kitapçıların çoğunda kitap stokta bile yoktu. Onlar bilgisayarlarına girip kafalarını sallarken adımı tekrar tekrar heceleme zorunda kaldım ve tüm bu deneyim benim için olduğu kadar kitapçılar için de dayanılmaz ve rahatsız ediciydi. Reklamcı çok meşguldü.

fark etmek için Instagram hesabına bakmak.

Kitap için ne bir etkinlik, ne bir röportaj, ne de başka bir şey yapıldı. Cırcır böcekleri tanıtım için daha fazla ses çıkarabilirdi. Kendimi eski bir haber, hiç olmamış biri gibi hissettim ve korkunç bir günün sonunda

Otel odamda bir süre karanlıkta yattım ve kariyerimin bitip bitmediğini merak ettim. Bu, bir yazar olarak azalan özgüvenimin paramparça edildiği ilk olay değildi. Bu işi özgüveniniz olmadan yapamazsınız, bu yüzden insanlar özgüveninizin üzerine bastığında ya da onu çaldığında, kendinizi korumayı öğrenmeniz gerekir. Bir içkiye ihtiyacım vardı. Her zaman bir içkiye ihtiyacım vardır. Ayrıca karımı aramam gerekiyordu. Abby beni daha iyi hissettirebilecek tek kişiydi. Ona çoktan mesaj atmıştım.

Gün tam felaketti ama doğru düzgün konuşamayacak kadar çalışmakla meşguldü. Her zamanki gibi.

Önceki gün menajerim aracılığıyla nadir bir fiziksel hayran mektubu almıştım. Okuyucu inanılmaz nazikti ve işimle ilgili övgüler yağdırdı, en büyük hayranım olduğunu söyledi ve notun altına numarasını bile yazdı. Çok meşgul olduğumdan emin olduğunu yazmış ama Londra'ya gidersem bir şeyler içmek için beni davet etti. Normalde karıma her şeyi anlatırdım ama itiraf etmeliyim ki bundan ona bahsetmemiştim. Gizemli hayranı internette araştırdım; ilginç bir soyadı vardı ve sosyal medyada fotoğraflarını bulmak çok zor değildi. Ağır filtreli bir fotoğrafta kitabımla poz bile veriyordu ve göz kamaştırıcıydı. Kitabım

Benim başıma hiç gelmeyen türden bir şeydi ve itiraf etmeliyim ki genç bir kadının benimle flört etmesi ve konuda iyi olduğumu söylemesi kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Özellikle de dünyanın geri kalanı iyi olmadığımı açıkça ortaya koyarken. Otel odasında oturdum, numarasına baktım ve onu aradığımda ne söyleyeceğimi düşündüm. O çok nazik ve sevecendi ve ben kendimi çok üzgün ve yalnız hissediyordum. Erkeklerin çok aptal olabileceğini ilk kabul eden benim.

Yatak odamın kapısını çaldığında otelin mini barının boşaltıyordum.

Eşim, benim en büyük hayranım değildir ve onu gördüğüme çok sevindim.

Abby'nin elinde bir şişe şampanya vardı ve ben bu sürpriz ziyaret karşısında o kadar şaşırmıştım ki ilk başta ne diyeceğimi bilemedim.

Uzaklaşıyormuş gibi yaptı. "Eğer içeri girmemi istemiyorsan..."

Elini tuttum ve onu odanın içine çektim. "Bu ne güzel bir sürpriz."

"Öyle mi?" Abby söyledi. "Oh, iyi. Bir an için burada başka bir kadın var diye endişelendim. Mesajlarında sesin çok kötü geliyordu; yalnız olman fikri hoşuma gitmedi. ve yayın gününde üzgün. Al, aç şunu." İki bardak ararken şişeyi bana uzattı. "Bugün gerçekten o kadar kötü müydü?" diye sordu.

"Harika değildi. Kitapçılardan sadece biri kim olduğumu biliyordu ve stoklarında kitaplar vardı." Mantarı patlattım ve şampanyayı doldurdum.

"Biri hiç yoktan iyidir, değil mi?"

"Beni elli kitaplık bir yığının olduğu bir masaya oturtular ve üzerinde QUEUE HERE yazan bir tabela astılar. Kaç tane olduğunu biliyor musun?"

İnsanlar benimle tanışmak ve imzalı bir kopyasını almak için kuyruğa mı girdi?" "Ah canım," dedi. "Tahmin etmeye korkuyorum."

"Bir. Orada bir saatten fazla oturdum ve sadece bir kadın elinde imzalamak için bir kitapla yanıma geldi. Benim kitabım bile değildi.

The Edge 'in bir kopyasıydı. Beni Charles Whittaker sandı. Bazı açılardan gururum okşandı, ama adam Öldüğünde benim iki katım yaşındaydı. Gerçekten o kadar yaşlı mı görünüyorum?" Abby yüzünü buruşturdu ama beklediğim gibi değil. "Aman Tanrım, benim de ona benzediğimi düşünüyorsun-"

"Hayır! Tabii ki , özür dilerim. Ne yaptın sen?"

"Ne ki? . "Mutlu okumalar, en iyi dileklerimle, Charles."

O zaman güldü, ama bu onun gerçek gülüşü değildi ve bir şeyle dikkatinin dağıldığını söyleyebilirdim. Muhtemelen iş. İkimizin de ne söyleyeceğini bilemediği garip bir an oldu ve sanki bir şeyi kaçırmışım gibi hissettim.

"Şerefe," dedi ve kadehini kaldırdı.

"Evet. Charles'ın şerefine." İçkimden büyük bir yudum aldım. "Hayır! Size ve kitabınıza içelim. Uçup gitsin raflar!"

"Raflardan uçup *gitmesi* için raflarda olması gerekirdi _"

"Hadi ama, neşelen biraz. Yayın gününün mutlu bir gün olması gerekiyor, değil mi?" dedi ve bardağını bırakıp benimkini yeniden doldurmadan önce küçük bir yudum aldı.

"Kitty ile konuştun mu?"

Şampanyadan bir yudum daha aldım. "Evet. İngiltere'deki tanıtımın berbat olduğunu kabul etti ama rakamların hâlâ iyi görüldüğünü söyledi."

"İşte böyle. Londra'da birkaç kitapçıda bulunmaması başka yerlerde satılmadığı anlamına gelmez. Bu şimdiye kadarki en iyi kitabınız."

"Teşekkürler. Yayıncılara söyler misiniz?"

"Kitap okuyucu bulacak, göreceksiniz. Her şeye rağmen."

Haklıydı. Anında en çok satanlar listesine girdi. Ama bir hafta sonra resmi satış rakamları yayınlanana kadar bunu bilmiyorduk.

Abby'nin telefonu sık sık olduğu gibi ve ona baktığında tüm yüzü değişti.

"Ne oldu? Neyin ?" diye sordum.

"Muhtemelen hiçbir
şey." "Söyle bana."

"Birileri patronuma e-posta göndererek benimle ve yazdıklarımla ilgili isimsiz şikayetlerde bulunuyor. Şimdi de sosyal medya üzerinden beni mesaj bombardımanına tutuyorlar, Beni her türlü şeyle suçluyorlar. Mesajlardan bazıları oldukça rahatsız edici. Hatta tehditkâr-"

"Göster bana."

"Hayır, bu gece olmaz," dedi ama telefonu tekrar çaldı.

"Eğer bu mesajlardan biriye o zaman ben-"

"Sadece Kitty," dedi Abby. "Aramız biraz bozuldu."

"Bu senin gibi değil-"

"Biliyorum, ama onun onaylamadığı bir şey yaptım ve şimdi benim için endişeleniyor."

"Ben de endişelenmeli miyim?"

"Bunu şimdi yapmayalım. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin, her zaman en iyisini bildiğini düşünür. Onu yarın ararım. Bu gece sen, ben, biz ve harika yeni kitabın hakkında. Hiçbir şeyin bunu bozmasını istemiyorum. Sen harika bir yazarsın." dedi ki. "Kitaplarınıza inanan bir yayıncıyla Amerika'da yayınlanmak için hala sabırsızlanıyorsunuz ve eminim ki sonunda her şey yoluna girecek."

"Bunu tekrar söyleyebilir misin?" "Her şey yoluna girecek-"

"Hayır, diğer şey."

Gülümsedi. "Sen harika bir yazarsın."

"Ne yapıyorsun?" Elindeki dolu bardağı tekrar yere bırakıp kapının yanındaki ana ışık düğmesine doğru yürürken sordum.

"Tüm ışıkları kapatıyorum."

"Bunu görebiliyorum.

Neden?"

"Çünkü şu manzaraya bakın," dedi perdeleri geri çekerek. "Sahip olduklarımızı görebilmemiz için bazen her şeyin gerçekten karanlık olması gerektiğini düşünüyorum. Dünya geceleri her zaman daha güzel görünür, karanlık her şeyi gizlediğinde

irkin." Haklıydı, manzara muhteşemdi. Sanki tüm Londra'yı görebiliyorduk. Orada durup bana gülümsedi, sonra bluzunun düğmelerini açmaya başladı.

Onu öptüğümde her şey yeniden doğru hissettirmeye başladı ve onun içindeyken yanlış olan her şeyi unuttum. Karanlıkta seviştik. Seks yavaş, nazik ve içgüdüsel, sadece onunla yaşanabilecek çeşitlilikteydi.

Kendinden daha iyi tanıdığın biri. Daha sonra birbirimizin kollarına sarılmış bir şekilde arşafkların arasında uzandık ve Londra üzerinde güneşin doğuşunu izledik.

"İyi miyiz?" diye fısıldadı.

"Elbette. Her zaman ve sonsuza dek," diye yanıtladım onu alnından öperek. "İşteki sorunları evdeki sorunlarla karıştırmayın." Karım, çocukluğuna rağmen tanıdığım en güzel, en zeki, en çalışkan kadındı.

en az benimki kadar zor ve yalnızdı. On terk edilmişti ve dünyada yalnızdı, tıpkı benim gibi. Ama Kitty onu yanına aldı ve kendi kızımı gibi sevdi. Abby her zaman çok güçlüydü - sanırım zor bir hayat onu bu hale getirmişti - ve kariyerinin onu yavaş yavaş yok ettiğini görmekten nefret ediyordum.

"Evet, belki de sadece işim moralimi bozuyordur. İnsanlar birbirlerine karşı çok kötü olabiliyor. İnsanlara yardım edebileceğimi düşünmüştüm.

Bir şeyleri düzeltmek. Gazeteci olursam dünyayı değiştirebileceğimi düşündüm," dedi üzüntüyle.

"Dünyayı değiştiriyorsunuz. Her seferinde bir hikaye."

"Değiştiriyor muyum?"

"Evet, sana inanıyorum" dedim ama hâlâ öyle bakıyordu ki Mutsuz. O zaman anlamamıştım ve hâlâ nedenini bilmiyorum. Onu tekrar öptüm ve fısıldadım, "Umarım uykunda ölürsün."

Gülümsedi. "Ben de seni seviyorum, Grady Green. Her zaman ve sonsuza dek."

Bir hafta sonra ortadan kayboldu.

KURŞUN BALON

geçmişimi ait olduğu yerde bırakıp geleceğe çalışıyorum. Bu kitapla her şey farklı olacak.

Her şey harika olacak. Kendime sürekli bunu söylüyorum çünkü inanmam gereken şey bu, yoksa bunu . Christie's Corner Shop'un önüne park ediyorum ve fikrimi değiştirmeden içeri giriyorum.

"Bu ne o zaman?" Ben kasaya doğru ilerlerken Cora soruyor.

"Londra'ya göndermek istediğim bir paket."

"Haklısın," diyor ve meraklı yaşlı yarasanın ne olduğunu öğrenmeye can attığını anlayabiliyorum.

Sormasını engellemek için "Yeni kitabım," diyorum ve bana gülümsüyor. "Feribot tarifesinin bir kopyası var mı sizde?" Yüzü düşüyor, başka tarafa bakıyor ve başını sallıyor.

"Hayır."

"Kimin var?"

Omuz silkiyor. "Eminim köyde başka biri Bir tane var ama yıllardır adadan ayrılmadım. Üzgünüm, yardımcı olamam. Ama bunu senin için gönderebilirim. Kutlamak için bir KitKat'a ne dersin?" diye sorarken ben cüzdanımın içinde ödeyecek bir şey. "Bu kağıt torbaya koydum Yanında küçük bir şey var." diyor kafamı kaldırdığımda. "Benim ikramım."

Sokağa çıktığımda kendimi iyi hissediyorum. İyimser. Hatta *mutlu*. Garip hissettiriyor. Cora paketin bugün posta gemisiyle yola çıkacağını söyledi, bu da Kitty'nin yeni kitabını yarın Londra'daki masasında görebileceği anlamına geliyor. Heyecanlıyım ve

Biriyle ve bir çikolatadan daha fazlasıyla kutlama yapmak istiyorum ama kimseyi aramak için telefonumu kullanamıyorum ve kullanabilsem bile arayacağım kimseyi düşünemiyorum. Bar gözüme çarpıyor. İyi bir bira içmeyi uzun zaman olmuştu ve gerçekten bir tane içebilirim.

Kolumbo'yu Land Rover'dan indiriyorum ve The Stumble Inn'e doğru ilerliyoruz. Tabelayı okuduğumda kalbim sıkışmaya başladı: PERŞEMBEDEN PAZARA KADAR AÇIKTIR. O kadar çok çalışıyorum ki, hâlâ haftanın hangi günü olduğunu bilmiyorum. Yazarken günler birbirinin içine giriyor ve bulanıklaşıyor. Kapının üzerinde de ev sahiplerinin isimlerini belirten bir tabela var. Bu eskiden yasal bir zorunluluktuk, ancak bir süredir görmedim ve hiç böyle bir şey görmemiştim. Bu bir piriç siyah harfli plaka:

SIDNEY VE ARABELLA KING

Sarhoş edici likör, şarap ve bira servis etme ruhsatı var. Sizi korkunç derecede sarhoş etmek amacıyla.

Bar kapısını deniyorum ve açıldığında kendimi sevinçten havalara uçarken buluyorum.

Barın içi oldukça güzeldir. Alçak tavanlı, ahşap kirişli ve şaşırtıcı derecede geniş bira seçeneklerine sahip geleneksel eski bir han. Barın bir tarafında ahşap kabinlerin yanı sıra eklektik bir masa koleksiyonu bulunmaktadır. Eski barın önünde de bir sıra cılız görünümlü tabure var. Her şey rahat ve az ışıklı, insanlarla vakit geçirmek isteyeceğiniz türden bir yer. Ancak köyü ziyaret ettiğim diğer tüm zamanlarda olduğu gibi burada da kimse yok. Hiç kimse. Tek bir kişi bile. Arabella olduğunu tahmin ettiğim bir kadın barın arkasından ıkageldiğinde kendime bir içki ısmarlamayı düşünüyordum. Otuzlu yaşlarında, Güzel bir elbise giymiş ve dostça gülümsüyor. "Size ne getirebilirim?" diye soruyor Londra aksanıyla.

"Bir bira lütfen. Tavsiye edebileceğiniz bir şey var mı?"
Gülümsüyor ve parlak bir altın diş görüyorum. "Ben de Karanlık Ada'yı ederim."

"Kulağa mükemmel geliyor." Bana bir bira çekmeye başlarken kolundaki büyük yara izini fark ediyorum. Barın arkasındaki kara tahtaya doğru başımı sallayarak, "ilginç bir tabela var, burada da öyle," diyorum. "Hüzünlü saatler" boyunca içkilerin yarı fiyatına olduğu yazıyor.

"Teşekkür ederim. Mutlu saatleri hüzünlü saatlerle değiştirmek biraz eğlence olsun diye başlamıştı ama sonra bunun daha mantıklı olduğunu düşündüm. Herkes üzüntülerinde boğulmayı sevmez, bazı insanlar üzüntülerinde yüzmeyi sever."

"Görünüşe göre bugün değil," diyorum boş bara bakarak.

"Turizm sezonu sona erdiğinde hep böyle olur. Adayı her yaz birkaç aylığına ziyaretçilere açıyoruz ve paramızın çoğunu o zaman kazanıyoruz. Adadaki neredeyse tüm işletmeler için aynı şey geçerli - Yayla İnek Mumları tüm yıl boyunca satılıyor, ancak çoğu yer için yılda bir kez gelen turistlere bel bağlıyor. Ziyaretçilerin getirdiği tüm paradan memnunum, ama hepsi adaya geldiğinde daha da memnun oluyorum.

Gidin! Ortamın sessiz olmasını tercih ederim."

"Ben de. Feribot için bir zaman çizelgen yok, değil mi?" Ben soruyorum, o başını sallıyor. "Merak etmeyin. Yemek yapıyor musunuz?"

Bardağı önüme koyuyor ve tekrar başını sallıyor. "Sadece paketlerde gelen çeşitler."

"O zaman ben de biraz peynir ve soğan cipsi alayım."

"Haklısın aşkım. Şimdilik bu kadar mı?" diye soruyor, içkime doğru başını sallayarak. Bal renginde ve ona bakarken bile ağızım sulanıyor. Ellerini birbirine kenetliyor ve parmağındaki gümüş devedikenini yüzüğünü fark ediyorum.

"Yüzüğün. Sanırım adada aynı yüzükten takan birkaç kişi gördüm."

"Evet, hepimiz bir tarikatın parçasıyız," diyor ve ben yanıt vergülüyor. "Sadece dalga geçiyorum. Bu demek oluyor ki biz

Isle of Amberly Trust'ın bir parçası, hepsi bu. Bir grubun parçası Bu adayı tutkuyla önemseyen ve onu korumak için her şeyi yapacak olan insanlar. Devedikenin dayanıklılık, güç ve korumanın sembolüdür."

Kulağa biraz tarikat gibi geliyor ama düşüncelerimi kendime saklıyorum.

Kısa bir süre sonra barın rahat bir köşesinde biramı yudumluyorum ve Kolumbo'nun elinde bir tas su ve bir köpek bisküvisi var. Hayat uzun zamandır ilk kez güzel. Her masanın üzerinde taze çiçeklerden oluşan küçük vazolar var ve bunlar bana bir şeyler hatırlatıyor. Ne olduğunu anlamam biraz zaman alıyor ama

İlk geldiğimde kabinde olanlara tıpatıp benziyorlar.

"Ada hayatını nasıl buluyorsun?" Arabella barın arkasından soruyor.

"Buraya tamam," diye yalan söyledim. "Bu çiçek vazoları ..."

"Güzeller, değil mi? Vazolar Beautiful Ugly'den." Kaşlarımı çattım. "Adadaki çömlekçilerden," diye açıklıyor. "Çiçekler Highland Cow Candles'daki Meera'dan. Meera, yan tarafta satılan kokulu mumlarını yapmak için Amberly'ye özgü kır çiçeklerini kullanıyor. Sloganı 'Doğa En İyisini Bilir' ve biz de burada her şeyi yeniden kullanmayı seviyoruz. Biraz yap ve onar mantığı var. Meera eskiden eczacıymış ama silahlı bir soyguna kurban gitmiş - kar maskeli iki piç kurusu - ve bundan sonra daha sakin bir hayat istemiş. Burada bir tane buldu, lüks mumlar yapıyor. Arta kalan her şeyden bu küçük buketleri yapıyor. Batakılık mersini, tatarcık ve diğer şeyleri uzak tutmak için iyidir. Kendi çaylarını bile harmanlıyor! Köşedeki dükkânda batakılık mersininden yapılmış bir tane satılıyor. Tadını severim ama halüsinojeniktir; olmayan şeyleri görmenize neden olabilir.

Orada."

Sözleri beni çok ediyor ama aşırı tepki vermemek ya da ne kadar içtiğimden bahsetmemek için elimden geleni yapıyorum. Belki de bu yüzden Sandy ona yaptığım çay bardağına dokunmadı.

", bunu hatırlamaya çalışacağım. Bu arada burası harika bir bar."

"Teşekkür ederiz, elimizden geleni yapıyoruz. Buranın ihtiyacı olan Devraldığımızda biraz bakım yaptık ama bence tüm bu sıkı çalışmaya değdi."

"Aslen buralı değil misin?"

"Nereden anladınız?" diye soruyor kalın Londra aksanıyla. "Sid ve ben aslen Londralıyız ama dört yıldır burada yaşıyoruz. Adadan dışarı adımımı atmadım. o zamandan beri."

"Amberly'den dört yıldır ayrılmadın mı?"

Başını sallıyor, aptalca bir soru sormuşum gibi gülümsüyor. "Bir kere bile."

"Arkadaşlarını ya da aileni, geride bıraktığın insanları ziyaret etmek için bile mi?"

"Geride bıraktığım her şeyi bir sebepten ötürü bıraktım. Sid, onsuz yaşayamayacağım tek kişi. Yeterince uzun , bu adadaki herkesin bir hikayesi olduğunu keşfedeceksiniz. . Bazıları kitaplarından biri için işe yarayabilir." *Yani benim kim olduğumu biliyor.* "Burası Hayatlarını kenarda köşede yaşayarak geçirmiş, kendilerini hiçbir yere ait hissetmemiş insanlar. Onlar Buraya özlemini duydukları topluluk duygusunu, bir zamanlar yabancı olan insanlardan oluşan vekil bir aileyi, nihayet ev diyebilecekleri bir yeri bulmak için geliyorlar. O zaman asla gitmezler."

"Gitmeyi planlıyorum," diyorum, biramdan bir yudum daha alarak. "Yaşlı Charlie'nin yazı kulübesini sevmiyor musun?" diye soruyor. "Gayet güzel. Özlediğim şeyler var, hepsi bu."

"Ne gibi?"

"Gibi ..." İlk başta bir şey düşünmekte zorlanıyorum. Normal bir hayata benzer bir şey yaşamayalı o kadar uzun zaman oldu ki, normal bir hayatın neye benzediğini unuttum.

"Tiyatroya ya da bir sanat galerisine gitmeyi ya da sinemaya gidip film izlemeyi özledim. Londra'da dolaşmayı özledim. İnsanları izlemeyi. Güzel bir yemek için dışarı çıkmayı."

"Akşamları ve hafta sonları burada yemek servisi yapıyoruz!" diyor. "Charlie eskiden her Pazar buraya gelirdi. biftek yemeği ve bir bira. Alışkanlık yarattığı. Her hafta sonu köpeğiyle birlikte köşede otururdu."

"Charles Whittaker'ın köpeği mi vardı?"

"Her zaman. Sonuncusu, Dickens, çok yaşlıydı ama Charlie onsuz hiçbir yere gitmezdi. Sandy de çoğu Pazar günü onlara katılırdı. şimdi bile gözümün önüne getirebiliyorum, köpek masanın altında uyuyor ..."

"Charles ve Sandy'nin bu kadar iyi arkadaş olduklarını bilmiyordum."

Sandy'nin neden bundan hiç bahsetmediğini merak ediyorum.

"Evet, bu ikisi hırsızlar kadar kalın kafalı. Charlie, Amberly'de başka kimseyle iletişim kurmadı. Sadece Sandy ile. İçine kapanıktı, toplum meselelerine karışmazdı ama bence belki de sadece utangaçtı. Charlie, Sandy'ye karşı öyle davranmıyordu. Birlikte yürüyor, birlikte balık tutuyor, birlikte içiyorlardı. Ama büyük bir sorunları vardı. ölmeden önce araları bozuldu. Ölüm haberi bir balon gibi söndü, herkes yıkıldı. Charles'ı son aylarında görmedik, kimse görmedi. Kendini kilitledi.

O kulübede uzaklara gitti, bara bıraktı, köye nadiren geldi. Sandy için çok zordu. Ne yüzünden anlaşmazlığa düştüklerini bilmiyorum ama ondan önce Charles -ki bana kimseye güvenmeyen bir adam gibi gelmişti- Sandy'ye güveniyordu. O kadar ki, onun ilk okuyucusuydu. Görünüşe göre, Charles'ın tüm kitaplarını, menajerinin okumasına bile izin vermeden önce okumuş.

İlk taslaklar da dahil."

Biramı masaya geri koyuyorum. Ellerim dökmeden tutamayacak kadar titriyor.

"Gerçekten mi?" Diyorum ve sesim tuhaf çıkıyor. Boğuk.

"Oh evet. Sandy Charlie'nin ilk taslaklarının hepsini okudu. Bunu yapan tek kişiydi. Sanırım ile tüm hikayelerini paylaştı, hatta hiç bile, yani konuşmayı bırakmadan önce. Sandy'nin kalbi kırılmıştı.

Charlie kendini öldürdü."

Ne?

"Charles Whittaker intihar mı etti?" Kelimeleri kekeleyerek söyledim.

"Evet," diyor. "Özür dilerim, bildiğinizi sanıyordum. Sanırım bu yüzden burası bu kadar uzun süre boş kaldı. Bunu sizin kaldığınız kulübede yaptı, kendini tavandaki ahşap kirişlerden birine astı ve onu bulmaları biraz zaman aldı çünkü dediğim gibi, kendini saklamayı tercih ediyordu. Özür , boşboğazın tekiyim. Bundan bahsetmemeliydim."

Başım dönüyor. Göğsüm ağrıyor. Kendimi hasta hissediyorum.

"Ve Sandy Charlie'nin tüm ilk taslaklarını okudu mu?" diye sordum. "Her birini. İyi misin, aşkım? Sen biraz bitkin görünüyorsun."

"Evet. Güzel. Teşekkür . Şimdi bir yere gitmem gerektiğini hatırladım," diyorum ve o kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki yanlışlıkla masayı deviriyorum.

"Peki ya biran? Bitirmedin-" "Başka zaman. Özür dilerim."

"Pekala, yakın zamanda sizi tekrar görmek için sabırsızlanıyoruz" diyor.

Bir dakikadan kısa bir sürede kapıdan çıkıp yolun karşısına geçiyorum, Kolumbo bunun bir oyun olduğunu sanıyormuş gibi yanımda koşturuyor. Oyun değil. Terliyorum ve bunun ne kadar hızlı koştuğumla bir ilgisi yok. Neden kimse bana Charles Whittaker'ın intihar ettiğini söylemedi? Son romanını çalmak. yaptığım değişikliklere rağmen, şimdi eskisinden çok daha kötü görünüyor. Sandy ilk taslağı okursa ne yaptığımı anlayacak, o zaman herkes anlayacak.

Biliyorum. Yeni bir kitap anlaşması, yeni bir ev ya da yeni bir şey olmayacak. Kitty beni müşteri olarak bırakacak, kariyerim bitecek ve ben de bitmiş olacağım.

Taslağı geri almalıyım.

Tabelada KAPALI yazıyor ve köşedeki dükkânın kapısı kilitli ama ben yine de kapıyı çalıyorum. Kimse cevap vermeyince, camdan Cora'yı görene kadar biraz daha yüksek sesle vuruyorum

Bana doğru geliyor. Kapıyı açtı, ama sadece kafasını aralıktan sokacak kadar.

"Saygımızdan dolayı günün geri kalanında kapalıyız. Bir şey mi unuttunuz?" diye soruyor.

"Paket, fikrimi değiştirdim. Göndermek istemiyorum."

"Çok geç kaldınız. Siz dükkândan ayrıldıktan hemen sonra alındı. Şimdiye kadar posta gemisine binmiştir." Midem bulanıyor ve titriyorum. "Ajansına yeni bir kitap gönderdiğinde hep böyle mi olursun?" Cora hafifçe endişeli görünerek soruyor.

"Evet," diyorum, çünkü gerçek bu ve ben de öyleyim.

Ama daha önce hiç bu kadar endişelenmemiştim. Çünkü, tüm düzeltmelere rağmen, Kitty'ye gönderdiğim kitabın gerçekten benim olmadığını biliyorum.

Peki ya Sandy, Charles Whittaker'ın bu kitabın ilk taslağını okumadıysa?

O zaman kimse ne yaptığımı bilmeyecek ve her şey yoluna girecek.

Onu bulmam gerek.

DULL ROAR

| Sandy'nin evine giden yolu haritaya hatırlıyorum ama önümdeki yola konsantre olmakta zorlanıyorum.

Endişelerim diğer tüm düşüncelerimin içine sızıyor, onları kaygıya boğuyor. Eski Land Rover artık itaatsiz bir canavar gibi geliyor, çok yavaş ama Kolumbo önde oturmaktan ve kafasını camdan dışarı çıkarmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor. En azından birileri iyi vakit geçiriyor.

Tepedeki Ev'e varmak uzun sürmüyor. Koyu gri dış cephesi buraya son gelişimden daha da kimsesiz görünüyor ve her iki tarafındaki kulelere rağmen bu masal şatosu. Sandy'nin kamyonetini dışarıda park halinde göremeyince dehşete kapılıyorum ama yine de kapıyı çalıyorum. Midge'in cevap vermesi uzun sürdü, o kadar uzun sürdü ki

vazgeçip uzaklaştım, ama sonra kapı nihayet açıldı. Birkaç hafta önce tanıştığım gülümseyen, neşeli kadından çok farklı görünüyor. Daha küçük, sanki sönmüş gibi.

Midge öğleden sonra olmasına rağmen eski püskü pembe bir sabahlık giymektedir ve makyaj yapmamıştır. Saçları yıkanmamış görünüyor ve gözleri ağlamış gibi kızarmış.

Konuşmuyor, sadece bana bakıyor. Hatırlıyorum.

Cora dükkanın saygıdan dolayı kapalı olduğunu söyledi ama neye saygıdan dolayı olduğunu sormak aklıma gelmedi. Belli ki benim bilmediğim bir şeyler dönüyor.

"Sandy'yi arıyordum. Sen iyi misin?" diye sordum.

"Kız kardeşim burada değil."

"Nerede olduğunu biliyor musun?" "Şu an iyi bir zaman değil Grady." *Bunu görebiliyorum.*

"Özür dilerim. Önemli bir konu."

"Ona ulaşamıyorum. Telsizini kapattı."

Her zaman yıldönümünde yapar. . ." Sözleri dağılıyor ve sanki burada olduğumu unutmuş gibi arkamdaki uzakta bir şeye bakıyor gibi görünüyor.

"Midge?"

Gözleri yine benimkileri buluyor. "Sanırım Darkside Mağarası'nda olacak. *Onunla* birlikte." Midge'in gözleri taze yaşlarla doluyor ve çok yanaklarından aşağı süzülüyor. "Her ne ise yarına kadar bekleyebilirse, zaman muhtemelen bunu yapmalısın," diyor ve ben teşekkür bile edemedenden kapıyı kapatıyor.

Land Rover'a geri dönüyorum ve torpido gözünde Amberly haritamı arıyorum. Orada da başka bir şey buluyorum ve elimdeki gazete kupürüne bakıyorum. Oraya nasıl ve ne zaman geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

10 Nisan 2019
Times

Bu
Sayfa 48

ÇOK SATAN YAZAR CHARLES WHITTAKER YAŞINDA ÖLDÜ 82

Abby Goldman tarafından

Dünya çapında en çok satan dokuz kitabın yazarı Charles Whittaker, kısa süren bir hastalığın ardından seksen iki yaşında hayatını kaybetti. Londra'daki evinde, ailesinin yanında huzur içinde hayata veda etti. Dünyanın dört bir yanındaki okurları tarafından

Whittaker utangaç bir adamdı ve son derece içine kapanıktı. Halk arasında nadiren görülür, etkinliklere, ödüllere ve hatta film galalarına bile nadiren katılırdı. Eserlerini kutluyor - kitaplarından birkaçı beyaz perdeye uyarlandı. Dünya çapında 50 milyondan fazla kitabı basılan Whittaker, yazmak için yaşayan ve yaşamak için yazan bir adamdı. Charles Whittaker, ona en yakın olanların tam da istediği şey olduğunu söylediği hikayeleriyle hatırlanacak. O olacak özel bir törenle defnedilecek.

Ne okuduğumu anlamıyorum. Abby bir araştırmacı gazeteciydi, ölüm ilanları yazmazdı. Ve bununla ilgili pek çok şey yanlış. Charles Whittaker Londra'da ailesinin yanında ölmedi. Burada, bu adada tek başına öldü. Ve bunun kısa bir hastalıkla ilgisi yoktu, kendini öldürdü. Tüm anlatılanlara göre.

Amberly otuz yılı aşkın süredir burada, hiç ayrılmadı ve burada gömülü. Mezar taşını gördüm. Ama yine adadan hiç bahsedilmiyor. Sanki hiç burada olmamış gibi. Gerçeğe her şeyden çok inanan Abby neden bu kadar çok yalan yazsın ki?

Dikkatimi dağıtacak zamanım yok. Sandy'yi bulmalı ve resmen çaldığım kitabı okuyup okumadığını öğrenmeliyim. Ölüm ilanını torpido gözüne geri ittim ve aradığım şeyi buldum. Karanlık Taraf Mağarası haritada açıkça işaretlenmişti, adanın diğer tarafında

Singing Sands Körfezi diye bir yer. Daha önce hiç gitmediğim ve araba olmadan gitmekte zorlanacağım bir yer. Haftalardır doğru düzgün uyumadım ve normalde *bu* kadar yorgunken araba kullanmazdım - kaç tane trafik kazasının doğrudan yorgunluktan kaynaklandığını biliyorum - ama gerçeği öğrenmek zorundayım. Eğer Sandy Charlie'nin son romanının ilk taslağını okumadıysa her şey yolunda demektir. Ama eğer ne olacağını bilmiyorum. Biri ne yaptığımı öğrenirse kariyerim, hayatım, her şeyim biter.

Harita okuma becerilerim gelişiyor olmalı, çünkü on dakika sonra bir işaret görüyorum. Yoldan çıkıp Sandy'nin kamyonetini bulduğum küçük bir otoparka giriyorum. Kamyonet, tıpkı adaya geldiğim gün gördüğüm gibi, üzerinde BAY OF SINGING SANDS & DARKSIDE CAVE yazan büyük bir ahşap ilan panosunun yanına park edilmiş. Camın arkasında artık tanıdık gelen elle çizilmiş Amberly haritasını görüyorum. Haritada Darkside Mağarası'nın yanında parlak kırmızı üçgenle **BURADA DEĞİLSİNİZ** yazıyor. Bu

Garip ama adadaki pek çok şey de öyle, o yüzden aldırış etmiyorum.

Otoparktan funda tarlasına giden bir patika var, yoldan kayalıklara uzanan uçsuz bucaksız bir mor denizi. okyanus uzakta. Sandy'yi bulmak , sanırım izleri takip etmem gerekecek. Güvenli görünmüyor - patika ile uçurum kenarı arasında hiçbir şey yok gibi görünüyor - bu yüzden Kolumbo'yu arabada bırakıyorum. Bu yapmaktan hoşlandığım bir şey değil, ama serin bir gün ve eski cipin tavanı ve pencereleri açık.

Kayalıklara yaklaştıkça çarpan dalgaların sesi giderek yükseliyor ve sonra başka bir şey duyuyorum. Sanki hiç duymadığım bir dilde şarkı söyleyen hayalet bir koro gibi, sessiz sesleri bazen tamamen rüzgar. Etrafıma bakıyorum ama oldukça yalnızım ve kalan misketlerimi de kaybediyor muyum diye düşünmeye başlıyorum. Sonra bar sahibesinin bataklık mersin çayının halüsinojenik olduğu hakkında söylediklerini hatırlıyorum. O şeyden çok fazla içiyordum ve bir şeyler görüp duymaya devam etmemin nedeni bu olabilir mi diye merak ediyorum. Yol biraz ileride ikiye ayrılıyor, biri mağaraya, diğeri de koya gidiyor. Okumak için durduğum başka bir tabela var.

Doğru koşullarda, şunları duyabilirsiniz

Körfeze yaklaşırken şarkı sesleri duyarsınız.

Sesi kimin ya da neyin çıkardığına dair pek çok hikâye vardır.

Ancak bu, söz konusu koyda rüzgarın yarattığı doğal bir fenomendir.

Bu bir doğa olayı olabilir ama bu ses daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyor. Artık şarkı gibi değil; denizden gelen bir hıçkırık gibi geliyor. Kafamın içinde bir ses bana geri dönmemi, uzaklaşmamı ve bu adadan temelli gitmemi söylüyor. Ama o zaman Sandy'nin kitabı okuyup okumadığını asla bilemeyeceğim. Ve o zaman daha iyi bir geleceğe dair tüm umutlar yok olacak.

Kaybolmuştı. DARKSIDE CAVE yazan tabelayı takip ediyorum - Midge'in Sandy'yi bulacağını söylediği yer- ve işte o zaman onu

mesafe. Kırmızı mantolu bir kadın, tıpkı Abby'nin kullandığı gibi. sahip olmak için. Kapüşonunun gizlediği yüzünü tanıyamayacağım kadar uzakta. Beni görür görmez dönüp ters yöne doğru koşmaya başladı.

Bunu hayal etmiyorum.

"Abby?" Ben aradım.

Gerçekten o mu?

Her kimse cevap vermiyor, sadece kaçmaya devam ediyor. Benden açıkça kaçan bir kadını korkutmak istemiyorum ama gerçeği bilmek zorundayım. Onu takip ediyorum. Darkside Mağarası'na ulaştığımda yavaşlıyorum. Kayalıklardan oyulmuş taş basamaklar. Dik, aşağıya doğru iniyor ve uçurumun kenarından kıvrılıyor. Başka bir TEHLİKE işareti var ve nedenini anlayabiliyorum. Ama sonra uzakta yine kırmızı bir görüyorum ve acele ediyorum. Basamaklar Bazı yerlerde tamamen parçalanmış ve hala var ise deniz suyuyla ıslak ve kaygan. Dalgalar aşağıdaki kayalara çarptığında nedenini anlamak kolaydır büyük bir sprey bulutuna neden oluyor. Her adımı dikkatle atmaya çalışıyorum ama ona yetişmek için çaresizim. Patikanın kenarında ilerlerken ayakkabılarım birden fazla kez kayıyor.

tutunuyorum. Artık araba parkını göremiyorum ve bunun bir şey olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. iyi fikir. Ama sonra bir köşeyi daha ve kendimi büyük, karanlık bir mağaranın ağzında buluyorum. İçindeki kadın Kırmızı ceket ortalıkta yok ama Sandy burada. Parlak granit bir duvara yaslanmış ve beni gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyor.

"Nereye gitti?" Nefesimi tutarak soruyorum.

"Kim? Burada olmamalısın," der Sandy, rahatsız bir ifade vardır.

"Kırmızı mantolu kadın."

"Hangi kadın? Bugün bunun için zamanım yok Grady."

Onu hayal mi ettim?

"Üzgünüm, Midge seni nerede bulabileceğimi söyledi-" "Acil bir durum mu?" diye soruyor, bana bakarak. *Evet.*

"Hayır."

"O zaman bu iyi bir zaman değil." Bunu görebiliyorum. Ağlıyormuş gibi görünüyor ve elinde bir şişe viski var. "Bu mağara güvenli değil. Tabelayı görmedin mi?"

"Özür dilerim, ben-" Gözlerini kısarak bana bakıyor ve sanki beni duyamıyormuş gibi elini kulağına götürüyor. Denizin sesini duyabilmek için bağırmam gerektiğini fark ediyorum ve mağaranın içine doğru bir adım daha atıyorum. "Sadece özür diliyordum, gelmemeliydim. Bekleyebilir-"

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor Sandy, sözümü keserek. "Her şeyin bekleyebileceğini sanıyordum, ama bekleyemezler. Hayat kimseyi beklemez ve ölüm her zaman çok erken ya da çok geçtir, asla zamanında değildir."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Viskisinden bir yudum alır.

"İyi misin? . . iyi misin?" İyi olmadığı açık olsa da soruyorum.

Sandy başını sallar. "Onları duyabiliyor musun?"

"Kimi?"

"Çocuklar. Bir keresinde yıldönümünde beni çağırdığını duyduğumu sandım. O zamandan beri her yıl buraya geliyorum. Midge artık gelmiyor, böyle şeylere inanmıyor ama yanılıyor. Onları duyabiliyor musun? Ben de onu bir kez gördüğümü sanmıştım. Tam orada, durduğun yerin arkasında." Omzumun üzerinden bakıyorum ve orada kimse olmamasına rağmen uzaklaşıyorum.

"*Kim?*"

"Bazen ölüleri görebileceğimize inanıyor musunuz?" Sandy sorar.

Karımı düşünüyorum ama cevap vermiyorum. Nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Karım öldü mü bilmiyorum ama sanırım onu her zaman görüyorum. Hâlâ bazen onun öldüğünü unutuyorum.

Hatırlayın, kederim tarafından tekrar yutulmak gibi.

Sandy mağaranın arka tarafına bakar, orası görülemeyecek kadar karanlıktır. "Buraya sadece onun unutulmadığını bilmesini sağlamak için geldim. Bu ada eskiden herkes için, ama özellikle çocuklar için çok güvenli bir yerdi. Hiçbir zaman Kapınızı kitlemenize ya da 'yabancılarla konuşmayın' demenize gerek çünkü öyle bir şey yoktu. Herkes herkesi ve onlar hakkındaki her şeyi bilirdi. Siğiller ve her şey. Ta ki onlar Amberly'ye *ziyaretçilerin* gelmesine izin veriyorum. Onları gerçekten duymuyor musun?"

"Ziyaretçiler?" Sadece denizin sesini duyabiliyorum.

"Hayır. Çocuklar. Ağlıyorlar. Turistleri korkutup kaçırmamak için sahil yoluna 'Şarkı Söyleyen Kumlar Körfezi' tabelasını astık ama bu *doğal bir olay* değil. *Kum* nasıl ebilir ki? Mantıklı değil. Hayatım boyunca burada yaşadım ve olay gerçekleşene kadar bu sesi hiç duymadım. Bazı insanlar hiçbir şey duymaz. Sen duydun mu? Peki sana *şarkı* söylüyormuş gibi geldi mi? Yoksa ağlama sesi miydi? Duyduğunuz şey ölü çocukların hayaletleri." Mağara gittikçe küçülüyor, karanlıklaşıyor ve soğuyor. "Belki de adada okul olmadığını fark etmişsinizdir. Croft'taki Holly dışında hiç çocuk yok. Eskiden vardı.

O zamanlar Amberly'de kızım da dahil olmak üzere on üç çocuk yaşıyordu ve hepsi on yaştan altındaydı.

En büyük küçük kızlardan biri buradaki tüm çocuklara önderlik etti.

gün. Adadaki tek öğretmen olan yaşlı Bayan Marchant ağır hastaydı, bu yüzden okuldan sorumlu kişi

son dakikada gelen bir vekil öğretmendi, anakaradan gelen bir vekil öğretmen. Çocuklarımızı tanıımıyordu ve çok geç olana kadar onların kaybolduğunu bile bilmiyordu.

Saatlerdir bardaydı, çocuklara bakması gerekirken içiyordu ve bir *yalancıydı*. Bir yalancıydı.

Tüm ada aramaya yardımcı olmak için işlerini bıraktı, ancak nerede olduklarını öğrendiğimizde artık çok geçti. Gördüğünüz gibi, bu mağara gelgitte suyla doluyor. Onlar

hiç şansları yoktu. Deniz suyu içeri doldu, onları hapsetti ve güvenliğe giden tek yollarını kapattı. Sonra tekrar dışarı taşıtı ve çocukları da beraberinde götürdü. Hepsini."

"Çok özür dilerim." Sözlerim bir fısıltı gibi çıktı.

Beni el sallayarak uzaklaştırıyor, gözlerinde yaşlar var ve onun kendisiyle savaşıyor bir kadın olduğunu görebiliyorum. Tüm acılarını içinde tutmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim.

"O gece garip bir sis vardı," diyor Sandy, "o gece Sesi artık o kadar kısık ki, gittikçe yükselen dalgaların sesinden onu zar zor duyabiliyorum. "Böylesini daha önce hiç görmemiştim ama o zamandan beri birçok kez gördüm. Sanki adanın üzerine bir sis çökmüş gibiydi. Ne zaman sis gelse her yerde onları duyuyorum." Bana bakıyor. "Şimdi onları duyabiliyorsun, değil mi?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum,

Çünkü *bir şeyler* duyabiliyorum ve bu ses çocukların ağlamasına benziyor. "Ve işte sis geliyor, zamanında," diyor Sandy, gözlerinde yaşlarla.

Mağaranın girişine doğru bakıyorum ve dışarıda bulutumsu bir şeyin yere çöktüğünü görüyorum. Kendimi bir korku filmine adım atmış gibi hissediyorum.

"Onlar sisin çocukları ve unutulmak istemiyorlar. Bazılarının parçalanmış küçük bedenleri bu mağarada bulundu, bazıları körfeze vurdu, *bazıları* ise hiç bulunamadı ve ada bir daha asla eskisi gibi olmadı. Bütün aileler adayı terk etti, burada doğmuş olan insanlar bavullarını toplayıp anakaraya taşındı, her şeyi geride bırakarak. Nüfus azaldı, evler boşaldı. O günden sonra *her şey* işini yapmayan bir adam değişti. Her şeyimizi kaybettik.

bencil, sahtekar, aşağılık bir adam. Her şey sonra değişti ve değişti de. Böyle bir şeyin bir daha olmasına asla izin veremezdim, bu yüzden Isle of Amberly Trust'ı kurdum ve bu adayı ve adada yaşayan insanları korumaya yemin ettim. burada yaşamak. Bunu hayatımın işi haline getirdim ama kızımı asla unutmayacağım. Çok mutlu bir ruhu vardı. Ormanda oynamayı çok severdi ve kırmızı bir mızıkası vardı."

"Bir armonika mı?"

"Evet. Eskiden sesi beni deli ederdi ama o gittiğinde sesini çok özledim. Dünya çok sessizdi. Hâlâ hayatta olsaydı kırk yaşında olurdu ama kalbimde sonsuza dek küçük bir kız olarak kalacak. Hiçbir ebeveyn çocuğunu gömmek zorunda kalmamalı. Özellikle de gömdüğünüz tek şey boş bir tabutsa çünkü deniz onlardan geriye kalan her şeyi alıp götürmüştür. Kalp kırıklığı için aşı yoktur ve tedavisi de yoktur. Adada doğan çocuklar lanetli, buradaki insanlar buna inanıyor - ben de dahil - bu yüzden okulu yıktık ve o zamandan beri burada hiçbir çocuk doğmadı. Muhtemelen sizin gibi birine çılgınca geliyordur. En kötüsü de o son anlarda onlara ne olduğunu bilememek, anlıyor musunuz?"

Ben düşünüyorum. Karımı ve kayborduğu geceyi düşünüyorum. "Kaybınız için çok üzgünüm," diyorum.

"Hayır, özür dilerim. Buraya tüm dinlemeye gelmedin." "değil, gerçekten. Birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim." Sanki ona hakaret etmişim gibi yüzü yine karardı. "*Bunun* bir şey olduğunu bilemezsiniz. Keder parmak izi gibidir, her seferinde farklıdır. Benimki seninki gibi değil ve sen de benim gibi değilsin, ama bunun senin spektrumun içinde olduğundan şüpheliyim.

Anlıyorum," diyor, kelimeleri geveleyerek. "Seni eve bırakabilir miyim?" Teklif ediyorum.

"Çok fazla içtiğimi mi düşünüyorsun?" Ben başımı sallıyorum ve o da benimle aynı fikirdeymiş gibi başını . "Sen de pek iyi görünmüyorsun Grady. Haftalardır uyumamış gibi görünüyorsun. Ben iyi olacağım. Sadece biraz daha kalmak istiyorum," diyor, mağaranın duvarından aşağı kayarak yere oturuyorum. Denize bakıyorum ve su daha önce olduğundan daha yüksek görünüyor.

"Gelgitte mağarayı su bastığını söylemiştin. Belki de-"

"Neden beni arıyordun? Bu olmalı
Buraya kadar gelmeniz için acil bir şey olmalı."

"Bekleyebilir. Başka bir zaman-"

"Hayır, söyle bana. Tüm bunları aklımdan çıkarmak için bir şeyler yapabilirim."

Onun neler yaşadığını duyduktan sonra benim sorunlarım çok önemsiz görünüyor. Ama yine de bilmek istiyorum.

"Önemli değil, gerçekten. Sadece Charles Whittaker'ın ilk okuyucusu olduğunuzu duydum-"

"Kitabını okumamı ister misin? Gururum okşandı-"

"Hayır!" Diyorum ve kaşlarını çatıyor. "Yani, belki. Charles'ın yayınlanmamış eserlerinden herhangi birini okuyup okumadığınızı merak ettim."

Sandy başını sallar ve gözlerini kapatır. "Adam içinde bir şeyler kırılana kadar bir yazı makinesiydi. Küçük kızım öldüğünde Charlie benim için bir baba gibiydi ve ondan sonra yakınlaştık. O da aynı zamanlarda birini kaybetti. ve keder üzerine bağ kurduk. Yazdığı her okumama izin verdi, hepsini. Asla yayınlamamaya karar verdiği bazı kitaplar vardı ve eminim ki bir tanesini yayınlamalıydı. Meşhur Onuncu Kitap. İlk taslağını okudum ve harikaydı ama o öldükten sonra kimse taslağı bulamadı."

"Neden başkasının okumasına izin vermedi?"

"Menajerinin beğenmeyeceğinden korktu."

Onun menajeri benim menajerim.

"Neden Kitty'nin bundan hoşlanmayacağını düşündü?"

Sandy omuz silkti. "Bilmiyorum. Öldükten sonra kulübeyi aradım - menajeri yazdı ve benden istedi - ama bulamadım. Belki de o şeyi yakmıştır. O yaşlı deli böyle bir şeyi ilk kez yapmıyordu. İtiraf ediyorum, ölmeden önce aramız bozulmuştu ama yine de adama saygı duyardım. Asla kötü bir kitap yayınlamak istemezdi; bu onun bir numaralı kuralıydı, ama bazen ne kadar iyi olduklarını biliyordu. Onuncu Kitap en iyisiydi ama dünyada onu okuyabilecek kadar şanslı olan tek kişi benim."

SUÇLU ZE VK

C Land Rover'a geri Olumbo beni gördüğüne çok seviniyor. Yorgunluktan sarhoş gibiyim ama Sevgi için minnettarım. Adanın üzerine yoğun bir sis çökmüş durumda ve daha fazla içeri girmesini engellemek için tüm pencereleri kapatıyorum. Ellerim titriyor ve bunun aşırı yorgunluktan mı yoksa Başka bir şey.

Bugün barda yediğim cips dışında hiçbir şey yemedim ve kan şekerimin düşük olduğundan şüpheleniyorum. İçinde bulunduğum durum göz önüne alındığında araba kullanmam gerektiğinden emin değilim.

Şu anda kendimi pek de köpeğimi önemsiyorum. Cora'nın köşedeki dükkânda bana verdiği kâğıt torbadaki KitKat'ı hatırlıyorum -çikolata her zaman suçlu zevklerimden biri olmuştur- ve hiçbir şeyim olmamasına rağmen

Bir ısıruk enerji seviyemi yükseltmeye yardımcı olabilir. En azından bizi güvenli bir şekilde kulübeye götürmeye yetecek kadar. Açıyorum.

çantayı açtım ve içinde beklenmedik bir şey gördüm. Cora'nın bunu söylediğini şimdi hatırlıyorum ama o zaman bir anlam ifade etmemişti. *Başka bir şeyle birlikte onu da çantaya attım.* Eğer anakaradan gelen bir mektup olduğunu söyleseydi hemen okurdum. Kitty'nin el yazısını tanıdım.

ve zarfı yırtıp açın. Posta damgasına göre bir hafta önce gönderilmiş.

Sevgili Grady,

Bunu size yüz yüze söyleyemediğim için üzgünüm, aramayı denedim ama telefonunuz sadece telesekretere düşüyor. Abby kaybolduğunda özel dedektif tutmuştum. Ben asla

Çünkü anlatacak bir Őey yoktu. Ama Őimdi oldukça tatsız bir Őeyi ortaya çıkardılar. Bir mektupta ayrıntıya girmemenin en iyisi olduğunu dűşünüyorum ama korkarım adadaki herkes söyledikleri gibi değil.
. Lütfen en kısa zamanda beni arayın.

Kitty
xx

Onu arayamam. Kimseyi arayamam.

Amberly'ye geldiğimden beri hissettiğim rahatsızlık Şimdi biraz fazla gerçekçi geliyor. Özel dedektifin bulduklarını neden paylaşmadı? Ben de mi Tehlike mi? Kimden? Zaten gitmek istiyordum ama Şimdi Kitty ile konuşmak ve ne bildiğini öğrenmek için bu adadan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız.

Motor gümbür gümbür çalışıyor ve ben arabayı çalıştırmaya çalışıyorum.

Radyo. Sandy'nin hikâyesini dinledikten sonra, artık rüzgârda ağlayan çocukları bile duyabildiğimi dűşünüyorum. Umutsuzca sesi bastırmaya çalışıyorum ama radyo sinyali düzensiz. Sanırım bulunduğum yer ve garip hava koşulları göz önüne alındığında bu beklenen bir Őey. Radyo zar zor çalışırken uzaklaşıyorum,
Hayaletlerin sesi yerine zayıf sinyallerin dinlemeyi tercih ediyor.

Hiç bu kadar acele etmemiş olmama rağmen uçurum yolunda çok yavaş ilerliyorum. Baktığım her yerde yoğun sis var ve görüş mesafesi neredeyse sıfır. Muhtemelen araba kullanmak güvenli değil ama pek çok dolayı buradan gitmem gerekiyor. Kulübeye dönmek, eşyalarımı toplamak ve buradan ayrılmanın bir yolunu bulmak istiyorum. Eğer feribot bir seçenek değilse, adadan ayrılmanın bir yolu olmalı. Güney sahilllerinden birinde ahşap bir iskeleye bağlı bir kayak gördüğüme eminim. Belki de ben ödünç alabilirim. Anakaradan sadece 10 mil uzaktayız, belki o kadar kürek çekebilirim. Ben de bütün Buradan ıkmanın bir yolunu bulana kadar gerekirse kıyı Őeridine gideceğim.

Çok yorgunum ve düşüncelerimin sesi çok yüksek çıkıyor ve radyo sürekli çıldırıyor. Bazen eski moda bir şarkı duyuyorum. Tanımadığım bir müzik, ama çoğu zaman kadranı sürekli çevirmeme rağmen duyabildiğim tek parazit veya parazit. Çocukların fısıldaşması gibi sesler duyduğumda tüylerim diken diken oluyor ve lanet şeyi kapatmak için aşağı uzanıyorum.

İşte o zaman olur.

Yüksek bir patlama sesi ve ön camın önünde bir renk bulanıklığı.

Frene bastım ve Land Rover gıcırdayarak dururken köpeği korumak için içgüdüsel olarak sol kolumu uzattım.

Gözlerimi sadece bir saniyeliğine yoldan ama sanırım bir şeye çarptım.

Ya da birini.

Hareket etmiyorum. Ön camdan sisin içine bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Kitty'nin mektubundan ve mağarada olanlardan zaten ürkmüş durumdayım ve kendime beynimin gördüğümü sandığı şeyi hayal ettiğimi söylemeye çalışıyorum. Ama sonra tam önümdeki bir sis parçası görebileceğim kadar açılıyor. Yolda yatan bir insan şekli. Bir kadın.

Çok garip bir deja vu hissi yaşıyorum, ki bu hiç mantıklı değil çünkü eşimin kaybolduğu gece yolda yatan birini görmedim. *O gördü.*

İçgüdülerim arabadan çıkmamamı söylüyor. Suçluluk duygusu yine de yapmamı sağlıyor.

Birini aramalıyım, yardım almalıyım ama telefonum olmadan yapamam.

Görünüşe göre kadın eski moda bir bisiklete biniyordu. Kadından kısa bir mesafe ötede yan yatmış halde görebiliyorum. Neden bir insan yoğun siste çarpma bariyeri olmayan uçurum bir yolda bisiklet sürer ki? Bu çok tehlikeli bir şey. Beni *görmemesini* anlayabilirim ama mutlaka *görmüştür*. Beni *duydun*. Eski Land Rover o kadar gürültülü ki tank gibi ses çıkarıyor. Hala hareket etmedim ve o da hareket etmedi, her kimse.

Orada yatan kişinin sırtı bana dönüktü. Ona doğru bir adım attım.

Yüzünü göremiyorum ama kırmızı bir palto giydiğini görebiliyorum.

Palto bana yine Abby'yi düşündürüyor. Sevdığınız birini kaybettiğinizde bir yıl bir ömür gibi gelir ama şimdi, şu anda, sanki dün olmuş gibi hissediyorum. O olmadığını biliyorum. Onu o kadar çok gördüğümü düşündüm ki artık kendi gözlerime güvenmemeyi öğrendim. Bana geri döneceğini ummaktan uzun zaman önce vazgeçtim. Ama bu kadının giydiği kırmızı paltonun Abby'nin o gece giydiğine çok benzediğini inkâr etmek mümkün değil. Kendime bunun bir cadde mağazasından alındığını hatırlatıyorum; bunun gibi yüzlercesi, belki de binlercesi olmalı. Ayrıca, polis Abby'nin paltosunu kaybolduktan kısa bir süre sonra buldu.

Yoldaki kadın hiç kıpırdamadan duruyor. "Alo?"

Sesleniyorum.

Cevap yok. Hareket yok. Hiçbir şey yok.

Hâlâ göremediğim bir şeyden korkarak küçük bir adım daha yaklaşıyorum.

"Yaralandın mı?" Sadece birkaç adım soruyorum, ama o hala hareket etmiyor.

Sis dağılmaya başlar ve ardından, geldiği kadar hızlı bir şekilde, neredeyse tamamen kaybolur.

Onun yüzünü gördüğümde titremeye başlıyorum. Hareket edemiyorum, konuşamıyorum, nefes alamıyormuşum gibi geliyor, çünkü bu sefer inkar etmek yok.

Bir şeyler

görmüyorum. Hayal etmiyorum.

Yolda yatan kadın benim kayıp karım.

KAYIP BULUNDU

SO yaşıyor.
Ama şimdi onu öldürmüş olabileceğimden
endişeleniyorum.

Abby'ye doğru eğildim, hâlâ başım dönüyor ve ayaklarımın
üzerinde duramıyorum. Bitkinim ama birden kendimi uyanık
hissediyorum, kalbim kulaklarımda duyabileceğim kadar
yüksek sesle çarpıyor. Ona bakıyorum ve bunun benim hatam
olup olmadığını, direksiyon başında uyuyup kalmadığımı
merak ediyorum. *Sanırım* direksiyona uzanıyordum.
ama o kadar yorgunum ki emin değilim. Her iki durumda da,
bunun suçlusu benim. Zihnim şimdiden o anı kurguluyor,
olanları yeniden yazıyor ve
Gördüğümü sandığım şeyin bunaltıcı stresi.

İnsanlar her zaman kayıp olarak bulunur, ancak kayıp
insanlar nadiren bulunur.

Yüzüne dokunmak için elimi uzattım; gerçek olup olmadığını
bilmem gerekiyordu. Parmaklarım temas etmeden önce
gözleri açılıyor.

ve elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. Sonra oturdu ve bana ters
ters baktı.

"Sen de kimsin lan?" diye soruyor eğilerek.

"*Benim*," diye cevap veriyorum ama bana vahşi gözlerle
bakıyor.

Gözleri onda doğru görünmeyen tek şey. Kahverengi, ki bu
yanlış. Karımın gözleri gördüğüm en mavi gözlerdi. Saçları da
eskisinden daha uzun, ama bunca aydan sonra öyle olmalı.

Yüzü

Alnında kanayan küçük bir kesik dışında *tamamen* aynı.

Gördüklerimi algılayamıyorum. Ya da duyduklarımı.

"Benden uzak dur," diyor hiç küfür etmeyen karım.

"Sen olduğuna inanamıyorum," diyorum ona. Abby bana deli olabilirmişim gibi bakıyor.

Haklı olabilir.

Uzun süreli uykusuzluk kişinin beyinde kalıcı hasara ve aşırı durumlarda ölüme neden olabilir. Kafa karışıklığı ve paranoya, zihnin çözülmeye başladığının erken uyarı işaretleridir.

Doktorum uykusuzluk çeken hastaları olduğunu söyledi. ölü akrabalarının yüzlerini görmüşler. Bazıları orada olmayan kişilerle konuşmalar yapmış. Hatta diğer kişinin konuşmasını duymuşlar, odada olduklarında ısrar etmişler. Ya bu buysa? Keder, stres ve aşırı yorgunluktan kaynaklanan bir halüsinasyon mu?

Ona dokunmak için tekrar uzandım. Elimi yine tokatlayarak uzaklaştırıyor. Onun gerçek olduğunu düşünüyorum.

Abby doğrulmaya çalışıyor ve açıkça acı çekiyor. Ona yardım etmeliyim ama hâlâ olduğum yerde donup kalmış durumdayım. Aklımda bir sürü soru var ama o kendi sorusuyla benden önce davranıyor.

"Kimsin sen?" diye tekrar soruyor.

Alnındaki kesikten bir damla daha parlak kırmızı kan akmaya başlar ve yüzünün yan tarafından aşağı doğru akar. Birinin yaraya biraz baskı yapması gerekiyor ve başka kimse olmadığına göre sanırım o kişi benim. Cebimden temiz bir mendil çıkarıp ona doğru eğildim ama sarsıldı. Uzakta.

"*Benim*, Grady," diyorum.

"Tamam, *Grady*. Neden Whitty'nin eski arabasını kullanıyorsun ve neden beni ezdin?"

"Oha! Seni ezmedim!"

"Ölmemiş olmamın tek sebebi senden kaçmış . Arabayı doğrudan üzerime sürdün ve beni bisikletimden düşürdün."

"Hayır. Seni görmedim. Sis ..." "Ne sisi?" diye soruyor.

Etrafıma baktım ve tabii ki sis tamamen . Ama bisikletinden önce görmüş olmalıydı; başka bir şey görmek neredeyse imkânsızdı. O

Kırmızı ceketinin kolundan bir mendil çıkarır ve başına tutar. Sonra üzerindeki kana bakıyor ve beyazın daha da soluk bir tonuna dönüşüyor.

"Belki de haklısın," diyor. "Belki de beni devirdiğini hayal etmişimdir. Bir dakika, yolun ortasında yatıyorum ve kanamam var. İlaçlarını mı bıraktın?"

Karım da böyle söylerdi.

Bunu çok zor. *O* çok fazla.

"Neler olduğunu anlamıyorum. *Yaşıyorsun*," diyorum.

"Senin sayende değil."

Ona dik dik bakıyorum. "Gerçekten kim olduğumu bilmiyor musun? Bir yılı aşkın süredir yoktun, bunca zamandır burada mıydın?

zaman?"

"Gitti mi? Sen neden ?" Belki de aklımı .

"Neden birbirimizi tanıyormuşuz gibi davranıyorsun? Seni tanımıyorum," diyor.

Sanki biri dünyamı alt üst etmiş ve sarsmış gibi hissediyorum.

"Birbirinizi *tanıyor* musunuz?" Ben söylerim. "Ben senin-"

"Bak, kabalık etmek istemem," diye araya giriyor. "Ama gitmem gereken bir yer var ve senin sayende bisikletime binebileceğimi düşünüyorum." Bisiklet yolun kenarındadır. Ön tarafında büyük bir hasır sepet var ve çok eski olduğu belli. Bu adadaki çoğu şey gibi o da bir müzeye ait.

-Ama dışında bir sorun göremiyorum. Bir çizik bile yok. "Beni neredeyse öldürüyordun, sence

Beni misin?" diye soruyor ve ben tereddüt ediyorum. "Eğer çok zahmet olacaksa-"

"Hayır, tabii ki sizi . Sadece ... belki de bir doktor çağırmalıyız."

"Doktor sadece Salı günleri geliyor," diyor ayağa kalkmaya çalışarak. Kalkmasına yardım etmeye çalışıyorum ama bunu kendi başına yapabileceğini açıkça belirtiyor.

Karıma benziyor.

Karıma benziyor.

O benim karım.

Zihnim olan bitenle ilgili olası açıklamalar bulmaya çalışıyor.

Belki de olanlardan dolayı beyin sarsıntısı geçiriyordur.

Belki bir yıl önce kaybolduğunda hafızasını kaybetmiştir?

Belki de yalan söylüyordur.

Neler olduğunu anlamıyorum ama gerçeği bilmek zorundayım.

Bisikleti Land Rover'ın bagajına kaldırdım, sonra Kolumbo'ya Abby ve ben tırmanmadan önce arka koltuğa geçmesini söyledim.

Ön tarafın içinde. Hatta karım gibi kokuyor; Abby'nin en sevdiği parfümü kullanıyor. Kolumbo'nun hafızasını canlandırabileceğini düşünmüştüm ama sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi. Onu gördüğü için çok mutlu, ama o herkesi gördüğü için mutlu.

"Sevimli köpek," diyor, ona zar zor bakarak.

Zihnim sorularla dolu. Kolay bir tanesiyle başlamaya karar verdim.

"Adada uzun zamandır mı yaşıyorsun?" Motoru çalıştırarak sordum.

"Yeterince uzun," diye yanıtlıyor. Emniyet kemerini bağlıyor, iki kez kontrol ediyor. "Köye doğru giderseniz size oradan rehberlik ederim," diye ekliyor, sanki bana adresini söylemek istemiyormuş gibi. Sanki benden korkuyormuş gibi. Sanki ben bir yabancıymışım gibi. Elleri kucağında özenle katlanmış, gözlerini bir an için yoldan ayırıp onlara bakıyorum.

Alyans takmaması ve tırnaklarının cila yerine mavi-yeşil boya sıçramalarıyla kaplı olması dışında karımın ellerine benziyorlar.

"Sesin burada doğmuş gibi gelmiyor," diyorum.

"Ne kadar dikkatli. Vurup kaçan bir sürücüyü benzemiyorsunuz." "Bisikletin arabaya çarpana kadar seni görmedim ve kaçmadı."

"Kendimi bildim bileli burada yaşıyorum" diyor. Ne hatırlayabildiğini bilmediğim için bu bir şey ifade etmiyor. Parmağında yüzük olmayabilir,

ama sanırım eskiden yerde hafif bir çukurluk görüyorum. Abby'nin eskiden cilasını çıkardığı gibi onun da tırnaklarındaki boyayı çıkardığını fark ettim. İş yerinde stresli olduğu zamanlarda yaptığı bir şeydi. Bir başa çıkma mekanizması. Sinirsel bir tik.

Kulübeye ve arabaya bırakılan gazete makalelerini hatırlıyorum, belki de bu yüzden birileri onları görmemi istedi, çünkü onun burada olduğunu biliyorlardı. Zihnim şu anda Abby'nin Amberly Adası'na nasıl ve neden gelmiş olabileceğine dair her türlü açıklamayla dolup taşıyor. Karımın işine olan takıntısı, tartıştığımız tek konulardan biriydi ve ondan önce söylediğim şeyler vardı

O sonra geri almayı arzuladığım şey yok oldu. Bunu ona şimdi söyledim ama kim olduğumu bilmiyor gibi görünüyor. Bir kavşağa yaklaştığımızda Abby kafasını kaldırdı.

"Köye giden sapağı görmezden gelin ve bunun yerine uçurum yolu boyunca sağa dönün."

Uçurum yolundayım.

Kaybolduğu gece bana söylediği buydu. Kaybolmadan önce söylediği son şeylerden biri. Bu tam bir kafa sikmek gibi hissettiriyor. Ben de *ona* uyuyorum ve dönüşü kabul ediyorum, ama kendimi soruyu tekrar sormaktan alıkoyamıyorum.

"Gerçekten kim olduğumu bilmiyor musun?"

Ben yola bakarken o da yüzüme bakıyor ve gözlerinin beni delip geçtiğini hissediyorum.

Neredeyse dayanılmaz bir sessizlikten sonra tek söylediği "Yapmalı mıyım?" oldu.

Başımı sallıyorum. Sessizlik devam ediyor.

"Bekle, *yazar* sen misin?" diye soruyor sonra.

"*Evet*. Evet, ben bir yazarım. Şimdi hatırladın mı?"

"Pek dışarı çıkmam ama Cora Christie'nin köşedeki dükkana gelen herkese şöyle dediğini hatırlıyorum Amberly'ye başka bir yazar gelmişti. Demek sensin, öyle mi? Yazar?"

"O benim," diyorum hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak. Ya karım harika bir oyuncu oldu ya da beni gerçekten hatırlamıyor.

" yolun hemen aşağısında," diyor.

Engibeli bir yoldan aşağı dönüyorum ve çok geçmeden denizi görüyorum. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Hayır, burası çalıştığım yer. Okyanusa yakın olmayı seviyorum. Sakinleştirici buluyorum."

Ama okyanustan nefret eder.

Uzakta, uçsuz bucaksız beyaz kumlu bir plajın önünde küçük beyaz ahşap bir bina var. Burada başka hiçbir şey yok. Başka bina yok. Başka insan yok.

"Burası neresi?" diye sordum. "Çok güzel bir yer."

"Adanın bu kısmını kastediyorsanız, adı Çıkmaz Koy. Eğer binayı kastediyorsanız, o da adanın çömlekçiliği."

Sohbeti devam ettirmek için elimden geleni yapıyorum. Öğrenebildiğim kadar çok şey için.

"Güzel bir yere benziyor. Ne zamandır burada çalışıyorsun?"

"Neredeyse bir yıldır buranın sahibiyim."

Daha uzun olamazdı çünkü ondan önce de benimle birlikteydi.

Zihnim nasıl çözeceğimi bilmediğim bir düşünce karmaşası. Sahip olmam gerektiğini bildiğim ama tam olarak ulaşamadığım duygular. Ne olduğunu ya da bunun gerçek olup olmadığını anlamıyorum.

Ama gerçek gibi *görünüyor*.

Ve sesi gerçek gibi.

Park ediyoruz ve ben binanın üzerindeki tabelaya bakıyorum. Görünüşe göre kayıp karımın yeni işinin adı, kitabım için ödünç aldığım isim: Güzel Çirkin.

GERÇEK TAKLİT

A iyi misin?" diye soruyor.
Cevap veremiyorum. Beynim yünden yapılmış gibi hissediyorum ve sanırım bu durum beni bunalıttı. Sanki kayborduğu geceden beri yapmadığım bir şey olan ağlayabilirim. Benim kim olduğumu nasıl bilmez? Endişe yüzünü gölgeliyor ve yüz hatlarını bozuyor. Ona bakıyorum, kırmızı manto giyen bu kadın tıpkı Kayıp karım. Ama sonra yüzü bulanıklaştı ve Farklı bir şey, ya da bilmediğim biri. Bana bakıyor, bir cevap bekliyor ama ben konuşamıyorum. Bir kâbustan uyandığımda bunun bir rüya olmadığını fark etmek gibi bir his.

Bir yıl uzun bir süre ama bu o. Başka bir açıklaması yok. Gizli bir ikizi yoksa tabii? Onu tekrar inceliyorum ve bir zamanlar çok iyi tanıdığım yüzündeki değişiklikleri gözden geçiriyorum. Eğer bu o değilse -ki olduğundan neredeyse eminim- gerçek bir taklidine bakmak gibi. Cildi daha bronzlaşmış - Abby güneş kremi sürmeye her zaman çok dikkat ederdi - koyu renk saçları daha uzun ve ağır bir şekilde şekillendirilmiş yerine dalgalı ve doğal görünüyor. Ayrıca daha ince; elmacık kemikleri eskisine göre daha belirgin. Kafasındaki kesik dışında iyi görünüyor. Abby'nin giymeyeceği kıyafetler giyiyor.

ölü ya da diri görülmemiştir. Rahatlık hiçbir zaman onun tarzı olmadı ve onu kesinlikle tulum giyerken görmedim. Gazete haberlerini tekrar hatırlıyorum. Birisi Ada, Abby'nin burada olduğunu bilmemi istedi. Eğer gerçekten oysa. Onu yabancı gösteren gözleri. Onlar olmalı

mavi olmalı, kahverengi değil. Onlara bakmaktan kendimi alamıyorum, ama bunu yapmak onu açıkça rahatsız ediyor.

Land Rover'ın kapısına uzanarak, "Bıraktığınız için teşekkür ederim," diyor.

"Bekle, adını duyamadım." "Benim adım Aubrey."

Hayır, değil.

Ama Aubrey'nin sesi Abby'ye çok benziyor.

Belki de yalan söylediğinin farkında değildir.

Hiç mantıklı değil. Eski hayatını, işini, yenilediğimiz evi nasıl unutmuş olabilir? Sonsuza dek evimiz olacağını düşünmüştük ama sanırım hiçbir şey sonsuza dek sürmüyor. Köpeğimizi, evliliğimizi, bizi, beni nasıl unutulabilir?

Kapıyı açıyor ve dışarı çıkmaya başlıyor. "Sen iyi misin?" diye tekrar soruyor. "Az önce yoldan çıkan bendim ama sen biraz solgun ve nemli görünüyorsun. Eğer şoktaysan başka birine çarpmanı istemem. İçeri gelip bir bardak su içmek ister misin?"

Şoktayım ve içeri girmek istiyorum çünkü söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyorum.

"Çömleklerin içinde bir sürü kırılabilir şey var. Kuyruğunun hepsini devirmemesi için Kolumbo'yu şimdilik burada bırakabilirsiniz."

"Elbette. Teşekkür ."

Ben uzaklaşır uzaklaşmaz Kolumbo sürücü koltuğuna -her zaman en sevdiği yere- atlıyor.

Çömlekçiliğe doğru ilerlerken Abby, "Whitty'nin eski Land Rover'ını kullanmana izin vermelerine şaşırdım," diyor.

"Onlar mı?"

"Amberly Adası Vakfı'nın pek çok kuralı var. Buna *ziyaretçilerin* adaya araba sokmaması da dahil. Ayrıca böyle eski bir araba hiç de çevre dostu değil. Ada küçük. Neden herkes benim gibi bisikletle dolaşamıyor anlamıyorum."

"Araba kullanmıyor musun?"

Başını iki yana sallar. "Neden ki? Amberly sadece altı mil uzunluğunda ve beş mil genişliğinde, öğrenmeye zahmet bile etmedim."

Abby araba kullanmayı ve arabasını çok severdi.

Duvarda bir Highland ineğini tasvir eden büyük, belirgin bir logo var. Ben de aynı şeyi

Geldiğim gün feribottaki siyah minibüsün yanında. Belki de o zaman gördüğüm Abby'ydi. Belki de bunca zamandır buradaydı, burnumun dibinde. Cebine uzanıp bir dizi anahtar çıkardığında bileğinde bir şey görüyorum. Bir dövme. Karımın hiç dövmesi yoktu; dövmeden nefret ederdi.

"Bu ne anlama geliyor?" Cildini boyayan yabancı girdaplara bakarak soruyorum.

Birinin saate bakarken yapacağı gibi elini kaldırıyor ve mürekkep lekeli kelimeleri okuyor.

"La'kesh," diyor, sanki bunun ne olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi. "Diğer benliğim demek. Özür dilerim, şimdi yüz yüze durduğumuza göre tanıdık *geliyorsunuz*. Daha önce tanıştık mı?"

MUTLAK KAOS

S Kapiyı açtı ve küçük ama etkileyici bir binaya girdik. Ahşap çerçeveli modern bir bina. Çok fazla cam ve çok fazla ışık alan bir yapı. Büyük pencereler okyanusun ve bucaksız beyaz kumların inanılmaz manzarasını sunmaktadır. Her yerde masalar ve raflar var Vazolar, tencereler, sürahiler, kupalar ve kaseler sergileniyor ve neredeyse hepsinin mavi ve yeşil tonlarıyla turkuaz boyalı olduğunu fark ediyorum. El boyaması gibi görünüyorlar ve renkler bana denizi hatırlatıyor.

"Her şeyi kendim yapıyorum," diyor gözlerinde parlayan gururla. Kırmızı paltosunu çıkarıp kapının yanındaki sehpaaya asıyor. "Üzgünüm burası biraz dağınık. Normalde yılın bu zamanlarında hiç ziyaretçi gelmez ve son zamanlarda hayat tam bir kaos içinde. İsterseniz etrafa bir göz atın. Ben sadece bunu düzelteceğim." Alnındaki kesiği işaret ediyor. "O zaman sana bir bardak su getireyim, tabii çayı tercih etmezsen?"

"Çay harika olur, teşekkürler."

Çay yapması daha uzun sürecek, bu da bana düşünmek için daha fazla zaman verecek. Ve gözetlemek için daha fazla zaman. O arkada kayboluyor ve ben doğruca köşedeki masaya gidiyorum. Biraz fazla temiz ve düzenli ama ilgi çekici bir şey var. Amberly Adası Vakfı'nın yıllık toplantısı hakkında bir rapor. Toplantıya katılan üyelerin listelendiği ilk sayfayı okumaya başladım:

Sandy MacIntyre, Ada Şerifi.

Midge MacIntyre, Ada Sekreteri ve Ada Saymanı.

Christie's Corner Shoptan Cora Christie ve Ada Perakende Başkanı.

Sayfanın geri kalanını hızla tarıyorum ve yirmi beş isim olduğunu görüyorum, bu da yirmi beş olası şüpheli anlamına geliyor, bunlardan biri burada gerçekten neler olup bittiğini biliyor olmalı çünkü biri . Raporu alıp daha sonra okumak üzere cebime koyuyorum, sonra da diğer sayfalarda dolaşıyorum.

hiçbir şeye çarpmamaya ya da kırmamaya dikkat ederek çömlekleri inceliyorum. Teşhir masalarından birinden bir broşür alıyorum ve dışarıdaki tabelayla aynı logoya sahip olduğunu görüyorum

-Bir Highland ineği. Çömleklerin tanımı ve eşimin bir resmi var. , adının Aubrey olduğu yazıyor. Aubrey Fairlight.

GÜZEL ÇİRKİN

Denizden ilham alan benzersiz ve işlevsel çömlekler.

Abby denizden nefret eder.

"," diyor, elinde iki seramik turkuaz kupa tutarak. Tıpkı sergilenenler gibiler ama içlerinde dumanı tüten sıcak sıvı. Elimdeki broşüre bakıyor. "Bu bende kalsa sorun olmaz, değil mi?" diye sordum.

"Hiç de değil. Kutular dolusu var ve her zaman daha fazlasını basabilirim."

Kupalardan birini bana uzatırken "Teşekkür ederim," diyorum. Yüzünü temizlemiş ve alnında küçük bir yara bandı var. Çocuklar için tasarlanmış bir yara bandına benziyor.

renkli bir tek boynuzlu at resmi. Çok fazla sorum var ama nereden başlayacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Belli ki benim kim olduğumu bilmiyor ya da beni hatırlayamıyor ve sanki ben

dikkatli adım atmam gerekiyor. Pek de tatsız olmayan çaydan bir yudum alıyorum.

"Yani ..." diyor ve gitmemi istediğini anlıyorum.

Henüz gidemem.

Bir yudum daha alıyorum ve kibarca gülümsüyor-aynen Abby'nin birinin duygularını incitmek istemediğinde yaptığı gibi.

Beni nasıl tanımaz? Bizi nasıl hatırlamaz? "Çalışmalarınız, sergilenen her şey çok güzel," diyorum onu konuşturmak için.

Bana gülümsüyor ve bu biraz acıtıyor; o gülümsemeyi çok özledim.

"Teşekkür ederim. Çayınızı bitirirken on sentlik tur ister misiniz?" Başımı sallıyorum ve çömleklerin arasında onu takip ediyorum. "Aslında her şey bir hobi olarak başladı. Sanırım bir tür kaçış, içinde yaşadığımız korkunç dünyayı aklımdan çıkarmak için. Geleneksel bir çark kullanıyorum ve her parçayı sırlıyorum.

kendim çömlek yapıyorum. Ama en güzel kısmı dışarıda." Doğrudan sahile açılan arka kapıyı açıyor ve ben de takip ediyorum, denizin sesi o kadar yüksek ki artık sesini yükseltmek zorunda kalıyor. "Parçalar hazır olduğunda her biri bu eski odun fırınında pişiriliyor," diyor küçük bir fırının yanında durarak.

çömlekçiliğin arkasındaki taş yapı. Eski bir anıt mezara benziyor. Ağır görünümlü metal bir kapıyı kaldırarak açıyor ve ortaya ortaçağdan kalma bir hapisane hücrelerini andıran bir şey çıkıyor.

"Araziyi satın aldığımda burada sadece bunlar vardı," diye açıklıyor şaşkın bir gururla. "Yaptığım tüm parçaları bacanın altındaki bu raflara koyuyorum, sonra da her şeyi . Eskiden tuğlalarla , üç gün sonra teker teker açarlardı ama ben süreci hızlandırmak için bu çıkarılabilir yanmaz kapıyı ekledim. Alt kısımdaki bu küçük deliklerden küçük ateşler yakıyorum ve fırın gibi güzelce ısınana kadar çıra ve odun atmaya devam ediyorum. Sonra iki gün iki gece yanmaya devam ediyor. Bu fırın yüzlerce yıl önce inşa edilmiş olmalı.

önce çömlek pişirmek için kullandım, şimdi de kendi çömleklerimi yapıyorum. Seri üretim fabrika ürünlerinin aksine, yaptığım her şey bireyseldir. Eşsiz. Tıpkı onlara sahip olacak insanlar gibi. Bazı insanlar bir şeyin farklı bir tonda olmasının

onu kusurlu kılıyor. Hatta 'farklı' terimini sanki çirkin bir kelimeymiş gibi kullanıyorlar. Ben dünyayı farklı görmeyi seçiyorum ve kusurlulukta bulunacak çok güzellik olduğunu düşünüyorum. Ve bu kadar çirkin bir şeyden güzel bir şey çıkabilmesini seviyorum."

"Bu yüzden mi buraya Güzel Çirkin dediniz?" İçeri geri adım atarken soruyorum.

Durdu ve bana baktı.

"Nefret ve acı dolu bir dünyada yaşıyoruz, bunlar karanlık zamanlar, ama eğer ararsanız hala sevgi ve ışık var. Tanıdığınız herkes hem iyi hem de kötü olabilir. Ve bir adamın doğrusu başka bir adamın yanlışıdır. Bizler, sahte bir güvene çok fazla önem veren bir toplum inşa ettik. güzellik ve mükemmellik fikri. Dünya klon gibi davranan, aynı görünmeye, aynı konuşmaya ve aynı olmaya çalışan insanlarla dolu. Büyük resmi göremeyecek kadar küçük ekranlarda kendilerini sürekli birbirleriyle kıyaslamakla meşguller. Ben Dünyayı değiştiremeyeceğimi kabul ediyorum, ancak benzersizliğin korkulacak değil kutlanacak bir şey olduğuna inanıyorum.

hoş . Hayat güzeldir ve hayat çirkindir.

Aynı madalyonun iki de yaşamayı öğrenmek ve karanlıktaki ışığı görmek. Dünya Güzel Çirkindir, ilişkiler Güzel Çirkindir, aşk Güzel Çirkindir.

Bunu anlamak hayatı daha kolay hale getirir."

Abby daha önce gördüğüm masanın arkasında kayboluyor ve şöyle diyor: "Güzel Çirkin bana doğru gelen tek isimdi çünkü hayatın bu olduğuna inanıyorum ve işim benim . Neyse, Kolumbo arabada beklerken seni fazla tutmak istemem."

Bu ondan ikinci kez bahsedışı. Ona adını söylediğimi hatırlamıyorum.

Çekmecelerin içine bakmaya başlar ve sonra bir yüzük tutar. "İşte burada, buldum, şükürler olsun. Bilinen nedenlerden dolayı çalışırken mücevherlerimi her zaman çıkarırım." Başını salladı.

çömlekçi çarkının yönü. "Ama bunu yapmak bazen

başımlı belaya sokuyor. Özellikle de insanlar beni alyansımı kaybetmekle ."

Sözleri beni parçalıyor.

Beyaz altın parmağına geçirirken ağızım açık bakıyorum.

"*Evlı* misin?" Göğsüme yumruk yemiş gibi hissederek söylüyorum.

"Bu kadar şaşırmaya gerek yok! Tanrım, saate baksana. Kabalık etmek istemem ama eve gitmem lazım yoksa eşim nerede olduğunu merak edecek."

BITTERSWEET

Kaybolmadan Bir Hafta Önce

ABBY

"Başka birine, işinizden ayrılmak istediğinizi söylediniz mi? koca mı?" Siyahlar içindeki kadının bu sözleri yüksek sesle söylediğini duymak kavramı daha gerçekçi kılıyor. Bu da fikri daha korkutucu hale getiriyor. Başımı sallıyorum. Bu konuda kimseye tek kelime etmedim çünkü bu kimseyi ilgilendirmez. "Sence biliyor mudur?" diye soruyor.

Bu cevaplama zor bir soru.

"Sanırım mutsuz olduğumu biliyor. Ama o kadar uzun mutsuzum ki, belki de artık fark etmiyordur. Belki o da benim gibi, ayrı olduğumuzu hayal etmekte zorlanıyor. çok uzun zamandır birlikteyiz. Bu yüzden benim gerçekten gidebileceğim aklına gelmiyor."

"Sanki kararınızı çoktan vermişsiniz gibi konuşuyorsunuz."

"Biliyorum."

"Ama madem karar verdiniz, neden benimle bu konuda konuşuyorsunuz?"

Bu güzel bir soru ve pek çok cevabı var. Ben sadece bir tane vereceğim.

"Çünkü korkuyorum."

Evliliğimizin nasıl ve neden çözüldüğünü uzun süre düşündüğümde, hafızam daha mutlu zamanlara gitme eğiliminde oluyor. Her zaman şimdiki biz değildik. Ki bu da Muhtemelen bu yüzden gitmekten bu kadar korkuyorum. Ya asla

beni tekrar bu kadar mutlu edebilecek biriyle tanışabilir miyim? Çünkü daha önce mutluyduk. Hiç kimse beni onun kadar mutlu . Ama hiç kimse de beni bu kadar üzmemişti. Eskiden seni seven biriyle birlikte olmak yalnız olmaktan daha mı iyi?

Birkaç ay önce, mükemmel kadını bulduğunu söyledi. satılık mülk. Tamirci demek hafif kalır. Konumu onun için harikaydı, benim için pek öyle değildi ama biraz daha uzakta olması paramızın karşılığını daha fazla alabileceğimiz anlamına geliyordu. Yaşadığımız yerin aksine, burası manzaralıydı ve bir şeyi yenileme, kendimize ait hale getirme fikri onu heyecanlandırıyordu. Sanırım ikimiz de o kırık dökük eski binayı onarmanın evliliğimizde bozuk olan her şeyi düzelteceğini düşündük. Bir süre için öyle olduğunu düşünüyorum. Ancak projeyle ilgili sorunlar vardı -tıpkı bu tür şeylerde her zaman olduğu gibi- ve İnşaatçılar daha fazla para isteyip durdular. Paramız yoktu. Hayatta her şeyde geri dönüşü olmayan bir nokta vardır. Mimar ücretleri için fahiş bir miktar harcadık ve planlama izni almak için görünüşte sonsuz çemberlerden atladık, inşaatçılar sürekli gürültü, toz, şikayetler ve taleplerde bulundular ve takip eden aylar mutlu değildi. Bir evi yenilemek Eski mülkler sadece önce hiç yapmadıysanız romantik gelebilir. İnşaatçılar beklenmedik bir şey keşfettiklerinde keşke hiç keşfetmeseydik dedim.

Bir gece kapıdan girer girmez, "İnşaatçılar bugün bir şey buldu," dedim. Birkaç günlüğüne bir kitap festivaline gitmişti ve itiraf etmeliyim ki o yokken çok eğlenmişim. Evden çalıştığı için sürekli yanımdaydı ve izinli olduğum nadir zamanlarda bile hiç yalnız zaman geçiremedim. O yokken eski filmleri izledim, onun sevmediği yemekleri yedim ve evde Nina Simone dinleyerek dans ettim.

beyaz şarap içmek -kırmızıyı tercih eder- ve mutluluktur. Ta ki inşaatçılar kapıyı çalana kadar.

"İnşaatçıların bir şey bulması kulağa pek hoş gelmiyor," dedi ceketini kancaya asarken. "Bu sefer ne var ve bunu düzeltmek ne kadara mal olacak?" diye sordu, zaten açık olan şişeden kendine bir kadeh şarap doldururken. Proje o zamana kadar ilk teklifin iki katından fazlasına mal olmuştu ve işler sıkıştı. Bir süredir yeni bir kitap satmamıştı, bunun başlıca nedeni kitap yazmamış olmasıydı ve mali konularda her zaman kafası kumda bir yaklaşımı vardı. Sık sık ev dahil her şeyini kaybedebileceğinden endişelenirdim.

-Etrafta olup her şeyi takip etmeseydim.

"Ceset, kemik ya da buna benzer bir şey yok," dedim.

"Ama yeni temelleri kazarken bir şey . . ."

"İnsanları merakta bırakmak benim işim." "Çıldırmayacağına söz vermelisin."

"Ben asla çıldırmam."

Her zaman .

"İnşaatçılar iki takım giysi, iki çift çok eski ayakkabı, iki yüzük de dahil olmak üzere mücevherler, bazı kaplar, cam şişeler ve birkaç bozuk para buldular."

"Paralar altın mıydı?" diye sordu.

"Maalesef hayır. Ancak inşaatçılar bunların yaklaşık iki yüz yıllık olduğunu düşünüyor; geçen yıl buradan çok uzak olmayan bir projede benzer görünümlü olanları buldular. Giysiler iki kişi giymiş ve el ele tutuşmuş gibi düz bir şekilde . Ben de Miras Komitesi'ni aradım ve-"

"Ne yaptınız? Bizi durdurmalarını mı istiyorsun?"

Bina mı? Bu proje zaten sahip olduğumuz her şeye mal oldu, bundan daha fazlasına-"

"Aslında onlarla çok ilginç bir sohbet yaptım."

"Harika. Ne kadara mal oldu?"

"Konuştuğum kadın bulduğumuz şeyin iki yüz yıllık bir ritüelin kanıtı olduğunu söyledi. Eğer evli bir çift sonsuza kadar ayrı kalacaklarını düşünüyorlarsa, belki de

Hastalık ya da savaş gibi durumlarda, giysilerinin bir kısmını birlikte evlerinin zeminine gömerlerdi. Para, manevi eşyalar, yiyecek ve içecek bir şeyler bırakırlardı. Sonra üzerine çarşaf koyarlardı, tıpkı bir

Araziyi toprak ve taşlarla kaplamadan ve döşemeyi değiştirmeden önce altında uyumak için koruyucu battaniye. O zamanlar tahta olması muhtemeldi. Karı koca bunun öbür dünyada birbirlerini bulacaklarını garanti etmenin bir yolu olduğunu düşünüyordu. Görünüşe göre bu "gömülü aşıklar" denilen eski bir gelenek. Bence bunu kendiniz görmelisiniz."

İnşaatçıların çalıştığı alanı görebilmek için el feneri kullanmak zorunda kaldık. Işığı eşyaların bulunduğu noktaya tuttum ve iki takım eski çamurlu giysi ve ayakkabıyı aydınlattım.

"Okaaay," dedi, en az sesi kadar etkilenmemiş görünüyordu. "Şimdi gördüm, hepsini atabilir miyiz?"

"Hayır! Önemli olan bu. Bir batıl inanç var." "Oh güzel. Bir batıl inanç. Onları sev-"

"Miras Komitesi'nden bir kadın, eğer gömülü bir çift sevgili bulursanız -hatırlayın onlara böyle diyordu- onları oldukları gibi bırakmanız ya da elinizden geldiğince yerine koymanız gerektiğini söyledi. Eğer onları dünyada ayırırsanız, öbür dünyada da ayırmış olursunuz. Ve eğer gerçek aşklarını sonsuza dek onlardan çalarsanız.

"Seninkini çalmaya ve seni sonsuz yalnızlıkla lanetlemeye geldim." Sanki can alıcı noktayı bekliyormuş gibi bana baktı. "Bunu ciddi ciddi düşünmüyorsun, değil mi?" dedi. sonra. "İnşaatçıların temeller için çok daha fazla gerekiyor. Aptalca bir batıl inanç yüzünden eski giysileri ve çömleri toprakta bırakamayız."

"Öğelerin etrafında çalışabileceklerini ve daha sonra bazı ekstra çelik kirişler ekleyebileceklerini ve bunun sorun olmayacağını söylediler."

"Peki *bu* ekstra ne kadar mal olacak?"

"Fazla değil. Ama biraz daha uzun sürecek." Gözlerini kapattı. "Ne yapıyorsun?"

"Artık bunları dinlemek zorunda kalmamak için bedenimle bağlantımı koparmaya çalışıyorum."

"Sonsuz yalnızlığı göze almak istemezsiniz herhalde?"

Bu soruyu sorar sormaz, eşimin kendi arkadaşlığından ne hoşlandığını hatırladım. Sadece yazarken mutlu olur ve bunu da en iyi yalnızken yapar. Sanırım yalnızlık onun tercih ettiği yaşam biçimi. Ama sonra tekrar gözlerini açtı ve kollarını bana doladı.

"Sevgilim, yüzlerce yıl önce bazı kıyafetlerini gömen insanların hayaletleri, eşyalarını taşırsak bize musallat olmayacak ya da birimizi yok etmeyecek. Onları yakın bir yere gömmeye ne dersin?" dediğinde kollarımı boynuna doladım ve yüzünü kendime çektim.

"Lütfen, başımıza kötü bir şey gelmesini istemiyorum." "Olmayacak."

"Sen seni özledim," dedim ona ve bunun doğru olduğunu fark ettim. Kendi başıma vakit geçirmekten keyif alıyordum ama onu özliyordum. O yanımda olmadan eski büyük yatağımızda uyumaktan hoşlanmıyordum. "Taşınmak zorunda kalmayacağımıza söz ver."

ve benimle burada sevişebilirsin." "Söz veriyorum," dedi ve beni öptü.

Bir hafta sonra inşaatçıların, kocamın onlara buldukları her şeyi çöpe atmalarını ve bana söylememelerini söylediğini gülüştüklerini duydum. Kocam lanetlere inanmazdı ama ben inanırdım. Hâlâ da inanıyorum.

Siyahlar içindeki kadın tekrar konuşarak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Pek çok insan eşiyle evlenmemiş olsaydı ya da onsuz yeni bir hayata başlasaydı hayatının nasıl olabileceğini hayal eder. Aslında bu son derece normal ve suçluluk duyulacak bir şey değil" diyor ama ben ona inandığımdan emin değilim. "Tüm bunların bundan mı ibaret olduğunu merak ediyorum. Sadece evliliğiniz zor bir dönemden geçtiği için bir fantezi mi -yine, son derece normal- yoksa

Ayrılık ya da temiz bir kopuş sizin ciddi olduğunuz bir şeydir. Pek çok insan bir sonraki sorunun cevabını bilmiyor ve bu da sorun değil, ama kocanızdan ayrılacak olsaydınız nereye giderdiniz? Ne yapardınız?"

Cevap acı-tatlıydı.

"Evim olarak dūřündüğüm tek bir yer var." "Neresi?" diye sordu.

"Amberly Adası."

AÇIKÇA YANLIŞ ANLAŞILMIŞ

GRADY

"Seninle tanışmak güzeldi, Grady. Beni bisikletimden düşürdüğün kısmı saymazsak. Ama bisikleti kilitlemem ve eve, eşimin yanına dönmem gerekiyor," diyor Abby.

Karımın eve, yeni kocasının yanına gitmesi gerekiyor.

Hoş karşılanma süremi aştığımı söyleyebilirim ama gidemiyorum.

Onu daha yeni buldum. Tezgâhın üzerindeki telsiz cızırdıyor ve ikimiz de ona bakıyoruz.

"Onları gören var mı?" diye soruyor yabancı bir kadın sesi.

Muhtemelen paranoyaklaşıyorum ama bir an için acaba bizden mi bahsediyorlar diye düşündüm.

"Bu lanet şeylerden nefret ediyorum," diye ekliyor Abby, şüpheli düşüncelerimi yarıda kesip aleti kaparak. "Ben Aubrey. Yazarla birlikte çömllekçideyim," diyor ve bana doğru göz kırpmıyor. "Her şey yolunda mı?" Bir düğmeye basıyor ve bana dönüyor. "Bu adadaki insanlar ve cep telefonu direği dikilmemesi yönünde oy ama bunun yerine bu lanet şeylere kafayı takmış durumdalar."

Telsiz tekrar çatırdıyor ve farklı bir kadının hayaletimsi sesi konuşuyor.

"Sandy'yi gören oldu mu? bir şey gelmiş olmasından endişeleniyorum."

Abby'nin vücut dili değişiyor ve anında cevap veriyor. "Yola çıkıyorum."

Land Rover'a geri dönüp yola çıktığımızda "Teşekkür ," diyor.

"Sorun değil. Acil bir durum gibi görünüyor ve ben Sizi oraya götürmek, o tepeye bisikletle çok daha hızlı olacaktır."

"Sandy'nin iyi olduğuna eminim," diyor Abby, bana olduğu kadar kendine de. "Umarım öyledir - adanın atan kalbi o, sanırım gayri resmi liderimiz. Sandy benim için ailem gibidir."

Aile gibi mi? Karmın ailesinden sadece vaftiz annesi var.

"Sandy ve Midge'i nereden tanıyorsun?" Ben soruyorum.

"Adada herkes herkesi tanır. Bunu şimdiye kadar anlamı  ."

Ona bu konuda daha fazla soru sormadım. Daha önemli başka sorularım var. Mesela, "*Diğer yarınız* da adada mı ya ıyor?"

Tereddüt ediyor. "Tabii ki. Onlar olmasaydı hayat biraz yalnız olurdu."

"Uzun zamandır mı evlisiniz?"

"Yeterince uzun," diyor, sesi temkinli geliyor. İlk başta hissediyorum

Belli ki yanlış anlamı , ama kim olduğumu hatırlamıyorsa sorularım muhtemelen biraz tuhaf gelecektir. Kıskan lığımı dizginlemeye çalışıyorum ama kafamın içinde son s rat dolaşıyor. "Travers'la daha önce tanışmamı  olmana  a ırdım," diyor ve şimdi onun adını biliyorum. *Travers*. Tanıdık geliyor. Sanırım Midge o gece yemekte ondan bahsetmiş olmalı, ama bu bir aydan fazla zaman önceydi ve bir insandan bahsetti. Hepsini hatırlayamıyorum.

"Tanışmamı  olmamız neden sürpriz olsun ki?" Ben soruyorum. " ey, Travers sık sık ormanda takılıyor. Whitty'nin eski yazı kulübesinden çok uzakta, sanırım orada kalıyorsunuz."

Pencerede gördüğüm yüzü ve olan diğer tüm tuhaf şeyleri hatırlıyorum. "Travers neden ormanda takılıyor?"

"Adanın ağaç doktorunun kızılağa ları ziyaret etmemesi garip olurdu; onları izlemek ve bakımlarını yapmak için en büyük parçası. Bu kadim ağaçları korumak o kadar önemli ki

tüm toplum için önemli. Bir sonraki sola dönüşü kullanmanız gerekiyor."

Sandy ve Midge'in araba yoluna giriyorum, keşke daha yavaş sürseydim. Zamanım tükeniyor. Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Belki de Abby'nin beyninde bir hasar vardı ve bu yüzden benim kim olduğumu ya da bir yıl önce kim olduğunu hatırlayamıyordu.

Belki bir çeşit hafıza kaybı. Arabanın kapısını açtı ve ben de bisikleti bagajdan almasına yardım etmek için dışarı çıktım.

"İçeri gelebilir miyim? Eğer yapabileceğim bir şey varsa-"
" "Hayır, hayır. Sen zaten gereğinden fazlasını yaptın."
diyor. "Eğer bir daha karşılaşmazsak, kitapta iyi şanslar!"

Eğer tekrar karşılaşmazsak.

Elini uzatıyor ve ben ona bakıyorum.

Sonra, daha iyi bir fikir bulamadığım için, karımla sanki yabancıymışız gibi el sıkışıyorum. Midge kapıda belirdi ve sanki son görüşmemizden beri ağlamayı bırakmamış gibi görünüyordu.

Onu gördüğümde. Üzerinde hâlâ eski pembe bir sabahlık var. "Sen misin, Grady?" diye sesleniyor.

"Selam, Midge."

"Daha önce Darkside Mağarası'na gittin mi? Sandy'yi gördün mü?"

Kamyoneti hala adanın diğer tarafına yakın bir yere park edilmiş durumda ama ondan hiçbir iz yok. Gelgit başladı ve ben çok endişeliyim..." Midge ağlamaya başlar ve Abby koşarak yanına gider.

"Sandy'yi gördün mü?" diye soruyor karım ve ikisi de bana bakıyor.

Başımı sallıyorum.

"Hayır. Sana rastladığımda oraya gidiyordum. Sandy'yi dünden beri görmedim," diye yalan söyledim.

Abby'nin araba koltuğuna bıraktığı telsiz cızırdıyor.

BİLGE APTAL

Midge berbat durumda. Onu içeri götürmeye yardım ettim karım koştururken yedek parça gibi orada durdum. tam olarak ne yapacağını bilerek. Tıpkı eski günlerdeki gibi. Abby'nin Sandy ve Midge'in evinde evindeymiş gibi hissettiği çok açık. Çaydanlığı koyuyor, kupaların nerede olduğunu sormaya gerek duymuyor -görünüşe bakılırsa kupaları kendisi yapmış- ve Midge'in çayını nasıl sevdiğini sormaya gerek duymuyor. Yaşlı kadının Sandy'nin ne kadar zamandır ortalıkta olmadığını ve ne kadar endişeli olduğunu anlatmasını sabırla dinler.

Araya girmemek için elimden yapıyorum ve duvardaki çerçeveli fotoğraflara bakarken dikkatim dağıldı. Birkaç hafta önce yemeğe davet edildiğimde burada olduklarını hatırlamıyorum ama belki de fark etmemiştim Onları. Onları şimdi görüyorum ve bakmaktan kendimi alamıyorum. Bazıları çok eski, sanırım akrabaların siyah-beyaz resimleri ve

Sandy ve Midge'in Saint Lucy Kilisesi'nin dışında bir bebeği tutarken çekilmiş soluk bir fotoğrafı. Belki de bir vaftiz töreni. Ama benim dikkatim Abby'nin çocukluk fotoğrafına odaklandı. Baktığım şeyin bu olduğundan neredeyse eminim. Fotoğrafta, üzerinde on rakamı yazılı bir doğum günü pastası görülüyor. Abby, aynı yaşlarda görünen sarışın küçük bir kızın yanında oturuyor ve yanakları havayla dolu, mumları üfleme hazırlanıyorlar. Daha genç bir Sandy ve Midge yüzlerinde kocaman gülümsemelerle arkalarında duruyorlardı. Sarışın kızın Sandy'nin kaybettiği kızı olup olmadığını merak ediyorum, bu da onu Midge'in yeğeni yapar. Siyah saçlı çocuğun Abby olduğuna eminim. Fotoğrafa aval aval bakıyorum, bir araya getirmeye çalışıyorum

Çözmem gerektiğini bilmediğim bir bulmacanın parçaları, beynim fazla mesai yapıyor.

Abby'nin ailesiyle hiç tanışmadım.

bir araya geldik. Ben sadece Kitty ile tanıştım, vaftiz annesiyle. Abby on ya da on bir yaşından beri Kitty ile Londra'da yaşıyordu sanırım. Amberly Adası'ndan hiç bahsetmedi, bir kez bile, hatırlardım. Bırakın burada yaşadığını, İskoçya'ya bile bilmiyordum. Birçok kez Highlands'i ziyaret etmemizi önermişim ama o hep oranın hiç gitmediği ve gitmek istemediği bir yer olduğunu söylerdi. Öyleyse neden burada Sandy ve Midge ile çekilmiş bir çocukluk fotoğrafı var?

Duvarda Abby'nin başka bir fotoğrafı var, daha yeni bir fotoğraf.

Karımın düğün günü. Bizim değil.

Adadan bir grup kadınla birlikte duruyor: Sandy, Midge, köşedeki dükkândan Cora Christie, kasap Mary ve Alex, The Stumble Inn ve Peder Melody Bates. Tanımadığım birkaç yüz var ama Abby geçen yıl başka biriyle evlendiğinde hepsi oradaymış gibi görünüyor. Abby'nin tüm *toplum*. Hâlâ benimle evli; nasıl başka biriyle evlenmiş olabilir? Kafa karışıklığı ve öfke kafamın içindeki her düşünceyi kirletiyor. Bekleyebilirdim ya da ikisiyle de şimdi yüzleşebilirdim. Sormak istediğim soruları sorabilir ve ihtiyacım olan cevapları talep edebilirim. Ama sonra Midge tekrar ağlamaya başlıyor ve ben de bunun ne yeri ne de zamanı olduğuna karar veriyorum. Kederlerine izinsiz giren bir yabancı gibi hissediyorum.

"Sandy akıllı bir aptal. "Sandy akıllı bir aptal.

Mağaradan dönerken içkiyi fazla kaçırılmış ve eve doğru yürüyor. Muhtemelen her an ön kapıdan içeri girebilir. Endişelenmemeye çalış," diyor Abby Midge'e.

"Tuvaleti kullanmamın bir sakıncası var mı?" diye sordum.

İki kadın da burada olduğumu unutmuş gibi bana bakıyor ama cevap veren Midge oluyor. "Elbette, biliyorsun

nerede olduğunu."

Mutfaktan çıkıyorum, alt kattaki banyoyu geçiyorum ve merdivenlerden birinci kata çıkıyorum. Ne aradığımı bilmiyorum ama yine de koridorda acele ediyorum, sessizce kapıları açıp arkalarında ne olduğunu görüyorum. Çoğunlukla yatak odaları, ta ki bir ofise benzeyen bir yere ulaşana kadar. Durup bakmama neden olan şey, duvarlardan birinin gazete kupürleriyle kaplı olması. Yüzlercesi var.

Bunun ne anlama anlamıyorum.

Yazıların Abby tarafından yazılıp yazılmadığına bakmaya fırsat bulamadan duvarın diğer tarafından sessiz ama yabancı bir ses duyuyorum.

Bang, rattle, whoosh. Bang, rattle, whoosh. Bang, rattle, whoosh.

Sahanlığa geri dönüyorum ve sesi takip ederek kapalı bir kapıya ulaşıyorum. Anahtar deliğinden bakana kadar yavaşça eğildim ve sonra onu gördüm. O odada tanıştığım kadın. Tepeden tırnağa tüvit giymiş mezarlık. Çok geç olmadan gitmem gerektiğini söyleyen kişi. Morag olmalı, Sandy'nin annesi, ben akşam yemeği için buradayken bastonunu tavana vurup duran kadın. Bir tür devasa dokuma tezgâhının arkasında oturuyor; sanırım dokuma yapıyor. Ayağa kalkıp kapının kolunu deniyorum ama kilitli. Morag bir şeyler biliyor, eminim biliyordur. Onunla konuşabilseydim ne olduğunu öğrenebilirdim. Tekrar eğildim ve bu Anahtar deliğinden baktığımda bir göz bana doğru bakıyordu. Geri sıçradım.

"Burada olmamalısın. *Gitmelisin*," diye tıslıyor. Sonra bastonunu kapının arkasına vurmaya başlıyor.

Sessizce merdivenlerden inip mutfağa gidiyorum.

"Sanırım annenin bir şeye ihtiyacı olabilir-" "Ne zaman olmaz ki?" Midge araya giriyor.

"Ne dediğini tam olarak anlayamadım-"

"Annem hiçbir şey söylemiyordu. Babam öldüğünden beri tek kelime etmedi ya da evden çıkmadı."

Konuştuğunu duydum. İki kez. Ve onu mezarlıkta gördüm.

"Bugünlerde bir şey istediğinde sadece sopasını vuruyor. Üzgünüm, Grady. Seni terslemek istememiştim ama bugün çok şey oldu. Gidip ona bakacağım."

Midge gittiğinde Abby, "Kalman gerekiyormuş gibi hissetme, ben ," diyor.

Tüm bu nedenlerden dolayı evden çıkmak beni rahatlatıyor ama Abby'yi daha yeni bulmuşken onu geride bırakmak garip geliyor. Daha fazla kalmak için bir bahane bulamıyorum ve ona gerçeği söylemenin şu anda yapılacak doğru şey olup olmayacağını bilmiyorum. Burada yepyeni bir hayatı var gibi görünüyor. Garaj yolundan geçerken üst kattaki pencereye bakıyorum ve Morag'ı görüyorum. Çılgınca el sallıyor, sanki beni bir konuda uyarmak istiyor, ama belki de sadece kafası karışık. Cama o kadar yakın duruyor ki cam buğulanmaya başlıyor, sonra çarpık bir parmağını kaldırıyor ve buğunun içine geriye doğru bir şeyler yazıyor. Buradan bile okuyabiliyorum

harfler: *git*. Başını üzüntüyle sallıyor ve geri çekilir.

Onu artık göremeyene kadar. Sanki hiç orada olmamış gibi.

Kulübeye doğru geri dönerken arabada hâlâ Abby'nin parfümünün kokusunu alabiliyorum. Başka bir şey düşünmemi zorlaştırıyor. Öğleden sonra yaşananlar aklımı başımdan aldı ve Land Rover neredeyse iki kez yoldan çıkıyordu çünkü doğru göremeyecek kadar yorgundum. Doğru düzgün düşünemeyecek kadar yorgunum.

Olan biten her şeyi. *İhtiyacım* olan şey uyku, ama *istediğim* şey viski. Karım hayatta ama beni hatırlamıyor ve şimdi başka biriyle evli. Eğer bu öğleden sonra bir içki içmemi haklı çıkarmıyorsa, ne çıkarır bilmiyorum.

Kulübeye girer girmez kendime bir kadeh viski dolduruyorum - sadece küçük bir tane, çünkü odaklanmam ya da en azından odaklanmaya çalışmam gerekiyor - sonra oturup okyanusa bakıyorum ve yeni bir plan yapmaya çalışıyorum. Eski plan bir an önce adadan ayrılmak, Kitty'nin mektubunda ne demek istediğini öğrenmek ve

Umarım yeni kitabımı satacak kadar beğenir ve hayatımı yeniden rayına oturtmama yardımcı olur. Yapacak bir şey kalmamıştı.

Abby'ye rastlayana kadar burada kalacaktım.

Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum.

Ben de ne yapacağımı bilemediğimde her zaman yaptığım şeyi yaptım ve bir içki daha doldurdum.

Bir an evlendiği adam hakkında *şeyi* bilmek istiyorum, sonra hiçbir şey bilmek istemiyorum. Hiçbir şey. "Ağaç doktoru," diye ona, sanki öyle bir şeymiş gibi bir anlamı olması gerekiyordu. Sanki bu her şeyi düzeltebilirmiş gibi. Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Nasıl olur da biri İngiltere'nin güneyinden kaybolur ve uzak İskoç adası? Nasıl olur da bu kızın Bizi mi? Benden mi? Ona söylemeli miyim? Bir kez daha kendimi doğru cevabı olmayan ahlaki bir ikilemle karşı karşıya buluyorum.

Artık burada olduğunu bildiğim için öylece çekip gidemem.

Abby gerçekten sevdiğim tek insan. Ya bir gün bizi hatırlarsa?

Kabinin dışında birinin dolaştığını duyduğumu düşünerek tüm kapıları ve pencereleri kontrol ediyorum. pencereler kilitli. Doktorumun en son onu görmeye gittiğimde söylediklerini düşünüyorum; uzun süreli uykusuzluğun paranoyaya, kafa karışıklığına, halüsinasyonlara ve zihnimi dinlendirmenin bir yolunu bulamazsam öngördüğü diğer tüm harika şeylere yol açacağını söylemişti. Birkaç tane uyku hapları ve daha fazla viski ile yıkamak.

Bugün olan her şeyi hayal mi ettim, hepsi bir rüya mıydı diye düşünmeye başlıyorum ama sonra çömlekçiden aldığım Güzel Çirkin broşürünü cebimden çıkarıyorum ve işte orada, karımın tanıdık yüzü bana bakıyor. Kendime bir içki daha doldurdum. Sonra broşürü masanın üzerine bırakıp yerine telsizi çıkarıyorum.

Benim değil tabii ki.

Sadece "ödünç" alıyorum.

Gerçekte neler olup bittiğini anlamama yardımcı olabileceğini umuyorum.

KÜÇÜLÜYOR

Telsiz hala elimdeyken yatakta uyuyakalır, bayılırdım. Karım her zaman bunun imkansız olduğunu söylerdi.

çok içtiğimde beni uyandırmak için. Ama yanılıyordu.

Çünkü *bir şey* beni uyandırıyor ve bu telsiz değil. İlk başta küçük bir ses olarak başlıyor. Rüyalarınıza sızan ve onların bir parçası haline gelen bir çeşitlilik.

Ses, hayalini şeyin içine sığmayacak kadar yersiz olana kadar fark edilmeden saklanır. Kaşımak zorunda olduğunuz bir kaşıntı gibi. Bilinçaltımın yarattığı hayali sahnelerden beni uzaklaştırıyor, beni hayal dünyamdan çekip alıyor.

Uyku ve uyanıklık arasında, rüyaların ve gerçekliğin bulanıklaştığı, kimsenin olmadığı bir yer. Sesi tekrar duyuyorum ve tanımlamakta zorlanıyorum.

Nefes almak gibi.

Ve ses yatağımın altından geliyor gibi.

Ter içinde sırlıslık uyandım. Hareket etmiyorum ama gözlerimi açıyorum, gölgeleri kırıştırıyorum, karanlığa alışmaya çalışıyorum. Kıpırdamadan duruyorum ve dinliyorum.

İlk başta bunun rüya içinde bir rüya olduğunu düşünüyorum ama sonra tekrar duyuyorum.

Birisi yavaşça yatağın altından çıkıyor. Yan yatıyorum ve hareket etmeye cesaret edemiyorum.

İlk başta tek görebildiğim bir gölge ve yine gözlerime inanamayarak hayal görüyor olabileceğimi düşünüyorum. Ama gölge bir el şeklindeydi. Birisi gerçekten yatağın altından çok ama çok yavaş bir şekilde sürünerek çıkıyor. Uyuduğum süre boyunca aşağıda kalmış olmalılar.

Ayağa kalkmalı, kendimi savunmalı, bir şeyler söylemeli,
yapmalıym.

bir şey.

Ama ben bunların hiçbirini yapmıyorum.

Bir insanın karanlık şekli emeklemeyi bitirip yavaşça ayağa kalkmaya başladığında korkudan felç oldum. Kalbim Göğsümün içinde o kadar hızlı ve gürültülü gümbürdüyor ki eminim duyuyorlardır. Onlar bana döndüğünde gözlerimi kapatıyorum.

Yüzüme bak. Bir canavarı göremezse *onun* tarafından görülemeyeceğini düşünen bir çocuk gibi. Hiçbir zaman cesur bir adam olmadım.

Savaşmak ya da kaçmak söz konusu olduğunda sanırım ben bir korkağım; her seferinde kaçmayı seçerim. Ama hareket bile edemiyorum.

Sonra eğildiklerini duyuyorum, yüzleri yüzüme o kadar yaklaşıp kadar üzerime geliyorlar ki nefeslerini hissedebiliyorum. Kısa bir an için Abby olduğunu düşünüyorum çünkü parfümünün kokusunu alabiliyorum. Ama gözlerimi açtığımda tek gördüğüm, kolları yerine dalları ve parmakları yerine bükülmüş dalları olan bir insanın gölgesi. Yarı insan, yarı ağaç, bir çeşit *ağaç adam*.

Çığlık atıyorum.

Kolumbo havlıyor ve gözlerimi bu sefer gerçekten açıyorum ve köpeğimden başka kimse yanımdaki yatakta oturmuyor. Sıcak nefesi yüzümde, gözleri açıklanamaz bir sevinçle dolu, kuyruğu sallanıyor ve yorganın üzerinde gürültüyle gümbürdüyor. Bu sadece bir rüyaydı. Yatağımın altında saklanan kimse yoktu - belki köpek hariç - ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Hızla atan kalbim sakinleşmeye başladı ve elimin tersiyle alnımdaki teri sildim.

Bu adada pek çok açıdan kapana kısılmış durumdayım: Bir tekne beni almadıkça gidemem, gitsem bile başka bir yerde uzun süre kalacak param yok ve şimdi kayıp eşim burada ve nasıl ve neden olduğunu anlamam gerekiyor. Seçeneklerim her geçen gün azalıyor ve dünyanın duvarları üzerime kapanıyor gibi hissediyorum. Kendime olanların sadece bir rüya olduğunu hatırlatıyorum. Kimse gerçekten saklanmıyordu.

yatağın altında. Ve kimse Charles Whittaker'ın kitabını ya da

ne yaptığımı bilmiyor. Benden başka kimse bilmiyor.

Ancak doğrulduğumda serin esintiyi tenimde hissediyorum.
Kilitlediğimi hatırladığım kapıya doğru bakıyorum ve hafifçe
açık bırakılmış olduğunu görüyorum.

DÜRÜST HIRSI

S Ben uyurken biri kulübeye girmiş. Bu birinin içeri girdiği ilk sefer değil, ama daha önce buradayken hiç olmamıştı. Yatakta. Bilincim yerinde değildi. Adaya geldiğimden beri biri beni gözetliyordu. Artık bundan eminim ve bazı nedenlerden dolayı o olduğuna ikna oldum - *Travers*, sözde

Abby'nin evlendiği ağaç doktoru - ve sanırım bilinçaltım rüyamda bana bunu anlatmaya çalışıyordu. Karımın yeni eski kocasını izliyormuş. Bu da demek oluyor ki, o bilmese bile o benim kim olduğumu biliyor. Ama o kim? Ve benimle olan eski hayatını unutması için onu nasıl kandırdı?

Abby'nin masasından yürüttüğüm Isle of Amberly Trust raporunu buluyorum ve aradığım şeyi görene kadar katılımcıların listesini tarıyorum. "Croft'tan Travers Fairlight. Ada Korucusu." *Ada Korucusu*. Pek etkileyici bir iş unvanı sayılmaz. Ama *Has-Been Author* da kulağa pek çekici gelmiyor. Kendimi hiç tanımadığım bir adamla kıyaslamayı bırakmalıyım.

ve bunu düzeltmek için bir şeyler yapmalıyım. Amberly'nin haritasını buldum ve Croft'un adanın tepesinde olduğunu gördüm. Artık bir arabam var, o kadar da uzak değil. Belki Travers gerçekte ne olduğunu biliyordur.

ve burada neler oluyor. Karımı çaldı, bakalım en azından dürüst bir hırsız mı? Çünkü evlendiği kadının hafızasını kaybedip kaybetmediğini ve hep burada yaşayıp yaşamadığını bilmesi gerekiyor. Anahtarları alıp

Land Rover'ı alıp erkenden yola çıkıyorum, dün gece içeri giren her kim olursa olsun diye Kolumbo'yu da alıyorum.

Geri gel.

Kırılgan egom, Abby'nin neden bu adamı bana tercih edebileceği konusunda takıntı yapmayı bırakamıyor. Başarı Tarih. Umduğum kadar başarılı olamamış olabilirim ama yine de yazdığım kitaplarla gurur duyuyorum. O zamanlar farkında olmasam da tüm kariyerim bir dizi otoportreydi. Önceki romanlarımın hepsinde en çok şeyler hakkında yazdım. Sanırım bu benim dünyada beni en çok korkutan şeyleri işleme biçimim:

İnsanların birbirlerine yapabilecekleri korkunç şeyler. Bizler tuhaf bir türüz.

Tüm insanların yaşadığı üç temel korku şunlardır:

Ölüm korkusu.

Terk edilme korkusu.

Başarısızlık korkusu.

Her üçünü de günlük olarak yaşıyorum. Ölümünden korkuyorum

Çünkü hayatımda pek bir şey başardığımı düşünmüyorum ve unutulmaktan korkuyorum. Zaten terk edildim.

Beni en çok sevmesi gereken insanlar -ailem- tarafından terk edilme korkusunun bu kadar yaygın olması şaşırtıcı değil.

Beni rahatsız eden bir şey. İnsanlara güvenmeyi bu kadar zor bulmamın nedeni de bu. Başarısızlık korkusu... Sürekli olarak kendi beklentilerinizi karşılayamama korkusu içinde yaşamamak nasıl bir şeydir bilmiyorum.

beklentilerim var. Daha iyi bir insan olmalıyım ama bazı şeyleri başarmak için artık çok geç. Korkularımı ve kendimi her zaman kitaplarımın içine sakladım.

Gerçeklerle yüzleşmek ya da yüzleşmek. Bu sefer öyle olmayacak. Gerçeği öğreneceğim ve hiçbir şey beni yavaşlatamayacak ya da yoluma çıkamayacak.

Ta ki ben ana yolda ilerlerken telsizden ses gelene kadar.

Land Rover'ın frenlerine basıyorum, durup dinliyorum ama hiçbir şey duymuyorum.

Arabayı sürdüğümde yine çatırdıyor ama kimse konuşmuyor. Belki de bozuktur.

Haritanın yardımıyla The Croft'u bulmak çok uzun sürmez. Modern ahşap bir ev.

Özel bir yol. Saklanmış. Gözlerden uzak. Dışarıya park ederken korkuyla karışık garip bir heyecan hissediyorum. Karım bunca zamandır burada yaşıyordu. Bu durum için biraz süslendim, neden bilmiyorum. Saçlarım hala biraz dağınık - adaya geldiğimden beri kestirmedim - ama tıraş oldum ve en güzel gömleğimi giydim. Buraya yeni kocamı görmeye, ona bir iki soru sormaya geldim ama Abby'nin eski moda bisikletinin - hasır sepeti ve çocuksu zilleriyle - verandaya yaslanmış olduğunu fark ettim. Yani doğru yerde olduğumu biliyorum. Ve evde olduğunu biliyorum. Bu iyi bir şey, çünkü hatırladığı ya da hatırlamadığı bir geçmiş hakkında onunla yüzleşeceğim Bizim de. Geçmişimiz. Kaybolduktan sonra ne olduğunu ve buraya nasıl geldiğini bilmem gerek. Bana anlatabilecek tek kişi o.

Kapıyı çalıyorum ama cevap veren yok. Arka tarafa yürüdüğümde izinsiz giriyormuşum gibi hissediyorum ama yine de yapıyorum. Hâlâ herhangi bir yaşam belirtisi göremediğimde ya da duymadığımda, pencerelerden bakıyorum. Kişilikten yoksun endüstriyel mobilyalar ile modern bir açık plan düzeni. Abby'nin nefret ederdi. Ellerimi başımın iki yanına kaldırıp gözlerimi güneş ışığından koruyarak evin içini daha iyi görmeye çalışıyorum. Sonra arkamdan bir ses duyuyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Bu benim en sevdiğim üç pasif-agresif *terimden biridir*, "*Alınma ama...*" ve "*Yanlışsam düzelt*" ile birlikte. *yanlış . . .* Ses tonundan bu kişinin bana *yardım* etmek istemediğini anlayabiliyorum.

Arkamı döndüğümde uzun siyah saçlı, gülünç derecede çekici bir kadın görüyorum. Otuzlu yaşlarında, bir film yıldızı gibi görünüyor ve bir an için güzelliği karşısında nutkum tutuldu.

"Travers'ı arıyorum," dedim. "O zaman sanırım onu buldun." *Onu mu?*

Aklım başımdan . "Sen
Travers *mıslın*?"

"En son kontrol ettiğimde," diyor. "Peki sen?"

Eşimin evlendiği adamla tanışmak kendimi hazırlamakta zorlandığım bir şeydi.

Bir *kadınla* evlendiğini öğrenmek çok ağır geldi.

Abby ile yaptığım konuşmayı zihnimde yeniden canlandırıyorum ve

Bana evli olduğunu söylerken hiç *koca* kelimesini kullanmadığını fark ettim. Travers'ın adanın "ağaç doktoru" olduğunu söylediğinde, uzun boylu, oduncu, belki de sakallı bir adam hayal etmiştim. Gizliden gizliye rakibimin bira göbeği, ağız kokusu, sorunlu vücut kokusu ve belki de biraz kellik var - hala saçlarım var. Kendimi onunla kıyaslayacağımı biliyordum -nasıl kıyaslamayayım ki- ama bunu hayal etmemiştim. Görünüşe göre benden on yaş küçük güzel bir kadınla evlenmiş. Nedense bu benim erkekliğime daha büyük bir hakaret gibi geliyor. Travers kot pantolon ve sade beyaz bir gömlek giyiyor ve zahmetsizce çarpıcı görünüyor. Mükemmel yüzü makyajsız - hatta Deniyorum ve yine de gözlerimi ondan alamıyorum. Son derece yeşil gözleri beni de içine çekiyor ve kim olduğumu bilip bilmediğini merak ediyorum. Bu terimi hiçbir zaman gerçekten anlamadım.

Şimdiye kadar *yıkıcı derecede güzeldi* ama bu kadın tam olarak . Ve eşimin yeni *karısıyla* tanıştıktan sonra kendimi harap olmuş hissediyorum.

"Abby burada mı?" Ben soruyorum, o kaşlarını çatıyor. "Yani *Aubrey*." Sesim tuhaf geliyor ve boğazımı temizlemek için öksürüyorum.

İlk izlenimim ne olursa olsun iyi değil. "Evde değil," diyor Travers.

"Dışarıda bisikletini gördüm-"

Başını eğiyor ve kollarını kavuşturuyor. "Özür dilerim, siz kimsiniz?"

"Bir süreliğine Charles Whittaker'ın kulübesinde kalıyorum." Yüzü tamamen aynı kalıyor. "Ben yazarken," diye ekliyorum ve ifadesi değişiyor.

"Ah, *yazar*. Neden karımı arıyorsun?" Sözleri bir tokat gibi geldi.

Eskiden benimle evliydi.

"İkinizin nasıl tanıştığını sorabilir miyim acaba? Ve

Ne zaman? Ve çocukken burada yaşayıp yaşamadığını?"

Kelimeleri yüksek sesle söylediğim anda bunların ne kadar tuhaf sorular olduğunu duyabiliyorum. "Sorabilirsin, ama eğer sorarsan muhtemelen sana

kendi işiniz. Kaba konuşmak istemem," diyor kaba bir sesle.

"Ama şu an hiç uygun bir zaman değil."

Çaresizlik içinde, Güzel Çirkin broşürünü çömlekleri cebimden çıkardım. Abby'nin fotoğrafını ortaya çıkarmak için açıyorum ve Travers'in görmesi için uzatıyorum. "Bu resimdeki kadın, yani karın, eskiden tanıdığım birine çok benziyor."

"Öyle mi?" diyor, kaşlarını çatarak fotoğrafa bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor.

Ben de bakıyorum ve bir saniye sonra şaşkınlıktan başım dönmeye başlıyor. Beautiful Ugly'nin sahibi olan kadının fotoğrafı Abby'ye ait değil.

Aynı saç rengini, stilini ve uzunluğunu paylaşıyorlar ama o benim karım değil. Anlamıyorum. Dün çömlekçiden bu broşürü aldığımda fotoğrafta o vardı. Onu kendi gözlerimle gördüm. Onu izledim, onu dinledim; *oydu*. Ama o zaman bunu nasıl açıklayabilirim? Fotoğraftaki bu kadın kim? Broşüre göre, çömlekçiliğin sahibi Aubrey Fairlight, ama bu o değil. Dün tanıştığım kişi. Böyle bir yerde yaşadığını ve bütün gün tencere yaptığını asla hayal edemeyeceğim karımı düşünüyorum. Asla tulum giymeyecek, bisiklete binmeyecek ya da hiçbir özelliği olmayan büyük ve modern bir evde yaşamayacak olan Abby'yi.

Kişiliği. Kendini işkolik olarak tanımlıyordu. Haber merkezinde evde geçirdiğinden daha fazla zaman geçirir, her zaman bir sonraki hikayenin peşinden koşardı. Her zaman gerçeği ortaya çalışırdı. Tabii ki dün tanıştığım kadın Abby değil. Nasıl olabilir ki?

Aklımı kaçıyorum. Bu da bunu doğruluyor.

O kadar dengesiz hissediyorum ki kendimi desteklemek için eve yaslanmak zorunda kalıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor yıkıcı güzellikteki kadın.

Hayır.

ADAM-ÇOCUK

Kaybolmadan bir hafta önce

ABBY

Ben hep çocuk istedim ama o istemedi ve sanırım birlikte olduğumuz ilk birkaç yıl boyunca beni bundan vazgeçirmesine izin verdim.

Sahip olduklarımız yeterliymiş gibi görünmesini sağladı. Ama Sonra -belki de tanıdığımız pek çok insan aile kurmaya başladığı için- bir şeylerin eksik olduğunu hissetmeye başladım. En azından benim için öyleydi. Kitapları vardı ve birçok açıdan onlar onun çocuklarıydı. Ben sadece ona sahiptim ve sadece

O yanımdaydı, ki yanımda otursa bile zaman yanımda olmazdı. Hiç sahip olamadığım çocuğumu özledim.

Hayatım boyunca işkolik olmakla , ancak inandığınız ve tutkuyla bağlı olduğunuz bir şey bulduğunuzda, bunun bazen sizi ele geçirdiğini düşünüyorum. Ben İşleri tam olarak doğru yapamadığımda kendimi hırpalıyorum. Yaptığım işte iyi olmayı istiyorum, ancak daha iyisini yapma, daha iyi *olma* kararlılığı bazen bunaltıcı *olabiliyor*. Kendi içime kapanmama, beni sevmeyi seçen insanlardan uzaklaşmama neden oluyor. Çalışırken mesafeli ve etrafta olması zor biri olabildiğimi biliyorum. Ve ben her zaman çalışıyorum.

Ama bunu en başından beri biliyordu.

Sadece kendim için değil, bizim için de doğru olanı yapmaya çalışıyorum.

Siyahlı kadın koltuğunda kayıyor. Zamanımız neredeyse doldu. Görmesi gereken başka insanlar ve çözmesi gereken başka sorunlar var.

"Umarım bu konuşma faydalı olmuştur?" diyor.

"Öyle. Teşekkür ederim. Mesele şu ki, o çocuk istemiyor ve bu da bizi uyumsuz yapıyor. Bir erkek-çocukla evlenmişim ve bunu şimdi görebiliyorum. Bencil ve inatçı biri ve benim onu desteklediğim gibi o da beni kariyerimde desteklemiyor. Her seferinde kitaplarını bana tercih ediyor."

Sanki bunlar korkunç şeyler değilmiş gibi bana bakıyor.

Bazen hayat beni teğet geçmiş gibi hissediyorum ve başkalarının da böyle hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Elbette bu sadece bana özgü olamaz. Yıllar ne zaman hızlanmaya başladı hatırlamıyorum ama hızlandı. Mevsimler birbirinin içine giriyor, günler

Haftalar haftaları, haftalar ayları kovalıyor. Hayatı yavaşlatamıyor gibi görünüyorum ama ona ayak uyduramıyorum da. Bana çok tanıdık gelen işaretler: Yeni yıl, aile doğum günleri, Cadılar Bayramı, Noel, hepsi çok hızlı geçiyor. Ne kadar bir adım önde olmaya çalışsam da hep geride kalıyorum

Hayatımın hikayesindeki zamanlama. halde kendimi yaşlı hissediyorum ve sürekli zamanım tükeniyormuş gibi hissediyorum.

"Gerçekten çok geç olmadan bir değişiklik yapmalıyım."

"Bana vermişsiniz gibi geliyor," diye yanıtlıyor siyahlı kadın.

"Sanırım öyle. Evet."

"Ona ne zaman söyleyeceksin?"

"Bilmiyorum. Son zamanlarda kendinde değil. Sürekli Sorunun ne olduğunu soruyorum ama benimle konuşmuyor. Eskisi gibi değil. Depresyon olabilir mi diye merak ediyorum. Uyumakta güçlük çekiyor ve onu rahatlatmak için ne söylersem söyleyeyim, kitapları ve kariyeri konusunda sürekli endişeli. Dikkati dağınık ve mesafeli, eskisinden biraz daha unutkan oldu. Gerçekten komik; işi hakkında evliliğinden çok daha fazla endişeleniyor. I

Dürüst olmak gerekirse bunu bekliyor mu yoksa tamamen sürpriz mi olacak bilmiyorum."

"Ona söylemekten korkuyor musun?"

"Ondan *korkuyor* musun? Hayır, tabii ki korkmuyorum" diyorum.

"Yani gitmeden önce ona söyleyecek misin?"

"Eğer kastettiğiniz , bir gecede ortadan kaybolmayacağım. Gerçeği bilmeyi hak ediyor. Ona söylemeyi planlıyorum. yüz yüze; sadece onu incitmekten korkuyorum. Kimse sevdiği birini incitmek istemez."

"Yani onu hâlâ seviyor musun?" soruyor ve sorusunun ağırlığı bakışları gibi bana da çok ağır geliyor. Başka tarafa bakıyorum. Sonra siyahlı kadın son bir saatini dinliyor, izliyor, yargılıyor ve bana musallat olacağını bildiğim bir şey söylüyor. "Kimse kolay olduğunu söylemedi ama aşk her zaman uğruna savaşmaya değer, değil mi? Belki de uğruna savaşmaya değer tek şey budur."

ÇALIŞMA TATILI

GRADY

Croft'tan ayrılmak üzereyken bir ses duydum. bebek ağlıyor. Travers açık bir pencereye bakıp başını sallıyor ama dönüp baktığımda orada kimseyi göremiyorum.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedim ve aceleyle geri çekildim.

Gözden kaybolacak kadar uzaklaşana kadar sürüyorum, sonra yolun kenarına çekiyorum ve bir bebek gibi ağlıyorum. Ağzımdan çıkan ses o kadar hayvani ki köpek de inlemeye başlıyor. Kolumbo yalıyor

Yüzünü görüyorum, ilgisini ve şefkatini takdir ediyorum ama bu gözyaşlarımı durdurmuyor. Kırılmış, kafam karışmış ve korkmuş hissediyorum. Aklımı kaybedecek kadar yorgun muyum? Yoksa sadece

Hayatımın aşkını kaybettiğim için o kadar üzgünüm ki işlevimi yerine getiremiyor muyum? Belki de biriyle konuşmam, profesyonel yardım almam gerekiyor ama kimseyi tanımıyorum ve tanısam bile ne derdim? Üzüntüm kimsenin beni indiremeyeceği bir çıkıntı ve ben yalnız düşmeyi tercih ediyorum.

Keşke bu adaya hiç gelmeseydim.

Bu çalışma tatili işe yaramıyor ve buradan gitmeliyim. İşler benim için iyiye değil, kötüye gidiyor. Daha önce kötü bir yerdeydim ama buraya geldiğimden beri Gerçeklik kavramımı tamamen kaybettim.

Sanırım hala uzaktan bir çocuğun ağladığını duyabiliyorum ve ses beni ürpertiyor. Abby bebek sahibi olmak istiyordu ama ben istemiyordum. Bahaneler uydurdum, istemediğimi ya da kendimi hazır hissetmediğimi söyledim ve sanırım sonunda fark etti ki

asla olmayacaktı. Evliliğimizde tabu haline gelen bu konu, bir konuda anlaşmazlığa düştüğümüzde her zaman yeniden gündeme geliyordu. Bir gün olayları bakış açısından göreceğime ikna olmuş görünüyordu ve ben de beni ikna etmeye çalışmaktan vazgeçeceğini düşünüyordum. İkimiz de yanılmışız. Biyolojik saati sadece daha yüksek sesle tıklıyordu ve ebeveynlik tartışması açıkça ortadan kalkmayacaktı.

Bu yüzden vazektomi yaptırdım ve ona söylemedim.

O kadar basit bir işlemdi ki hastanede olduğumu bile bilmiyordu.

Karımın istediği bir şey varsa, her zaman bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulurdu. Ne olursa olsun ve nasıl hissettiğime bakmaksızın. *Her şeye rağmen* onun en sevdiği üç kelimeydi.

Kırk yaşından önce, çok geç olmadan hamile kalmayı denemek istediğinden bahsetmişti. Bunun onun son şansı olabileceğini söyledi, da benim şansım fark etmemi sağladı.

Ben de

bunun benim onayım olmadan gerçekleşemeyecek bir şey olduğundan emin oldu. Harika bir anne olamayacağından değil -olacağını biliyordum; Abby her şeyde iyiydi

-Ama mutlu bir aileden gelmediğim ve çocukların bazen ebeveynlerinin hatalarını miras aldıklarını düşündüğüm için.

Çocuğumun benim hatalarımı miras almasını istemedim.

İnsanları sevme konusunda çok iyi olduğumu düşünmüyorum

- gerçekten köpekleri tercih - ve bir babanın hissetmesi gereken şeyleri hissetmemekten korkuyordum. Sizi sevmeyen ebeveynlere sahip olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum ve bu her şeyi tüketen acıyı kendi çocuğuma yaşatma riskini almak istemedim.

Abby ve benim bir çocuğumuz olsaydı hayatım farklı bir şekilde gelişir miydi merak ediyorum.

Nerede olduğunu, hayatta olup olmadığını merak ediyorum.

Onu sonsuza dek her yerde görmeyi hayal edip etmeyeceğimi merak ediyorum.

Kafam çok karışık düşüncelerle dolu ama en gürültülü olanı aynı zamanda en net olanı.

Broşürü son bir kez cebimden Güzel Çirkin'in sahibine bakıyorum. Gözlerimi kırptırıyorum.

gözyaşları, ama bunu inkar etmek yok.

Dün tanıştığım kadın benim kayıp karım değil.

YAKIN MESAFE

Oraya nasıl geldiğimi bilmeden kendimi köyde park ederken buldum. Croft'tan ayrıldığımı hatırlıyorum, sonra kendimi toparlamak için birkaç dakika durdum. Belli ki işe yaramadı çünkü sonra sahil yolu boyunca sürdüm, balıkçı tekneleri ya da ödünç almak için yalvarabileceğim ya da çalabileceğim herhangi bir şey aradım, kendimi bu adadan kurtarmak için. Sanırım burada olmak beni delirtiyor.

Aradaki telsiz

Arabanın kapısını açtığımda yolcu koltuğu çatırıyor ama hiç ses duymuyorum. Kırık bir tane alacağıma güven.

Doğruca Christie's Corner Shop'a gidiyorum ve KAPALI tabelasını gördüğümde kalbim sıkışıyor. Sormak için aklıma gelen tek kişi Cora'ydı. Sandy kayıp olduğu için bir sonraki feribota kadar günler geçebilir ama Cora bir posta gemisinin ne zaman geleceğini bilecektir. O zamanın ne zaman olduğunu öğrenmeliyim ki gemide olduğumdan emin olabileyim.

Gerekirse onlara rüşvet veririm. Biz

Anakaradan sadece on mil uzakta, çok yakın bir mesafe ama yine de bu yolculuğu yapmak imkânsız görünüyor. Bu adadan nasıl kurtulacağım umurumda değil, sadece kurtulmam gerektiğini biliyorum.

Arkamı dönmeye başladığım dükkanın kapısı açıldı.

"İyi misin, Grady?" Cora soruyor, her zamanki gibi yeşil giyinmiş.

Bugün ekose bir takım.

Beni içeri davet ediyor ve ailevi bir acil durum olduğunu ve mümkün olan en kısa sürede anakaraya gitmem gerektiğini açıklarken beni sabırla dinliyor.

"Korkarım birkaç gün boyunca hiç tekne yok," diyor.

"Neden olmasın? Fırtına mı geliyor?"

"Hayır, sadece hafta sonu."

Bu da en az kırk sekiz saat daha burada sıkışıp kalacağım anlamına geliyor.

"Neden hep yeşil giydiğimi biliyor musun Grady?" Cora soruyor. "Şansla ilgili değil, öyle bir şey yok. Bu rengi giyiyorum çünkü yeşil, mavi ve sarıdan oluşuyor." Nasıl bir tepki vereceğimi bilmiyormuşum gibi bana bakıyor. "Mavi ve sarı çok farklı, değil mi?

Katılıyor musun? Deniz ve güneş gibi. *Bir* şeyin bu kadar farklı *iki* şeyden oluşabilmesini seviyorum, çünkü hiçbirimiz sadece tek bir şey değiliz. Bunu bir kez anladığınızda, kendinizi tanımak ve kim olduğunuzla barışmak çok daha kolay. *Yeşil* senin soyadın, bilmek istersin diye düşündüm. Yorgun görünüyorsun, Grady. Uyumana yardımcı olması için biraz daha bataklık mersin çayı ister misin?" dedi. gerçekten endişeli.

"Hayır. Teşekkür ederim." Kulağa biraz kaba geliyorsa, bunun nedeni bana verdiği çayın olmayan şeyleri görmemi sağlamış olabileceğinden .

"Tamamdır," diye cevap veriyor çarpık bir gülümsemeye. Belki de paranoyam beni ele geçiriyor. "Gitmek istemen çok yazık."

"Gitmek *istediğimi* söylemedim..." Yalan olduğu gibi geliyor, bu yüzden biraz gerçek ekliyorum. "Ama korkarım buna ihtiyacım ."

"Gittiğinizi görmek beni üzecek. Bir öncekinden çok daha arkadaş canlısıydın."

"Sonuncusu mu?"

"Son yazar. Charles Whittaker'dan sonra, ama senden önce. Dürüst olmak gerekirse bunu pek görmedik, uzun sürmedi. Çok düşmancaydı. Kendini beğenmiş bir adam ama buradayken yazdığı kitap berbattı. Daha çok bir sayfa çeviriciden çok sayfa yakıcı, ne demek istediğimi anlarsınız. O yüzden gittiğine sevindim. Hepimiz öyleydik."

"Charles Whittaker'dan sonra ama benden önce kulübede yaşayan başka bir yazar var mıydı?"

"Tabii ki. Yerleşik bir yazara sahip olmak güzel, ancak bazıları diğerlerinden daha uzun yaşıyor."

Ona bakıyorum. "Pardon?"

"Bazılarının diğerlerinden daha uzun sürdüğünü söylemiştim. İyi hissediyor musun Grady?"

Telsizi cızırdamaya başlar ve onu kapatır. "Pek sayılmaz, hayır." Kapıya yöneliyorum ve küçük zil çalıyor. üstünde çınıyor.

Cora sesleniyor. "Gitmek *istediğini* biliyorum ama bir süre daha kalman senin için daha iyi olabilir."

"Sana söyledim, ayrılmak *istediğimden* değil-"

"Ben dün doğmadım Grady. Adada telefon ve internet yokken anakarada acil bir aile durumu olduğunu nasıl bilebilirsin ki? Postayla bir şey almış olsaydın bilirdim ama haftalardır menajerinden gelen birkaç mektup dışında hiçbir şey . Kimse sizi özlemiyor, kimse umursamıyor, kimse burada olduğunuzu bile bilmiyor. Ailevi bir acil durum yok. çünkü ailen yok."

Ona bakıyorum. "Az önce ne dedin sen?"

Kaşlarını çattı. "Ailenle sorunu duyduğuma üzüldüğümü söyledim."

Zihnimi beni kırmaya kararlı. Bir şeyler görüyorum, bir şeyler duyuyorum, artık kendi duyularıma güvenmiyorum. Artık kendime güvenmiyorum.

"Sorun değil," diyorum ona. "Bir sonraki feribota binerim-"

"Bir süre feribot olmayabilir. Haftalar sürebilir, Belki siz ya da başkası adadan tekrar ayrılana kadar daha da uzun sürebilir."

"Neden bir feribot olmayacak?"

"Onu kullanacak kimse yok."

"Sandy hala kayıp olduğu için mi?"

"Sandy kayıp değil. Onu buldular. O ölmüş."

HASTALIKLI SAĞLIK

| Kolumbo'nun yanındaki Land Rover'a tırmanıp kapıları .
| Ellerim titriyor ve onları

Dur. Acaba Sandy ölmeden önce birlikte olduğumu bilen var mı? Nasıl bilebilirler ki? Mağaranın orada başka kimse yoktu; adanın diğer tarafında. Charles Whittaker'ın kitabını çaldığımı artık kimsenin bilmeyecek olmasının verdiği rahatlama, neredeyse dayanılmaz derecede ağır olan suçluluk duygusundan çok daha ağır basıyor. Cora, Sandy'nin nasıl öldüğünü bilmediğini söyledi ama sanırım boğulmuş olmalı. Ben de boğulabilirdim.

engelledi. Orada olduğumu kimse bilmemeli.

Artık bir telsizim varken Sandy'den nasıl haberim olmadığını anlamıyorum. Karım olduğunu sandığım kadından ödünç elime alıp ona bakıyorum. Ben Teknik konularda hiçbir işe yaramaz, hep öyleydim, bu yüzden lanet olası şeyi kırmamayı umarak bir kadrani çeviriyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, çatırdayarak canlanıyor ve hemen sesler duyuyorum.

"Ona Sandy'den bahsettiğimde şaşırmış görünüyordu," diyor hemen tanıdığım biri. "Tüm renkler tamamen Cora, "Yüzünden akıp gitti," diye ekliyor.

"Frekansı değiştirdiğimizden beri emin miyiz?" diye soruyor tanımadığım bir kadın sesi.

"Kesin. Yine istediğimizi söyleyebiliriz," diyor Croft'un güzel kadını Travers. "Onun iyi bir adam olduğunu sanmıyorum."

"Kitaplarını okur okumaz bunu düşünmüştüm," diyor bir başkası. "Çok rahatsız ediciydiler."

"Birilerinin yakında onun hakkında bir şeyler yapması gerekiyor. Bu artık sadece bir hastalık vakası değil, bence aklını kaybediyor," diye ekliyor Cora.

Benim hakkımda konuşuyorlar.

Sesler konuşmalarına devam ediyor ve bir kez daha aklımı kaçırıyor olabileceğimi düşünüyorum. Belli ki onlar da benim öyle olduğumu düşünüyorlar.

"O biliyor mu?"

"Hayır. Hiçbir fikri yok."

"O şimdi nerede?" diye soruyor başka kadın sesi, bu sefer Londra aksanıyla. Sanırım bar sahibesi.

Cora, "Dükkânın park ettiği arabasında oturmuş, The Stumble Inn'e bakıyor," diye yanıtlıyor.

Bara bakıyorum. Başka araba yok. Gerçekten benim hakkımda konuşuyorlar.

Bu kadar. Feribota doğru sürüyorum, belki kendim nasıl gideceğimi bulabilirim. Land Rover'ı çalıştırıyorum ve canlanıyor, ama birkaç saniye sonra tekliyor ve duruyor.

Hayır, , hayır.

Gösterge panelinde yakıtımın bittiğini gösteren kırmızı bir uyarı ışığı var.

Anlamıyorum. Buraya gelirken deponun hâlâ yarıdan fazla dolu olduğuna yemin edebilirdim. Başımı direksiyona yasladım ve nefesimin altında küfrettim. Adanın herhangi bir yerinde benzin istasyonu gördüğümü hatırlamıyorum ama bir tane olmalı. Arabadan çıktım, sonra Cora Christie'yi gördüm. dükkanının dışında ve bana bakıyor. Başı bir tarafa eğik ve kemikli küçük elinde bir telsiz tutuyor.

"Araba sorunu mu?" diye soruyor.

"Benzinim bitmiş gibi görünüyor."

"Ah canım."

"Yakınlarda biraz alabileceğim bir yer olduğunu sanmıyorum?"

Başını iki yana sallar. "Amberly'de benzin istasyonu yok. Böyle bir adada yaşamak başka bir yerde yaşamaya benzemez; önceden plan yapmak zorundasınız. Hazırlıklı olun. Sen

toplum için en iyi olanı yapmak zorundayız. Hayatta kalmanın tek yolu bu."

Tuhaf konuşmasının en tuhaf yanı, beni en çok tedirgin eden yanı, tüm bu süre boyunca gülümsüyor olması. Sanki benzinimin bittiğini zaten biliyormuş gibi.
ve bundan son derece mutlu.

NEŞELİ KÖTÜMSER

Kendimi neşeli bir kötümser olarak görmeyi seviyorum. İnsanların her zaman hayal kırıklığına uğratacağını kabul ederseniz hayat daha az iç karartıcıdır.

Sen. Benzinimin bittiğini sanmıyorum; köye vardığımda yarım depom olduğuna eminim. Bunu bana *biri* yaptı, bundan eminim. Ama bu düşünce aklıma gelir gelmez eminliğim azalıyor. Ben dükkândayken yakıtı hortumlamadıysa, birinin bunu nasıl yapabileceğini bilmiyorum. Ama neden Bunu yapan var mı?

Adadan ayrılmamı engellemek için.

Uykusuzlukla birlikte sanrılar ve paranoya yaygın olabilir. Kafa karışıklığı ve hafıza kaybı, gerçekliğe dayanmayan ancak tamamen gerçekmiş gibi hissettiren doğru olmayan inançlara katkıda bulunabilir. Bunu *biliyorum*. Sadece bana olanın bu olup olmadığını bilmiyorum. Amberly'ye geldiğimden beri olan her şey

gerçekten uykusuzluktan kaynaklanıyor olabilir mi? Ya da bataklık mersin çayı? Artık öyle düşünmüyorum. Az önce telsizde benim hakkımda konuştuklarını duydum, bunu hayal etmemiştim.

Kolumbo'yu arabadan indiriyorum ve yine benim hakkımda konuşurlarken yakalarsam diye telsizi alıyorum. Anakaradaki biriyle bağlantı kurmak için kullanamayacak olmam çok yazık. Köyden ayrılmaya başladığımızda eski kırmızı telefon kulübesi gözüme çarpıyor, kütüphaneye dönüştürülmüş olan. Ya çalışıyorsa? Ya adalılar henüz anlamadığım nedenlerden dolayı bana öyle olmadığını söyledilerse? Ya gerçekten bir "kütüphane" değilse?

kütüphane" hiç mi?

Ona doğru koşuyorum ve kapıyı açtığımda başımın döndüğünü ve ayaklarımın üzerinde duramadığımı hissediyorum.

Hâlâ kitaplarla dolu ama hepsi benim.

Raftaki her kitabın sırtında Grady Green yazıyor.

Yazdığım her kitabın birden fazla kopyası var, sanki tüm ada onları okuyormuş gibi. Bu çok fazla. Bu ada, bu insanlar, burayla ilgili her şey yanlış geliyor. Ben deli değilim, deli. Titreyen parmaklarımla ahizeyi kaldırıyorum ve neredeyse sevinç gözyaşları döküyorum çevir sesi duyduğumda. İşe yarıyor. Sadece iki cep telefonu numarasını ezbere biliyorum: karım ve menajerim. Ben de Kitty'yi aradım. Biri gelirse diye omzumun üzerinden bakmaya devam ediyorum.

Beni durdurmaya çalıştılar ama köy her zamanki gibi ıssızdı.

Telefon bir kez çaldı. İki kez

...

Üç kez . . .

"Alo?" diyor bir ses.

"Kitty, benim. Grady. Gerçekten ihtiyacım var-"

"Alo? Orada kimse var mı? Bu çok kötü bir hat," diyor sabırsız bir ses tonuyla.

Telefon cızırdıyor ve ben biraz daha yüksek sesle konuşuyorum. "Kitty, ben Grady. Beni duyabiliyor musun?"

"Grady, sen misin?"

"Evet! Yardıma ihtiyacım var-"

"Grady, bu berbat bir hat. Beni geri arayabilir misin? Yine de aradığına sevindim, seninle gerçekten konuşmam gerek. Seni adaya gönderdiğim için çok üzgünüm, bir an önce oradan ayrılmalısın. Orada olmanın senin için güvenli olduğunu sanmıyorum. Londra'dan ayrıldığından beri öğrendim ki-"

Hat kesiliyor. "Kitty?"

Düğmelere basıyorum, hepsine ama hiçbirisi çalışmıyor. Artık çevir sesi bile yok. Neredeyse Birisi telefon hattını kesmiş.

Belki de öyledir.

Artık paranoyaklaştığımı düşünmüyorum.

Kitty az önce tehlikede olduğumu söyledi, yani hayal görmüyordum.

Kolumbo'nun ipini tutuyorum ve koşmaya başlıyoruz.

KORKARAK KOŞMAK

W Köyün dışına ve ana yola doğru ilerleyin, daha sonra güneydeki sapağa girin.

Ada. Hiç feribotla denize açılmadım ama bu çok küçük bir feribot, denemeye değer olmalı. En azından, orada olabilir gemide anakarayla kurmak için kullanabileceğim bazı ekipmanlar olabilir. Kitty'ye tekrar ulaşmaya çalış. Feribotun nereye yanaştığını görmek için fazla uzağa gitmemize gerek yok.

ahşap iskele kuyusu.

Ama orada feribot yok. Hiç tekne göremiyorum.

Denizden başka bir şey yok.

Hissettiğim hayal kırıklığı çok büyük. Birine istiyorum ama bağırarak kimse yok. Sonra telsizi hatırlıyorum, cebimden çıkarıp ona bağırlıyorum. Kimse cevap vermiyor. Lanet şey cızırdamıyor bile. Geri dönüyorum ve geldiğimiz yöne doğru koşmaya başlıyorum.

Yolculuğun büyük bir kısmı yokuş yukarı ama dik kısımlar nefesimi keserken bile durmuyorum. Güneş batmaya başlıyor ve sahil yolundaki manzaralar muhteşem. Okyanusun üzerindeki yamalı mor bir gökyüzünde sürüklenen pembe bulutların sürekli değişen bir görüntüsü var.

Gökyüzünün kenarında ilk yıldızlar belirmeye başladı, güneşin gitmesi için sabırsızlanıyorlar ama ben manzaranın tadını çıkarmak için durmuyorum. Deniz havasını içime çekiyorum, yola odaklanıyorum ve koşmaya devam ediyorum. Ormana giden yola varmadan hemen önce, Ayakta Duran Taşlar'a ait bir tabela görüyorum. Hatırlıyorum Sandy'nin söylediği bir şey var.

Bir zamanlar cep telefonu sinyali olan bir ada. Bu durumda denemeye değer diye düşünüyorum. ediyoruz, ancak sonunda onları gördüğümde duruyorum: Ayakta Duran Taşlar. On iki dev taş, Stonehenge'in daha küçük bir versiyonu gibi görünüyor ve çimenli bir tepenin üzerinde bir daire oluşturuyor.

Batan güneş ürkütücü bir şekilde aydınlatıyor ve zemine uzun gölgeler düşürüyor. Nefes almak için duruyorum ve bu sırada bir bilgi panosunu okuyorum.

Amberly'nin Ayakta Duran Taşları 5.000 yıldan daha eskidir. Nasıl ve neden burada olduklarına dair pek çok gizem vardır. Bazıları dikili taşların kara büyü'nün bir sonucu olduğuna ve kayaya dönüşen on iki cadının kalıntıları olduğuna inanmaktadır. Diğerleri ise çemberin ortasında insanları başka bir zaman ve mekâna götürebileceği konusunda ısrarcıdır.

Sizi bu gizemi kendiniz keşfetmeye davet ediyoruz.

Başka bir zamana ve mekâna - ideal olarak anakaraya - ışınlanmayı çok isterdim ama saçmalıklara hiç inanmadım. Her ihtimale karşı tepeye tırmanıp çemberin ortasına kadar yürüdükten sonra cep telefonumu çıkarıyorum. Fazla bir şeyim yok.

pil bitti ama tek bir çubuk sinyal var.

Kitty'yi arıyorum ama direkt telesekretere düşüyor.

Kapatıp tekrar deniyorum ama aynı şey oluyor. Telefonu şarj etmediğim için kendime küfretmeye başlıyorum ama haftalardır bunu yapmanın bir anlamı yoktu. Hava , zaten çok soğuk ve telefon elimde çalmaya başladığında pes etmek üzereyim.

Ekrana baktığımda Kitty aramıyor. Eşi yazıyor.

Aramayı kabul ediyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum ama Abby'nin sesini duyamıyorum.

Telefonum kapanmadan önce tek duyduğum denizin sesi.

IMKANSIZ ÇÖZÜM

Ormana ulaştığımızda hava tamamen kararmıştı ve kulübeye doğru aceleyle ilerlerken sürekli ayak seslerini duyuyoruz. Ağaçların ötesinde dallar şakırdıyor, düşen yaprakların üzerinde hareket eden bir şeyin ya da birinin kusursuz sesi. Hiç kuş yok ama bir sürü başka yaratık var. Kendime hepsi bu kadar diyorum ve ediyorum. Zihnimin zayıf mantıklı olma çabasına aldırmadan, yosun kaplı köklere takılmamaya çalışarak dev kızılağaçların arasında koşturuyorum, Duyabildiğimi sandığım diğer şeyleri bastıran kendi yorucu nefeslerimin sesi. Uzaktaki okyanusun sesi bile kadar rahatlatıcı değil; bir şeyin sonu gibi geliyor.

Kulübeyi gördüğümde büyük bir rahatlama hissediyorum.

Artık ne olduğu ya da neden olduğu umurumda değil. Plan yapmak zorundayım. Land Rover'ı geri almalıyım, sonra bir tekne gelene kadar rıhtımda oturacağım. Herhangi bir tekne. Aceleyle içeri giriyorum, kapıyı arkamdan kilitliyorum ve ışık düğmesine uzanıyorum. Elektrik düğmesi çalışmıyor. Tekrar deniyorum ama kabin karanlıkta kalıyor. Bir sebepten dolayı elektrik yok. Geldiğimde burada olan, önünde kızılgerdan olan kibrit kutusunu buluyorum ve ne yaptığımı görebilmek için birkaç mum yakıyorum. Sonra kulübenin arka tarafındaki büyük pencereleri örten perdeleri açıyorum ve kasveti azaltacak kadar parlak bir dolunay ortaya çıkıyor. Ufukta alçak bulutlar görüyorum.

Hareketli battaniye denizi örtmeye başlıyor ve ben acele ediyorum. Bir fener alıp Land Rover'ın tutulduğu kulübeye gidiyorum ve ilk kez hafızam bana oyun oynamıyor.

İçeride, iyi düzenlenmiş aletler ve bölmeler arasında tam da aradığım şeyi buluyorum: küçük kırmızı bir yakıt bidonu. Onu elime alıyorum ve dolu olduğunu duyunca mutlu oluyorum. Rahat bir nefes alıyorum ve kendime imkânsız çözüm diye bir şey olmadığını söylüyorum. Kulübeye dönüp, bulamadığım her şeyi topluyorum.

gitmeden. Sonra benim için çok zor olan bir şey yapıyorum.

"Burada kalırsan daha çabuk olur," diyorum Kolumbo'ya. İkna olmuş görünmüyor. "Ben köye , sonra da doğruca geri dönüp seni alacağım. Gerçekten uzun sürmez ve sonra buradan temelli ayrılırız. Tamam mı?"

Kaçıyorum. Sadece korktuğum ve buradan gitmek istediğim için değil, köpeğimi olduğumdan daha uzun süre bırakmak istemediğim için. Kulübedeki tüm pencere ve kapıları kilitledim ve kendime eğer biri köpeğime zarar vermek isterse Kolumbo, çoktan yapmışlardır. Bu adadaki insanların *benimle* sorunu var gibi görünüyor. Köye koşacağım, depoyu dolduracağım, geri döneceğim, arabayı yükleyeceğim ve gideceğim. Bu bir

Basit bir plan, iyi bir plan, *tek* . Ne yanlış gidebilir ki?

Güneş batır batmaz adada sıcaklık dramatik bir şekilde düşüyor. Buz gibi hava tenimi tokatlayıp sıkıştırıyor ve kendimi ileriye doğru itmeye çalışırken bacaklarım ağırlaşıyor. Ormandan çıkıp sahil yoluna girdiğimde, alçak bulut sandığım şeyin okyanusa tamamen yayılmış olduğunu görüyorum. Hâlâ dalgaların sesini duyabiliyor ve kokusunu alabiliyorum. aşağıdaki kayalara çarpıyor, ama ben onları göremiyorum. Her Omzumun üzerinden baktığımda sis daha yakın görünüyor. Birkaç adım sonra hiçbir yönde hiçbir şey göremiyorum; sis adayı tamamen sarmış gibi görünüyor.

Sonra uzaktan ağlayan çocukların sesini duyuyorum.

Keşke Sandy'nin bana Sis Çocukları hakkında anlattığı hikâyeyi hatırlamasaydım.

Ama ben korkuyorum, bu yüzden çocukken korktuğumda ninemin bana her zaman söylediği şeyi kendime hatırlatıyorum: Ölülerden korkmana gerek yok, dikkat etmen gereken yaşayanlar.

Yine de ayaklarımı biraz daha hızlı koşmaya .

Köye ulaştığımda kalbim hızla çarpıyor. Benzin bidonu ağır ve onunla koşmak zor, bu yüzden ışıkları gördüğümde bir rahatlama hissediyorum. Saz kulübelerin tüm pencereleri parlıyor gibi görünüyor, tıpkı diğer ev ve binalardakiler gibi. Stumble Inn. Görünüşe göre elektriği kesilen bir tek ben varım. Köyün her yerinde ışıklar parlıyor, açık ateşlerin kokusunu alabiliyorum ve bacalardan çıkan dumanları görebiliyorum. Karanlıkta bile çok sıcak *görünüyor*. Mükemmel bir kartpostal resmi. Sis burada kıyıda uzakta daha ince ve

hiçbir şey bir an önce olduğu kadar uğursuz ya da tehditkâr gelmiyor. Sanki hayal etmişim gibi.

Land Rover'ın gittiğini hayal etmiyorum.

Etrafımda dönüyorum ama bıraktığım yere ya da başka bir yere park etmemiş.

Her zamanki gibi köyde herhangi bir yaşam belirtisi göremiyorum ama bir şeyler *duyabiliyorum*: kilisenin içinden yüksek sesler.

Daha önce hiç gece vakti köyde bulunmamıştım. Karanlıkta. Vitray pencereler içerdeki ışıktan aydınlanıyor ve yaklaştıkça tahmin ettiğim kadar geleneksel olmadıklarını görebiliyorum. Dini simgeler göstermiyorlar. Bunun yerine, her biri yüzü olmayan çocukların cam resimlerinden yapılmış. Ve her pencerenin üzerindeki taşa kazınmış bir kelime var.

BİZ. YAPACAĞIZ. ASLA. UNUTMAYACAĞIZ. VEYA. AFFETMEYECEĞİZ.

Gündüz bunu nasıl fark etmedim bilmiyorum, sanırım bazen sadece beklediğimiz şeyi görüyoruz. Kilisenin içinde yine yükselen sesler duyuyorum. Cuma gecesi -ayın için normal bir zaman değil- ve kafamın içinde bir ses bana uzaklaşmam için bağırıyor. Ama bu adayla ilgili her şey şu anda biraz garip geliyor ve neler olduğunu bilmek zorundayım.

Mezarlığa açılan metal kapı açık bırakılmış ve rüzgârda ileri geri sallanıyor, sanki kurtulmaya çalışıyormuş gibi menteşeleri gıcırıyor. Benzin bidonunu yanına bırakıyorum ve kilisenin ana girişine biraz daha yaklaşıp kulağımı devasa eski ahşap kapılara dayıyorum. Artık birden fazla ses duyabiliyorum ama kimin konuştuğunu ya da ne dediklerini anlayamıyorum. Uzun uzun düşündükten sonra kapılardan birini sessizce itmeye çalışıyorum. Kapı şaşırtıcı bir hızla ardına kadar açılarak komik derecede yüksek gıcırdama sesi. İçerideki konuşmalar aniden kesilir. Her şey durur.

Hepsi burada. Adada şimdiye kadar tanıştığım neredeyse herkes ve cemaatin büyüklüğüne bakılırsa tanışmadığım herkes. İyi bir matematikçi değilim ama yaklaşık yirmi beş kişinin böyle görüldüğünden eminim. Çoğu ahşap kilise sıralarında oturuyor ve dönüp bana bakıyorlar. Midge'i ön sırada, The Stumble Inn'den Arabella ve köşedeki dükkândan Cora'nın yanında otururken görebiliyorum. Kasap Alex bana sırtıyor, Mary ise ağzı açık bakıyor. Arkalarında Travers'ı bir bebekle görebiliyorum. Çocuğu sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi tutuyor ve ona sanki her şey demekmiş gibi bakıyor.

Hepsi kadın. Her biri. . Bu doğru olamaz, mi? Erkeksiz bir ada mı?

dahil kimse bir şey söylemiyor, çünkü taş sunağın önünde duran kişiye bakıyorum. Peder Melody Bates değil; kendisi arka sırada oturuyor.

Kilisenin önünde duran kişiyi görmek bir hayalet görmek gibidir.

"Merhaba, Grady."

YAŞAYAN ÖLÜLER

S Andy orada duruyor. Öldü dedikleri Sandy. O çok canlı. "Beni gördüğüne şaşırmış görünüyorsun," diyor.

Öyleyim. *Yaşayan Ölülerin Gecesi'nden* bir *sahnedeymişim* gibi hissediyorum.

"Rahatladım," diyorum. "Düşündüm ki-"

"Hepimiz ne düşündüğünü biliyoruz," diye araya giriyor ve diğer kadınlardan mırıltılar .

"İyi olmana çok sevindim," diyorum.

"Sen iyi misin?"

"Elbette. Adada suç söylediğinizi biliyorum ama son zamanlarda çok garip şeyler oldu.

Şerif olarak bilmek şeyler

."

"Bu adada olup da benim bilmediğim pek bir şey yok," diyor Sandy. "Örneğin, Charlie'nin onuncu romanını yazdığını biliyorum çünkü onu okudum. Ve senin de menajerine kulağa çok benzer gelen bir roman gönderdiğini biliyorum. Bir şeyler çalmanın yanlış olduğunu , değil mi Grady? Sanırım bu yüzden beni boğulmaya terk ettin? Olmayan bir şeyi çalarken yakalanmak istemedin. senin."

"Ben yapmadım-"

"Yakın zamanda adada bir hırsızlık olayı yaşandığının da farkındayım.

Telsizinizi teslim etmeye hazır mısınız?"

Cebimden çıkardım ama elimde tuttum. "Buraya geldiğimden beri olanlar benim suçum değil. Hepinizin benim hakkımda konuştuğunu duydum," diyorum titreyerek.

Cemaat yine hışırdıyor ve mırıldanıyor. Sesi biraz denize benziyor.

"Neden hepimiz senin hakkında konuşuyoruz, Grady? Charlie'nin kulübesine taşındığından beri biraz paranoyaklaştın gibi geliyor bana. Bir *görüyor* ve *duyuyorsun*. Belki de gelecek hafta adayı ziyaret ettiğinde doktoru görmelisin. Belki o seni sakinleştirecek bir şeyler verebilir."

"Beni sakinleştirecek hiçbir şeye ihtiyacım yok ve bunu hayal de etmiyorum. Bu adada birileri bir şeyler biliyor. kayıp karım hakkında. Kapının altından gazete kupürleri, onun yazdığı hikayeler atıyorlar." Sandy şaşırılmış görünüyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Eğer burada ona ne olduğunu bilen biri varsa, gerçeği bilmeyi hak ediyorum."

"İnsanlar neyi hak ettiklerini nadiren bilirler. Neredeyse her zaman hak ettiklerinden daha fazlasını ya da daha azını hak ettiklerini düşünürler."

"Burası neresi? Neden adada hiç erkek yok?" İlk başta cevap vermiyor, sadece bakıyor.

Sandy, "Cep telefonunuzu da teslim etmeniz gerekiyor," dedi.

"Bunun da, de canı cehenneme. Ben ."

Sandy başını sallıyor. "Öyle olduğunu sanmıyorum." "Belki de onları biraz rahat bırakmalı ve Mahremiyet," diyor siyah giysileri ve beyaz yakasıyla Peder Melody Bates. Uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden savurduktan sonra ayağa kalkar ve oturduğu sıranın dışına çıkar. Diğerleri de aynısını yapıyor ve çok geçmeden Ahşap kapıdan çıkarken tökezleyerek içeri girdim. Her biri İçlerinden biri yanımdan geçerken doğru bakıyor. Son kişi kapıları kapattığında kapılar gıcırıyor ve ben kalıyorum. Sandy ile yalnız.

Ama sonra kilisenin kapıları tekrar açılır.

Taş zeminde ayak sesleri duyuyorum ama bakmaya korkuyorum.

Yaklaşıyorlar ve Sandy gülümseyerek her kimse ona sallıyor. Bu gerilime daha fazla etrafımda dönüyorum, ilk başta ne gördüğümü anlayamıyorum.

Ben Abby.
Hayal görmüyorum.
Halüsinasyon
görmüyorum.

"Ben sizi bırakayım," diyor Sandy. Kapılara yönelmeden önce benden telsizi ve cep telefonumu alıyor. Arkasından kapanan kapıların sesi kilisede yankılanıyor ve mekân eskisinden biraz daha soğuk geliyor.

Bu bir rüya, uykusuzluğumun bir belirtisi ya da çok fazla viski içmemin bir yan etkisi değil. Bu gerçekten ve tam karşımda duruyor, şimdiye kadar gördüğüm en mavi gözlerle bana bakıyor.

Sonunda konuştu.

"Selam, Grady. Sanırım konuşmamız gerek."

MUTLU EVLİLİK

O kaybolduktan sonra

ABBY

"Bana o gece neler olduğunu tekrar anlat."

"Eve dönerken cep telefonum çaldı. Gösterge panelinde en hızlı rotamı gösteriyordu ve Grady'nin adını gördüğümde kalbim duracak gibi oldu; biraz geç kalmıştım ve hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordum. Sanki benim kocam hayatımın onunkinin etrafında döndüğünü sanıyordu. O bir

Bu şekilde bir çocuk, her zaman ilgiye ihtiyacı var. Ben de telefona cevap verdim ve araba kullanırken bunu yapmaktan nefret etmeme rağmen hoparlörü açtım. Özellikle de geceleri karanlık köy yollarında.

"Yoldayım, neredeyse geldim," dedim ona.

"Burada olacağını söylemiştin," diye cevap verdi, sesi mızızlanan küçük bir çocuk gibiydi. "Bu benim için önemli."

Yıllar boyunca *benim* için önemli olan ve onun hiç umursamadığını açıkça belirttiği şeylerden hiç bahsetmedim. İlişkimizde birinin yetişkin olması gerekiyordu.

"Birazdan orada olacağım, söz veriyorum. Balık ve cips aldım," dedim.

Balık ve cips biraz gelenek haline gelmişti. Bu ne ilk resmi randevumuzda ve Grady birkaç yıl sonra evlenme teklif ettiğinde yemiştik Kulübeye taşındığımızda kartonlarla çevrili bir kanepede oturup balık ve cips yemiştik. kutular ve gazetede terfi ettiğimde kutlamak için bana akşam yemeğinde aldığı şeydi. Eskiden sevdiğim bir işti.

ama o hep nefret ederdi. Mesele şu ki, ben balık ve cips bile sevmem. Onu mutlu etmek için sık sık kendimi onun seçimlerine uyarken buluyordum. Ama bu benim hatam, onun değil.

Yeni kitabının *New York Times*'ın en çok satanlar listesine girip girmediğini öğreneceği geceydi. Düşündüğü haber onu mutlu edeceğini ve ona gerçeği söylemeyi kolaylaştıracığını düşündüm.

"Bir şey duydun mu?" Ben sordum. "Henüz duymadım."

"Telefonu kapat yoksa ulaşamayacaklar."

Telefonu kapattım, yola konsantre oldum.

Grady her zaman ne kadar çok çalıştığıma içerlerdi, ama evde olduğum zamanlarda bile beni nadiren fark ederdi. Aklı hep başka yerlerdeydi, genellikle romanlarının içinde. İlk birlikte olduğumuzda ellerini benden uzak tutamıyordu ama o konuda da işler değişmişti. Bence yalnızlığın birkaç çeşidi var ve ben hepsini tanıdım. I

Aslında bir noktada bir ilişkisi olup olmadığını merak ettim - duygusal Mors kodunu yorumlamak her zaman kolay değildi - ama aşk ilişkileri sadece kitaplarıyla oldu. O onlara takıntılı.

Şehirden taşınmak ve daha kırsal bir yerde yaşamak onun fikriydi. Bunun yazmasına yardımcı olacağını düşünüyordu ve ben de buna engel olmak istemedim. Ama arkadaşlarımı özlüyordum, bu yüzden bazen işten sonra onlarla Londra'da buluşuyordum. Eve geç geldiğimde Grady kıskanırdı. Başka insanlarla vakit geçirmek istememin onu yeterince sevmediğim anlamına geldiğini düşünüyor gibiydi. Sanki sadece bir kişiye yetecek kadar sevgim olduğunu düşünüyordu ve bunun her zaman kendisi olması gerekiyordu. Annesi yüzünden terk edilme sorunları yaşadığını anlıyorum. ama herkes ailesi tarafından mahvedilir. Bu neredeyse bir geçiş töreni ve onun yaşında bunun Muhtemelen üstesinden gelmiştir.

Bazen bana görünmezmişim gibi hissettiriyordu. Ve bunun nasıl bir şey olabileceğini merak etmeye başladım.

Ortadan kaybolmak için.

Tekrar aradığında hâlâ eve gidiyordum. "İyi misin?" diye sordum. diye sordum.

"Şu anda *New York Times* gazetesinde

En çok satanlar listesinde" dedi ve sesindeki saf sevinci duyabiliyordum. Çok çalışmıştı ve ben o anda, olan biten diğer her şeye ve ona söylemem gerektiğini bildiğim şeylere rağmen onun adına gerçekten mutlu . Ağlamaya başladım.

"Seninle çok gurur duyuyorum!" Duygularımı kontrol altında tutmaya ve arabayı yolun sağ tarafında tutmaya çalışarak söyledim. "Seni seviyorum.

Sen," diye ekledim düşünmeden. Kelimeler yüksek sesle tuhaf geliyordu. Yabancı. En son ne zaman birbirimizi sevdiğimizi söylediğimizi hatırlayamıyordum. Cevap olarak bir şey söylemeyince elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. "Neredeyse eve geldim. Artık hiç de uzak değil. Al şunu şampanya çıkar ve-"

Frene bastım.

"Aman Tanrım. Ne oldu?" Grady sordu. Kalbim göğsümün içinde güm güm atıyordu ve ilk başta cevap veremedim. "Sen iyi misin? Beni duyabiliyor musun?"

"Ben iyiyim, ama ... yolda yatan bir kadın var." "Ne? Ona çarptın mı?"

"Hayır! Tabii ki . O zaten oradaydı, bu yüzden durdum."

"Şimdi neredesin?" diye sordu.

"Uçurum yolundayım. Dışarı çıkıp bakacağım-" "Hayır!" diye bağırdı.

"Ne demek *hayır*? Onu yolda yatarken bırakamam, yaralanabilir."

"O zaman polisi ara. Eve varmak üzeresiniz. Sakın arabadan inme."

Daha önce hiç bir erkekten emir almadım ve almaya da niyetim .

"Eğer balık ve cipslerin soğumasından endişeleniyorsan-"

"*Senin* için endişeleniyorum," dedi.

İşyerinde tehditler almaya başladığımda, ilk başta Grady olup olmadığını merak ettim. Acaba beni korkutup işimden ayrılmamı mı sağlamaya çalışıyordu? Ama o değildi. O zamana kadar bundan kimin sorumlu olduğunu biliyordum. Tüm konuşmalarımı kaydetmeye başlamıştım.

Gelen aramalar ve bir polis bağlantısının yardımıyla, isimsiz mesajların arkasında kimin olduğuna dair iyi bir fikrim vardı ve nefret mektubu. Sadece kanıt toplamak için aramaları kaydetmeye devam ettim. O günün erken saatlerinde, bana gönderilen beyaz bir kutu gazeteye teslim edildi. Editörüm yanımdaydı ve kutuyu açıp ağzı dikişle kapatılmış antika bir bebek gördüğümde benden daha fazla endişelendi. Beni susturmaya çalışan insanlardan korkmuyordum ama geriye dönüp baktığımda keşke korksaydım diyorum. Belki o zaman arabada kalabilirdi.

Grady, seçtiğim kariyer nedeniyle başıma bir şey geleceğinden hâlâ endişe ediyordu. Hatta her an nerede olduğumu görebilmek ve güvende olduğumu bilmek için telefonuma bir uygulama bile yükledi. Nasıl göstereceğini unutmuş olsa da beni hala sevdiğini ve bizi düzeltmenin bir yolu olduğunu fark etmemi sağladı.

Yolda yatan kadının üzerinde tıpkı benimki gibi kırmızı bir ceket vardı. Garip bir şey gibi görünüyordu. O zamanlar tesadüftü ama kapüşonlu ve büyük düğmeli yeterince yaygın bir paltoydur, birçok kadın benzer tarzda ve renkte giyiyordu. Kapüşonun altındaki yüzü ama bir kaza geçirmiş olmasından -belki de bir vur-kaç olayıydı- ve yaralanmış olmasından endişelendim. Emniyet kemerimi çözdüm ve arabanın kapısını açtım.

Grady, "Lütfen arabadan inmeyin," dedi.

" zorundayım. Ya yolda yatan ben olsaydım, birinin durup yardım etmesini istemez miydin?"

"Bekle, !"

"İyi, eğer seni daha iyi hissettirecekse. Seni seviyorum," dedim tekrar, sonra hızlıca arabadan indim, böylece onun cevap vermediğini duymak zorunda kalmayacaktım.

Hava soğuktu, karanlıktı ve yağmur yağmaya başlamıştı. Grady'nin sandığı kadar mutlu bir evliliğimiz yoktu ama tek istediğim eve gidip kocamla birlikte olmaktı. İş yerinde geçirdiğim uzun bir günün ve ona ne söylemem gerektiği konusunda endişelenerek geçirdiğim uykusuz gecelerin ardından yorgundum. Ben de Grady'ye ertesi gün söylemeyi ve o gece kitabının başarısının tadını izin vermeyi planladım. Onun büyük anını mahvetmek istemedim. O zamana kadar ona bir süredir yalan söylüyordum ve söylemem gerektiğini bildiğim şeyler vardı. Ancak daha sonra olanlar yüzünden ona hiçbir şey söyleyemedim.

Aşağıdaki uçuruma çarpan dalgaların sesi bir uyarı gibiydi. İçgüdüsel bir şey bana sessizce geri dönmemi, arabaya binmemi, kapıları kilitlememi ve eve gitmemi haykırıyordu. Ama ben bunu yapmadım. Benim Vicdan, başı dertte olan birini bırakıp gitmeme izin vermezdi. Sanırım beni bunu bilecek kadar iyi tanıyorlardı.

Sonunda yolda yatanın kim olduğunu gördüğümde kafamın karıştığını hissettim.

Sonra korktuğumu
hissettim. Ama
artık çok geçti.

ÇARPIŞMA İNİŞİ

GRADY

"Merhaba Grady. Sanırım konuşmamız gerek," diyor Abby. "Gerçekten sen misin?" Ben soruyorum.

Başını sallayıp bir adım daha yaklaşıyor, ben de bir adım geri çekiliyorum. "Evet, gerçekten benim" diyor, sonra bana bakıp bekliyor

nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Bunu *haya*l etmiyorum. Abby yaşıyor ve burada, adada. En azından artık bundan emin olabilirim, başka hiçbir şey mantıklı gelmese bile.

"Ne lan?" kaçırdım. Ama sesim kızgın değil. Korkmuş gibiyim.

"Pek iyi görülmüyorsun, Grady. Oturmak ister misin?"

"*Öldüğünü* sanmıştım." "Bu çok fazla hissettiriyor olmalı."

"Çok mu? Bir yıl önce *ortadan* kayboldun. Dün çömlekçide senin olduğunu *biliyordum*. Ne olduğunu anlamıyorum. oluyor." Sözcükler ağzımdan dökülürken kendi kendilerine takılıp düşüyorlar. "Neden beni *kandırırıyorsun*? Neden kim olduğumu bilmiyormuş gibi davranıyorsun?"

"Çünkü seni tanımıyorum," diyerek akıl sağlığımı bir fermuar gibi yavaşça çözüyor.

"Ne demek istiyorsun?" Ona bakıyorum, söylediklerinin tek kelimesine bile inanabileceğimden emin değilim.

"Anlamıyorum. Bizi hatırlamıyor musun? Hafıza kaybın mı var?"

"Neden ? Bu tür zorunlu iniş gibi hissettiriyor olmalı-"

"Kitty, vaftiz annen, o ne yapacağını bilir."

"Sanırım şoktasın."

"Onu aramalıyız. Kitty'yi arayalım."

"Adada telefon yok, Grady."

"Evet, . Ama haklısın, burada kalamayız, . Anakaraya varır varmaz onu ara." "Bu adayı terk edemezsin, Grady. Sana izin vermezler."

"Sen neden ? Burası neresi? Neden adada sadece kadınlar yaşıyor ve siz ne yapıyorsunuz?"

Burada ne yapıyorsun? Bu çeşit tarikat mı? Bu kadınlar beynini yıkadı? Eve gidebilir, bunların olmamış gibi davranabilirdik-"

"*Burası* benim evim. , sana göstermek istiyorum Bir şey var," diyor ve kapıya doğru yürüyor. Takip edip etmeyeceğimi görmek için bekliyorum, ki ediyorum, ama kendimi bir tür trans halinde hissediyorum.

Dışarıda hava tuhaf bir şekilde daha sıcak ve sis tamamen dağılmış durumda. Gece gökyüzü kömür karası ve sanki buradaki karanlık dokunabileceğim bir şeymiş gibi yakın ve katı hissettiriyor. Üzerimizde dolunay ve kalın bir yıldız örtüsü var ve ayak seslerimiz dışında her şey durgun ve sessiz. Köyün yeşil alanını geçiyoruz ve ilginç isimleri olan şirin saz evlere ulaşana kadar yürümeye devam ediyoruz. Abby, Whit's End adlı son kulübenin önünde duruyor, bir dizi anahtar çıkarıyor ve parlak kırmızı ön kapının kilidini açıyor. Işıkları yakıyor ve ben göreceklerimden korkuyorum, ama sadece rahat görünümlü bir kulübe. Alçak tavanları ve ahşap kirişleriyle ilginç bir yer. Ön kapı doğrudan küçük bir oturma odasına açılıyor; iki yanında kitaplıklar olan bir şömine, örme atkılı bir kanepe ve yerde koyun postundan bir halı var.

"Güzel piyano," diyorum odanın köşesinde duran eski bir dik piyanoyu gördüğümde. Boyalı kuşlarla kaplı ve üstünde bir metronom var. Şaşırdım çünkü Abby pek çok konuda yetenekli ama müzik konusunda değil. Her zaman üçgen çalamadığıyla ilgili şakalar yapardı.

Kanepeye doğru başıyla işaret ederek, "Oturun," diyor. "Ayakta durmayı tercih ederim."

" bilir. Bir içkiye ihtiyacım var, sana bir tane getireyim mi?" Başımı sallıyorum ve o da kaşlarını kaldırıyor. "Bu bir ilk."

O başka bir kapıdan kayboluyor ve ben kanepenin kenarına tünemeye karar veriyorum. Şöminenin üstündeki şömine rafında turkuaz vazoyu fark ettim. Tıpkı diğer tüm Güzel Çirkin'deki çömlekler ve Abby'nin bunu kendisinin yapıp yapmadığını ve hikayesinin bu kısmının doğru olup olmadığını merak ediyorum. Artık neye inanacağımı, ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilemiyorum. Elinde iki bardak viskiyle yeniden ortaya çıkıyor ve onları masaya koyuyor.

"Fikrini değiştirirsen diye. Tanrım, burası çok soğuk" diyor ve ardından ateşi yakıyor.

Üşümüyorum. Sanki her yerim terliyor gibi hissediyorum.

"Çocukluğumun bir kısmını bu evde geçirdim," diyor Abby. "Birkaç yıl önce neredeyse satıyorduk ama sonunda memnunum. Burada başka birinin yaşayabileceğini hayal bile edemiyorum, bu birilerinin tarihimize izinsiz girmesine izin vermek gibi olurdu."

"Tarihimiz mi?"

"*Bizimkini* değil. Senden önce de bir hayatım vardı, Grady." "Görünüşe göre benden *sonra* da bir hayatın varmış."

Bana bakıyor ve mavi gözlerine baktığımda tek gördüğüm bir hayalet.

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var," diyor Abby.

"Gözlerinin dün kahverengi olduğunu ve şimdi mavi olduğunu biliyorum-"

Gülümsüyor. "Onlar sadece kontakt lenslerdi. Bir değişiklik istedim. Farklı bir şey. Gerçekten ben olup olmadığımı sorgulatacak bir şey."

"Anlamıyorum-"

"Yapacaksın." İçkisini bitiriyor ve tekrar ciddi görünüyor. "Ama önce sana Sis'in Çocukları hakkında bir hikâye anlatmam gerekiyor."

"Bunu duymuştum. Sandy bana daha önce söylemişti-"

"Boğulacağını umarak onu Darkside Mağarası'nda bırakmadan önce mi? Adalıların hiçbiri bunu yapacağını düşünmedi ama seni benim kadar tanımıyorlar. Kitaplarının senin için herkesten ya da her şeyden daha önemli olduğunu bilmiyorlar."

"Bu adil değil. *Sen* benim için daha değerliydin."

"Ada sakinlerinden bazıları sana yaptıklarımızdan hoşlanmadı. Sandy'nin annesi Morag da dahil olmak üzere senin iyi bir adam olduğunu düşünüyorlardı; sanırım Midge'in biriktirmeyi sevdiği eski gazete kupürlerimi kapının altından atıyordu. I

Sana yapacağımız şeyin adil olduğuna onları ikna etmek için onlara neler yapabileceğini göstermen gerekiyordu. Sen Sandy'yi boğulmaya terk ettikten sonra herkes gemiye bindi." Ayağa kalkmaya başladım. "Otur, Grady. Sana söyledim, yapmam gereken şeyler var. söylemem gerek." İstedğini çünkü başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyorum.

"Sandy'nin sana anlattığı hikâye doğruydu," diye başladı Abby, çatırdamaya ve tükürmeye başlayan ateşe bakarak. "Kimse kendi geçmişinin her anını hatırlayamaz. Aşırı yüklenmiş zihinlerimiz, geçmişimizden hangi önemli noktaları tutacağımızı ve hangi dosyaları sileceğimizi seçer. Ama Sisin Çocukları hakkındaki hikayeyi herkesten daha iyi biliyorum, çünkü o gün Darkside Mağarası'nda ben de vardım ve o çocukların başına gelenler benim hatamdı."

AŞAĞIDA DURUN

Kolay bir çocukluk geçirmediim, bunu tanıştığımızda da söylemişim ama sana bazı detayları anlatmadım. Sen Her zaman kendi mutsuz geçmişinle o kadar yüklüydün ki, benimkini sana yüklemek istemedim. On yaşındayken Amberly'de, bu evde yaşıyordum. Burada her şey var ve Böyle küçük bir adada büyüyen bir çocuğun yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bir okul, bir öğretmen ve yaşları beş ile on arasında değişen on üç çocuk için bir sınıf vardı, ama ben Burada mutluyum. Adadaki en iyi arkadaşım Sandy'nin kızı Isla'ydı. Aynı yaşıydık ve ayrılmaz ..." Midge'in mutfağının duvarındaki Abby ve sarışın küçük kızın doğum günü pastasındaki mumları üflerken çekilmiş fotoğrafını hatırlıyorum. "Ben karar verdiğimde, Isla da benimle gelmeye karar verdi. Ne yazık ki sadece o değildi.

"O hafta yedek bir öğretmen vardı - anakaradan gelen ürkütücü yaşlı bir adam - çünkü normal öğretmenimiz hastaydı. Sınıfa her zaman bir şişe kahve getirirdi. Sabahları kayıt sırasında plastik bardaktan gürültülü yudumlar alır ve protez eline bakmaya cüret eden herkese bağırırdı. Öğretmenlikten anladığı, içinde televizyon ve VHS oynatıcı olan bir el arabasını sınıfa sokmak ve kendisi barda otururken çocukların bütün öğleden sonra film izlemesine izin vermektir.

Ama o gün The Stumble Inn'e gitmedi.

"Kulübenin kapısını çaldığı öğleden sonra hastaydım ve evde yalnızdım. Bana yabancılara kapıyı açmamam öğretilmişti ama o bir öğretmendi. Çocuklara güvenmeleri ve itaat etmeleri öğretilen kişi. Leş gibi alkol kokuyordu ve

onu annemin gönderdiğini söylediğinde, ki bunun yalan olduğunu biliyordum. Bu eve sanki mekanın sahibiydi. Sonra piyanonun yanında durdu, metronomu açtı ve bana gülümsedi. Daha sonra ne yaptığı ya da yapmaya çalıştığı hakkında konuşmak istemiyorum. Ondan kaçtım ve içinde en değerli eşyalarımın olduğu bir çantayla evden çıktım.

değerli eşyalar: bir mızıka, bir kitap ve bir Magic 8 Ball. Yardım aramak için kiliseye koştum, bulamayınca bana baba gibi davranan adamı bulmak için koştum ama o çalışmakla meşguldü ve bana gitmemi söyledi. Ben de en iyi arkadaşımı bulmak için okula koştum. Isla, Sihirli 8 Topuma ne yapmam gerektiğini sormamı söyledi, ben de yüksek sesle kaçmam gerekip gerekmediğini sordum ve top evet dedi. Bir sonraki sorun nerede olacaktıydı. "Okula mı gitmeliyim?

Standing Stones?" Ben sordum ve topun üzerindeki ekran

Cevabımın hayır olduğunu söyledi. Bir sonraki sorum "Darkside Mağarası'nda saklanmalı mıyım?" oldu. Bu kez cevap ŞÜPHEsiz'di. Isla benimle gelebileceğini ama bunu bir sır olarak saklamamız gerektiğini söyledi. Sırrı olmayan bir yerde yaşıyorsanız, sırdan daha heyecan verici bir şey olamaz. Ne yazık ki diğer çocuklar kulak misafiri oldu ve bizi takip etti.

"Köyün dışına doğru yürüdük, kır çiçeklerinin arasından ve sahil yolu boyunca körfeze doğru ilerledik. Uçurumun etrafındaki patika dik ve kaygandı, ancak Darkside'ın içine girene kadar dev basamakları teker teker tırmandık Mağara. Isla, teyzesi Midge'in pişirdiği kurabiyeleri dağıttı - berbatlardı ama yine de yedik - ama sonra kararmaya başladı. Ve sonra deniz suyu içeri dolmaya başladı. Hepimize mağarada oynamamamız söylenmişti ama nedenini bilmiyorduk. Hiçbirimiz gelgitte sular altında kaldığını anlamamıştık.

"Ayrılmaya çalıştık ama yapamadık, artık çok geçti. Bir su dalgası vahşi bir hayvanın pençesi gibi şaha kalktı ve girişe en yakın duran çocuğu kaptı. Çocukların geri kalanı çığlık atmaya ve ağlamaya başladı. İnsanlar onların sesini Singing Sands Körfezi'nde hala duyabildiğinizi söylüyor.

onlara inanıyorum. O çocukların ılıklarını içimde duyuyorum. Her gün kafamda. Deniz suyu azıma dolup beni susturana kadar ben de ılık atıyordum." İkinci bardak viskiyi de içiyor ve gözlerini kapatıyor.

"Boulma hissini ve en iyi arkadaşımın elini bıraktığımı hatırlıyorum.

"Nefes alamadığımı hatırlıyorum ve sonra sadece siyahı hatırlıyorum.

"Ben hariç hepsi öldü ve hepsi benim hatamdı. Kısa bir süre sonra kendimi Londra'da Kitty ile yaşıırken buldum.

"Evim gibi hissettiğim tek yerden uzaktaydım." "Bu yüzden tekneleri sevmiyorsun ve bu yüzden

Okyanustan korkuyor musun?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "Ama şimdi korkmuyor musun? Güzel irkin tam sahilde. Senin işin kelimenin tam anlamıyla denizden ilham alıyor."

"Sanırım sonunda korkularımla yzleştiiimde, eskiden beni korkutan şeyi sevdiğimi keşfettim. Korku yapabilir güzel bir şey çirkin görünür."

Ben ona bakıyorum, o da ateş bakıyor.

"Neden bana bunlardan hiç bahsetmedin?" diye sordum.

"Bu benim unutmak istediğim bir versiyonumdu. Ama bu adadaki kadınların neden böyle olduğunu anlamanı istiyorum. ve neden onlara bu kadar çok şey borçlu olduğumu. bir *tarikat* değil, bir topluluk. Isla, biz Karanlık Taraf Mağarası'na kaçmadan önce annesi Sandy için bir not yazdı. Bu şekilde

sonunda bizi buldu ama çok geçti. Bu gemideki adamlar ada sonra yavaş yavaş kaldırıldı, çünkü eğer vekil ğretmen yaptığını yapmasaydı ve bir kadın kocasını terk etmek için bu kadar çaresiz olmasaydı, bunların hiçbiri

"zgnm, anlamıyorum-"

"Bu dünyayı hala erkekler yönetiyor ve sonuç olarak dünya bozulmuş durumda. İktidarın çoğu hala erkeklerin elinde, hkmetleri erkekler kontrol ediyor, medyayı erkekler kontrol ediyor ve savaşıları başlatanlar her zaman erkekler oluyor. Erkekler kadınları kandırarak bizi eşıt gördüklerini sanıyorlar ama gerçek eşıtlik, tüm kadınlar için

her yerde, hala boş bir hayalden biraz daha fazlası gibi geliyor. Bu adadaki kadınlar artık bıktı."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Erkeklerin zamanının geldiğine karar verdiler. Bu kademeli bir süreçti, ancak biri öldüğünde -bar sahibi gibi- Isle of Amberly Trust bir erkek için ilan verirdi.

uygun bir yedek. Bir bar işletmek için fırsatlar uzak İskoç adası nadir ve şaşırtıcı derecede popülerdir. Vakfın tamamı kadınlardan oluşan yönetim kurulu başvuruları inceleyecek ve en nitelikli adayı seçecekti. devralmak için. Ve bu her zaman bir kadındı. Genellikle ikinci bir şansa ihtiyacı olan kadınlar. Kasaplar, fırıncılar ve tüm adalılar kadın olana kadar her yerde aynı durum söz konusuydu. Pozitif ayrımcılığın uç bir örneği ama en iyi niyetle."

"Yani Arabella gazetede hakkında yazdığınız aile içi şiddet kurbanı mıydı? Ve Cora daha önce gerçekten hapisteydi-"

"Cora'nın öldürdüğü adamın ailesi

Bana isimsiz tehditler gönderiyorlardı. Onlar hakkında yazdıklarımdan hoşlanmadılar. Amberly'de yaşayan neredeyse herkes

bir şeyden kaçtıkları için buradalar. Ya da birinden. Kadınlar eski hayatlarını geride bırakıp yeniden başlamak istediklerinde buraya gelirler. Burası bir sığınak. Korkmalarına gerek olmayan güvenli bir yer. Savaş yok, nefret yok, suç yok ve yoksulluk yok. Şu anda burada yaşayan kadınların bir kısmı, çalışmalarım sonucunda tanıştığım, yardıma ihtiyaç duyan, görüştüğüm insanlar.

Midge daha sonra okudu çünkü yazdığım her gazete makalesini topladı. Cora, Alex, Mary. Arabella

Kocasını neredeyse ölecek kadar kötü dövdükten sonra tüm hayatını bir bavula doldurarak geldi. Kız kardeşi Sidney'in bar işletmeciliği deneyimi vardı ve onunla birlikte geldi.

Ada sakinleri hep birlikte Amberly'ye sahip çıkmak için çok çalışıyorlar, kendileri için değil ama her şeylerini ona borçlu olduklarına inandıkları için. Ben de öyle. Ada seni yargılamıyor. Yargılamaz.

kim olduđunuz ya da kim olduđunuzu dűşündűđűnűz
umurunda deđildir. Nasıl görűndűđűnűze, neye inandűđűnűza,
ne yaptűđűnűza veya ne kadar deđerli olduđunuzu
dűşündűđűnűze göre yargıda bulunmaz. Ada herkese aynı
şekilde davranır. Ada insanlardan ihtiyacı olanı alır ve
verebileceğini verir.

Amberly, dűnya tarafından haksızlığa uğramış kadınların evidir.
Tűm umutlar tűkendiđinde umut veren bir yer. Burada yaşıyan
herkes onu korumak için her şeyi yapar.

"Bir içki daha alacağım. İstemediğine emin misin?" Abby
sorar. Boş bardakları alır ve odadan çıkmaya başlar.

"Adadaki herkesin bir şeyden ya da birinden kaçtűđűnű
söylemiştin," diyorum. "Peki sen neyden kaçıyordun?"

Arkasını döndű ve bana baktı. "Sen."

ZOR SEVGİ

ABBY

Mutfakta kendime bir bardak viski daha doldurup bir yudum alıyorum. Sanırım bir ilişki bizimki gibi çözüldüğünde, geriye dönüp bakmamak ve suçlunun kim olduğunu merak etmemek mümkün değil. İyi zamanları olduğu kadar kötü zamanları da yeniden yaşamak ve "Ya olsaydı?" diye merak etmek. Nedenlerin kırık bir kaydı düzenli olarak dönüyor Kafamın içinde ama asla cevabı oynamıyorum.

Hafıza şeridi çıkmaz bir sokak ama gözlerimi kapatırsam eskiden olduğumuz insanları hala hatırlayabiliyorum. Ellerini hala vücudumda hissedebiliyorum, kıyafetlerimi çekiştiriyor, sabırsızlanıyor beni aç. Birlikte olduğumuz o ilk birkaç yıl hayatımın en tutkulu yıllarıydı. Onun böyle bir tarzı vardı. Bana güzel olduğumu hissettiriyor, hiç güzel olmayan yanlarımı bile.

Kocamdan sonsuza dek ayrılmayı hiç istemedim. Planım buydu ama planımı yaptığımda ayrılmam gerektiğini biliyordum. Hayatımda birden fazla kez geçmişimle bugünüm arasına fiziksel bir mesafe koymam gerekti ve bazen geri dönüşü olmuyor. Beyaz yalanlarım yıllar geçtikçe karardı ve geçmişim beni yakaladı. Söylemem gereken ama söylemediğim şeyler vardı, çünkü bunlar onun duymak istemediği şeylerdi. Ama olanlar olduğunda, ona bir şey söylemek için artık çok geçti. Sadece gitmem gerekiyordu. Bu konuda hep kendimi suçlu hissettim - bir veda bile etmeden gitmek - sadece hayatından kayboluyor.

Kaybolan insanlar hakkında çok şey biliyorum, sadece Çünkü ben yaptım. Her doksan dakikada bir kayıp ihbarı geliyor.

İngiltere'de saniyede. Her yıl 170,000 kişinin kayıp olduğu bildiriliyor ve bu sadece dünyanın bu küçük köşesi. Bazen insanlar ortadan kaybolduğunda bunun nedeni bulunmak istememeleridir. Yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı, bu yüzden adımları değiştirdim ve olmak istediğimi bildiğim ben olmaya kararlı bir şekilde yeniden başladım. Zorlu bir hayat yaşamamanın ne kadar zor olduğunu bilecek yaştayım. aşk gerçek aşk değildir. Gerçek şu ki, onsuz hayatım onunla hayatımdan daha az yalnızdı ve kalbimde doğru şeyi yaptığımı biliyorum.

Grady her zaman benim söylediklerime inanmıştır. Neredeyse diğer tüm insanlara güvenmekte ne kadar zorlandığı göz önüne alındığında, bu her zaman şaşırdığım bir şeydi ama bana hissettirdikleri hoşuma gidiyordu. Bir süreliğine. Sanki benim özel olduğumu düşünüyordu. Çocukken bile ilişkilerde yol bulmayı hep zor bulmuştumdur. Yeterince sevgi olmayan bir evde büyüdüm, bu yüzden sevgiyi başka yerlerde aradım. Ve hayat derslerinin çoğunu zor yoldan öğrendim, ama hata yaparak öğreniyoruz.

Bunca yıl sonra adaya geri dönmek garip hissettirdi. Grady yokken kulübeyi ziyaret etmek ve kocamın eşyalarıyla çevrili olmak daha da garipti. Onu biraz özlememe neden oldu ama ayrılma kararımdan pişman olacak kadar değil.

Bu gece Grady'ye söylemem gereken şeyler var.

Benim için söylemesi, onun için de duyması zor olan şeyler. Gerçek, daha tuhaftır ve daha fazla acı verme eğilimindedir.

ORİJİNAL KOPYA

GRADY

Abby'nin dönmesini bekliyorum, kafam cevaplanmamış sorularla dolu. Karımla ilgili özlediğim o kadar çok şey var ki. Tuhaf şeyler. Yemek yaparken mutfakta dans edişini özlüyorum. Kara mizah anlayışını ve hatalı olduğunda bile asla özür dilememesini özlüyorum. Onun yanında uyanmayı özlüyorum. Her gece yatmadan önce "Umarım uykunda ölürsün" demesini ve benim de buna karşılık vermemi özlüyorum çünkü bu bizim "seni seviyorum" deme şeklimizdi. Onun kim olduğuna ve bizim kim olduğumuza dair her şeyi özlüyorum ama şimdi onu gerçekten tanıyıp tanımadığımı merak ediyorum. Bu kadın benim tanıdığım Abby gibi değil, daha çok sevdiğim kadının orijinal bir kopyası gibi.

"Croft'ta ağladığınızı duyduğum ve kilisede gördüğüm bebek senin miydi?" Odaya geri döner dönmez sordum.

"Evet. Holly benim kızım."

"Ama o benim değil mi?" zaten biliyorum, ama Abby başını sallayarak bunu onayladığında yine de içimde bir garip bir kayıp hissi. Kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum. "Peki gerçekten bir kadınla evli misin?"

"Yasal olarak hayır - hala seninle evliyim - ama kalbimde cevabım evet. Travers'la burada, Amberly'de tanıştım ve onu çok seviyorum."

Bu haberin kafasına girmesini bekliyor ama gireceğinden emin değilim.

"Neden çömlekçide beni tanıımıyormuş gibi davrandın? Geldiğim gün feribotta gördüğüm sen miydin? Neden sen bana bunu yapıyor? Neden buradayım?"

"Yeni bir kitap yazmak için ve şimdi yazdın."

Bir telsizin tanıdık cızırtısını duyuyorum. Abby cebinden çıkarıp masanın üzerine koyuyor ve bana dönmeden önce ona bakıyor.

"Zaman tükeniyor, Grady."

"Bu ne anlama geliyor?" Cevap vermiyor. "Sen Belli ki aklını kaçırmışsın. Bu bir tarikat. Burada neler olduğunu anlamıyorum -hepiniz delisiniz- ama buradan ayrılmak istiyorum."

"Ne istersen talep edebilirsin ama gitmene izin vermezler. Ve erkeklerin bu adada yaşamasına izin verilmiyor."

"Bunu zaten söylemiştin. Sadece kadınlar, yüzden bavulumu toplayacağım."

_"

"Anladığınızı sanmıyorum. Erkeklerle izin verilmez bu adada *yaşamak*." Karımın yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade beliriyor ve tüm bedenim buz gibi oluyor. "Saint Lucy'nin arkasındaki mezarlığı gördünüz mü? Bence oldukça güzel. Mezarlığın bir cesedi saklamak için harika bir yer olduğunu düşünmüşümdür hep. Öyle bir yer ki kimse bakmayı akıl edemezdi."

Duyduklarımı tam olarak algılayamıyorum. "Anlamıyorum-"

"Bence biliyorsun. Neden kaybolduğum gece neler olduğu hakkında konuşmuyoruz? O geceyi hatırlıyorsun, değil mi?"

"Elbette hatırlıyorum," diyorum ona. "Seni hiç kimseyi sevmediğim kadar çok sevdim. Seni her gün özledim ve her gece-"

"O zaman bana nedenini söyle?" Abby araya giriyor. "Neden ne?"

"Neden yolda, karanlıkta, yağmurda uzandınız? Kırmızı paltomu giydiğin için kadın olduğunu düşündüm. Neden arabadan inmemi bekledin? her zaman başı dertte olan birine yardım ederdi. Neden yakaladın?"

Yeterince yaklaşıp yaklaşmaz ağızma kloroformla ıslatılmış bir bez tuttu, sonra da paltomu giydirdi, beni yolun kenarına sürükledi ve uçurumdan itti. Neden beni öldürmeye çalıştın, Grady?"

YÜRÜYEN ÖLÜLER

zamanda donup kaldım. Hareket edemiyorum. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

"Seni sevdim," diye fısıldadım.

"Beni seven biri senin yaptığını asla yapamaz. O gece ne biliyorum, sen de biliyorsun, bu adadaki herkes bana ne yaptığını biliyor. Bilmek istediğim şey *neden* yaptığın. Bu soruyu yüz yüze sormak için uzun zamandır bekliyordum ve sanırım bir cevabı hak ediyorum. I

Her şeyini kaybedene kadar beklemek istedim; evini, kariyerini, değer verdiğin *her şeyi*, çünkü o gece yaptığın şeyle benden aldığın şey buydu. Dünyada en çok önemseydiğim şey sendin. I

seni de severdim, Grady. Gerçekten seviyordum, ama şimdi senden *nefret ediyorum*. Peki bunu neden yaptın? Neden beni öldürmeye çalıştın?"

Gözlerine baktığımda hissettiğim tek şey saf dehşet.

Bu hikayeyi daha fazla dinlemek istemiyorum. silmek, yeniden yazmak, yakmak istiyorum. Kulübeden koşarak çıktım ve

yeşilin karşısında. İlk defa köy boş değil. Yapabilirim

Onları görüyorum, uzaktaki kadınları, pencereden bakan kadınları, sokaklarda yürüyen kadınları, hepsini

Ellerinde telsizler vardı ve hepsi bana bakıyordu. Kendimi

yürüyen ölülerden biri gibi hissediyorum, sanki sırtımda bir

hedef varmış gibi. Christie's Corner Shop ve The Stumble Inn'in önünden, kilisenin yanından geçip tepeye doğru koşuyorum.

Nefesim kesilmesine rağmen ve göğsümdeki ağrıyı görmezden gelerek ormana ulaşana kadar koşuyorum. Kolumbo'yu bulmalı ve bu adadan . Ağaçlar yolumu kapatmış gibi görünüyor.

beni durdurmaya çalışıyor. Binlerce dalın silueti

Kollar gibi uzanıyor, beni yavaşlatıyor, yüzümü tırmalıyor ve kıyafetlerimi yırtıyor ama uzaktaki kulübeyi görene kadar durmuyorum. İçeride ışıklar yanıyor ve pencereler parlayan gözler gibi görünüyor. İzliyorlar. Bekliyorlar.

Kapıyı itip açıyorum ve koltukta elinde bir bardak viskiyle oturan birini görüyorum.

Görmeyi beklemediğim biri.

"Merhaba, Grady."

TARAFSIZ GÖRÜŞ

Y Ağzını kapatmalısın; Japon balığına benziyorsun."
Kitty diyor ki. "Sigara içmemin sakıncası yok, değil mi?"
Ben cevap veremedim menajerim bir sigara yakıyor.

Kitty kendini evindeymiş gibi hissediyor. Kolumbo ayaklarının dibinde mutlu bir şekilde oturuyor ve odun sobası odanın etrafında bir dizi dans eden gölge oluşturuyor. Rahat bir sahne gibi görünüyor ama öyle hissettirmiyor. Bu Ajansımı ofisinin dışında görmek çok garip. Yıllarca onun orada yaşadığına inandım, çünkü gece gündüz oradaydı ve sürekli çalışıyordu. Bir yaratığı görmek gibi Doğal ortamından uzaklaştırılmış ve hala havayı soluyup soluyamayacağını merak ediyor.

"Oturmak isteyebilirsin. gereken bazı şeyler var" diyor ve ben de oturuyorum ama oturmazsam düşecekmişim gibi hissettiğim için oturuyorum.

Menajerim tüm dünyada hâlâ güvenebileceğimi düşündüğüm tek kişiydi.

Tüm dünyam sona eriyormuş gibi hissediyorum.

Kitty, Abby'nin hayatta olduğunu biliyor olmalıydı. Bu adadan haberi olmalıydı; beni buraya gönderen oydu. Her şeyi biliyor olmalı.

"Yeni kitabı gelir gelmez okudum," diyor, sigarasından bir nefes daha çekti. "O kadar etkilendim ki, gelip sizi görmem gerektiğini biliyordum. Çok sık okuyamadığım türden bir yazı. Ajansların ve yayıncıların çok heyecan duyacağı türden bir hikaye. Benim Bence bu şimdiye kadarki en iyi kitabınız." "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Kitty, gözlüklerinin yan tarafını sanki düz değillermiş gibi hafifçe itiyor, öyle olsalar bile. Bu benim alışkanlığımdı. ama şimdi temsilcimi sandığım kadar iyi tanıyıp tanımadığımı bilmiyorum. Parmağındaki gümüş devedikenî yüzüğünü fark ediyorum, adalıların taktığı yüzüğün aynısı. Aklım olan bitene yetişemiyor. Abby yaptıklarını ona anlatmış olmalı. Abby her zaman vaftiz annesine her şeyi anlatırdı ve Kitty de Abby'yi her zaman beni sevdiğinden çok daha fazla sevmişti, yani bu her neyse iyi bir şey olamaz. Kulübenin kapısına bakıyorum ve geri kaçmayı düşünüyorum, Ama nereye ki? Adada kimseye güvenemem ve görünüşe göre adadan çıkmanın bir yolu da yok.

"Neden istiyorsun ki?" Kitty aklımı okuyabiliyormuş gibi konuşuyor. "Sonunda yeniden yazıyorsun. İstedğin bu değil miydi? Yıllar boyunca pek çok hikayeni okudum, Grady. Sana bir tane anlatmamın adil olacağını düşünüyorum. Gördüğün gibi, bu hikaye senin olduğu kadar benim de hikayem. Abby'nin benim vaftiz kızım olduğunu biliyorsun, ama ona benim adımlı verdiğimi biliyor muydun? Annesi ve ben Londra'da aynı okuldayken arkadaş olmuştuk; o zamanlar bana da Abby derlerdi.

Annesinin Notting Hill'de harika bir şehir evi vardı ve yaylı çalgılar dörtlüsü ve görünüşte sonsuz şampanya tedarikiyle en abartılı partilere ev sahipliğı yapıyordu. Adımı sadece kocamdan ayrıldığımda değiştirdim."

EŞİT ORANLAR

ABBY

Grady'ye, "Bildiğin gibi, senin menajerin olmadan çok önce Charles Whittaker'ın menajeriydim," dedim. "Ama bir süre onun karısıydım da.

Uçakta tanıştık. Onun koltuğunda oturduğumu sanıyordu. değildi ve ilk başta onun varlığından bile rahatsız olmuştum. Sanırım fikrimi değiştirdim çünkü bir yıl sonra evlendik. Deha özel bir ayrıcalığı hak etmez ama yine de bunu elde etme eğilimindedir.

"Genç bir menajerdim ve o çoğu insanın adını bile duymadığı bir yazardı. Onu olduğu kişi haline getirdim. Güzel kitaplar, edebi kurgular yazıyordu ama satmıyordu. Onun menajeri oldum ve onu gerilim romanları yazmaya başladı ve bu türde tüm zamanların en başarılı yazarlarından biri oldu. Beni affettiğini hiç sanmıyorum.

"İlişkimiz başlangıçta iyi gitti. O kitap yazmakla meşguldü, ben de onları satmakla meşguldüm. Birbirimizi sık sık görüyorduk ama görüştüğümüz zamanlar harikaydı. Tanıdığım en ilginç adamdı ve şimdiye kadar yaşadığım en yoğun ilişkiydi. Her şey harikaydı. Ta ki öyle olmayana kadar.

"Amberly'de doğdum. Burası benim evimdi ama burada yaşayan çoğu insanın aksine ben tüm çocukluğumu buradan ayrılmanın yollarını hayal ederek geçirdim. Piyano dersleri annemin beni uzaklara göndermesiyle sonuçlandı ve istediğimi aldım. Londra'ya taşındım ve büyük bir yayınevinde çalışan bir kadın tarafından büyütüldüm. şehirdeki evi. Çok anaç değildi, ama birçok konuda

Durum bundan daha mükemmel olamazdı. Abby'nin annesiyle tanıştığım pahalı bir okula gönderildim ve küçük bir adada asla alamayacağım türden bir eğitim aldım. Güzel konuşma dersleri bile aldım. İskoç aksanım sadece İskoç insanların yanındayken ortaya çıkıyor.

bu günlerde. On sekiz yaşındayken bir edebiyat ajansında asistan olarak işe girdim. En alttan başlayarak yükseldim. Adaya geri dönmek gibi gerçek bir arzum yoktu, asla, ama sonra annem benimle onlarca yıl konuşmadıktan sonra iletişime geçti. Ölmeden önce beni görmek istemiş. Ve bir keresinde baltayla bir adamın elini kestiğini itiraf etmek istedi.

"Charles benimle birlikte onu ziyarete geldi - o zamana kadar Amberly'nin adını bile duymamıştı - ve bana destek olduğu için çok mutluydum. Biz geldikten birkaç hafta sonra öldü, ama sonrasında halledilmesi gereken çok şey vardı ve Charles zaten oraya aşık, bu yüzden bir süre annemin evinde kaldık.

sazdan bir kulübe. Burayı o kadar çok sevmiş ki adını Whit's End olarak değiştirmiş.

"Londra'daki en iyi arkadaşım olan Abby'nin annesi de öldüğünde buraya geleli sadece birkaç ay olmuştu. İntihar etti ve kendi annemi kaybettikten kısa bir süre sonra bu haber büyük bir şok etkisi yarattı. Abby sadece on yaşındaydı ve benim vaftiz kızımdı. Ona benim adımları vermiştim ve onu bebekliğinden beri tanıyordum. Londra'ya geri dönmek istedim. Şehri ve işimi özlemiştim ama Charlie çok mutluydu. burada yaşamak ve yazmak. Amberly'nin Abby için iyi konusunda ısrar etti - bir sahne değişikliği ve

Bu yüzden bizimle yaşamak için buraya geldi ve biz de bir süre daha kaldık. Yazmak için bu eski kulübeyi yeniledi çünkü az önce ziyaret ettiğiniz kulübede yaşayan üçümüzle birlikte işler biraz kalabalıktı. Charles Abby'ye düşkündü ama Hiçbir zaman gerçekten çocuk istemedi ve giderek daha fazla ayrı zaman geçirdik. Yazmak için sessizliğe ihtiyacı vardı, bu yüzden kendini burada The Edge'de sakladı ve Abby ve ben de kulübede onun yolundan durmayı öğrendik.

"Oraya gittiğinizde kuşlarla boyanmış piyanoyu fark etmişsinizdir. Ben küçük bir kızken bana onu çalmayı öğretmeye çalışan adam kötü bir adamdı. Kötü şeyler yapardı. Bu yüzden annem onun elini baltayla kesti. Sanırım kemikleri bu döşemelerin altında buldunuz.

küçük bir hoş geldin hediyesi. Otuz yıl sonra işsiz bir öğretmen ve bir alkolikti, bu yüzden bir ajans onu uzak bir İskoç adasında son dakikada doldurup dolduramayacağını sormak için aradığında, evet dedi. Sanırım buraya intikam için geldi. O Amberly'ye geri döndüğünde, aynı kulübeye geri döndü, ama bu sefer orada yaşayan başka bir küçük kız vardı."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Grady soruyor ve bir anlığına onun için üzülüyorum. Ama acıma duygusu kısa sürede geçiyor. Bu artık benim hikâyem ve anlatmayı bitirmeyi planlıyorum.

"Abby her zaman korkusuz ve cesurdu. Çocukken bile. Benim gibi değil. O adam ona zarar vermeye çalıştığında, onu itti. O kadar sert kaçmış ki düşüp kafasını şömineye çarpmış. Onu öldürdüğünü düşündü ve . En değerli eşyalarını aldı: bir mızıka, bir kitap ve bir Magic 8 Ball ve beni aramak için kiliseye koştu. Ama her zaman 'siyahlı kadın' olarak düşündüğüm biriyle konuşmama kulak misafiri oldu. Peder Melody Bates'e kocamdan ayrılmak istediğimi söylüyordum. Abby bunun kocamdan ayrılmak istediğim anlamına geldiğini düşündü.

onu da terk etmek istedi, o da kaçmaya devam etti. Charlie'yi bulmak için buraya koştu ama Charlie yazıyordu ve ona gitmesini söyledi.

Sonra Darkside Mağarası'na koştu ve sanırım orada ne olduğunu biliyorsunuz.

"Abby'ye olanlar için ben kendimi suçladım, Abby de o çocuklara olanlar için kendini suçladı. Ama hepsi *onun* suçuydu. Hepsi onun suçuydu. O adam. Abby kafasını vurduğunda onu öldürdüğünü düşündü. Ama gerçekte ne olduğunu ve kızının neden öldüğünü öğrendikten sonra bunu yapan Sandy oldu. Charles, Sandy'nin cesedi taşımasına yardım etti.

ve müzik adamını Saint Lucy'nin arkasındaki isimsiz bir mezara gömdüler. Bundan sonra birbirlerine bağlandılar ve çok iyi arkadaş oldular.

Yaptıkları şey kulağa aşırı gelebilir ama

Bu adadaki tüm çocukların kötü bir adam yüzünden öldüğünü unutmayın.

"Charles tüm için kendini suçladı. Annem öldükten sonra beni adada kalmaya ikna eden oydu, hala burada olmamızın tek sebebi oydu ve

Abby'yardıma ihtiyacı olduğunda ondan uzaklaştı çünkü kitaplarını biraz fazla seviyordu. Kendini asla affetmedi ve sanırım bu yüzden sonsuza kadar kaldı. Ve bu yüzden gelirinin büyük bir kısmını Sandy tarafından kurulan Amberly Adası Vakfı'na bağışladı. O zamanlar bile birbirine sıkı sıkıya bağlı bir topluluktu.

Kimse buraya daha fazla yabancıнын gelmesini istemiyordu ve Charlie'nin başarısı, adanın yılın sadece birkaç ayında ziyaretçilere izin vermesi gerektiği anlamına geliyordu. Charles adadaki tüm erkeklerin yerini kadınların aldığını , bunun çok ileri bir adım olduğunu düşündü. Sandy ile bu konuda anlaşmazlığa düştüler ve Charlie daha fazla kitap satmayı reddetti.

"Darkside Mağarası'ndaki trajediden sonra veda bile etmeden onu burada bıraktım ve Abby'yi de yanımda götürdüm. Bir seçim yapmak zorundaydım ve söz konusu Abby olduğunda

Sevdiğin insanları incitmek. Olanlardan sonra Abby ve benim için yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı.

Londra'da bir ajansım vardı ve kendime Kitty Goldman diyordum. Kitty sadece Charles'ın bana taktığı bir lakaptı, çünkü benim

Tanıştığımızda soyadı Kitterick'ti. Evlendiğimizde onun aldım -Whittaker- ama ikisi de bana doğru gelmedi. Soyadımı annemin kızlık soyadı olan Goldman olarak değiştirmeye karar verdim.

"Yıllar boyunca sayısız yazara takma isim bulmalarında yardımcı oldum. Sanırım kendime ait, geçmiş hatalarla lekelenmemiş bir tane istedim. Bir yazar olduğumda Kitty Goldman, olmak istediğim ben oldum. Ayrıca, aynı çatı altında ikisinin de adı Abby olan iki kişinin yaşaması kafa karıştırıcı olmaya başlamıştı.

"Charles hala kitap dünyasında önemli biriydi ve hala benim müşterimdi - ilişkimizin bir parçası da buydu.

hala çalışıyordum ama aldım. On yıl sonra Kitty Goldman Ajansı'nı kurduğunda ülkenin en büyüklerinden biriydi. Abby beni seninle ilk tanıştırdığında onun için endişelenmişim. Onun bir yazarla evlenmesini istemedim.

bu hatayı kendim de yaptım ama nasıl olduğunu görebiliyordum.

onu mutlu ettiniz. Benden seni temsil etmemi istedi, ben de kabul ettim ve nişanlandığınızda ikiniz için de mutlu oldum. Çünkü onu seviyordum. Seni de sevdim."

"O zaman bunu bana neden yapıyorsun?" Grady soruyor.

"Nedenini biliyorsun ve ben sana hiçbir şey yapmadım. Henüz yapmadım. Birkaç ay öncesine kadar Abby'nin kaybolduğu gece gerçekte ne olduğunu bilmiyordum. Bana söylemek istemedi; yapabileceklerimden korktuğunu söyledi. Tek bildiğim kayıp olduğuydu ve ölmüş olmasından korkuyordum. Sonra

Sandy beni buraya, Amberly'ye davet etti. Amberly Adası Vakfı'nın onursal üyesiyim ve Sandy yüze görüşmemiz gereken acil bir konu olduğunu söyledi, ben de otuz yıl sonra ilk kez buraya geldim.

"Ağlamayalı o kadar uzun zaman oldu ki gözyaşı kanallarımın koptuğunu düşündüm ama Tepedeki Ev'e vardığımda ve Abby'nin hayatta olduğunu gördüğümde bir çocuk gibi hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Sonra bana ona ne yaptığını anlattığında yine ağladım. Bazıları tarafından Onu uçurumdan ittiğinizde sadece kısa bir mesafe düşmesi mucize. Kayadan çıkan bir ağacın dalına tutunmuş -sanki dal uzanıp onu yakalamış gibi olduğunu söyledi- ve tekrar yola tırmanmış. Korkmuş ve yalnız. Karanlıkta. Yağmurda. Kırmızı paltosunu üzerine atacak kadar akıllı vardı.

Birinin onu kıyıda bulacağını ve öldüğüne inanacağını umarak. Ama sonra, bana gelmek yerine, buraya geri geldi. Amberly'ye. Onu alıp götürmemden otuz yıl sonra, hiç ayrılmak istemediği evine geri döndü. Abby beni onunla tanıştırdığında ve Holly'yi tutmama izin verdi. Biraz daha ağladım.

"Sonra gözyaşlarımı kuruladım ve ona seni yok edeceğimi söyledim."

BİRLİKTE YALNIZ

GRADY

"İyi bir intikam hikâyesini sevdiğimi biliyorsun," diyor Kitty.

"Vaftiz kızıma yaptığın şey hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra,

Abby ve ben kendimize göre bir hikâye bulduk. Hayatın zaten çözülmeye başlamıştı, tek gereken son birkaç ipliği ."

"Tebrik ederim. Görev tamamlandı," diyorum ona. "Oh,

Grady. Daha yeni başlıyoruz. Sanırım Charlie

Beni kızdırmak için vasiyetinde bu eski yazı kulübesini bana bıraktı. Onuncu romanının en iyisi olduğunu söyledi ama sonra bana izin vermedi.

okudu, çünkü Amberly'de olanları durdurmak için bir şey yapmayacağıma kızmıştı. O zamana kadar geriye kalan tek erkek adaya maddi olarak o kadar çok katkıda bulunuyordu ki ona ihtiyaçları vardı ve Sandy ona tapıyordu, bu yüzden dokunulmazdı. Ancak Amberly'nin kendi deyimiyle 'kadınlarla dolup taşması' onu giderek daha fazla huysuzlaştırmaya başladı ve stresten mi yoksa sadece yaşından mı kaynaklandığını bilmiyorum ama

yazmayı bıraktı. Yıllarca tek kelime yazmadı ya da yazsa bile benimle bir şey paylaşmayı reddetti. Sonra kendini şuradaki kirişe astı. Görüyorsunuz, o

gerçekten yazmak için yaşadı ve yazamadığında ..." Anlıyorum.

Kitty'nin gözlerinde ilk kez duygu gibi bir şey belirdi ama kısa sürede kayboldu. "O öldükten sonra meşhur Onuncu Kitap taslağını nihayet okuyabildiğimde biraz hayal kırıklığına uğradım. Potansiyeli vardı ama onun düşündüğü gibi bir başyapıt değildi."

"Yani kitabı bulmam için buraya mı bıraktın?"

"Hazır olduğumda hikayenin o kısmına geleceğim. Charlie öldükten sonra adanın yeni bir finans kaynağına ihtiyacı vardı. Sandy

Midge de Amberly'ye başka bir yazarın gelmesi fikrini beğendi ve ben de ilk romanı büyük ses getirmiş ama tek seferlik bir mucize olduğunu kanıtlamış bir yazarımı gönderdim. Bu küçük deney işe yaramadı, sonuçlar çok hayal kırıklığı yarattı ve ne yazık ki ayrılmaya çalıştı ve bu süreçte öldü. Eski bir ahşap kayık çaldı.

küçük bir delik olduğunu fark etti ve kıyıdan yaklaşık bir mil açıktaki boğuldu. Cesedi aylar sonra kıyıya vurdu. Aslında kimsenin hatası değildi, bir kazaydı ama kimsenin bilmesine gerek yoktu. Bu yüzden Amberly Adası Vakfı onu Saint Lucy'de isimsiz bir mezara gömme kararı aldı. Yazarları ortadan kaldırmak kolaydır; asıl zor olan iyi yazarları bulmaktır. O bazı açılardan sizin için bir prova gibiydi, ama başınıza gelecek hiçbir şey sizin için bir prova olmayacak. kaza."

Dehşet içinde ona bakıyorum. "Bunu mu söylüyorsun-"

"Demek istediğim şu ki Charles Whittaker'ın yerini doldurmak Amberly kadınları için çok zor oldu. Bu yüzden seni buraya gönderdim ve dürüst olacağım, beni şaşırttın. Charlie'nin yerine geçmeye çalışırken kendine işkence edeceğini düşünmüştüm.

Yayımlanmamış bir romanı kendinize ait bir şey haline getireceğinizi ve başarısız olduğunuzda aklınızdan geriye kalanları kaybedeceğinizi düşünmüştüm. Ama yanılmışım. Yeni kitabınız harika, bence en iyisi.

Bu roman gerçekten kariyerini yeniden başlatabilir, Grady. Aferin sana."

Bir an için daha önce söylediği her şeyi unuttum. Ajansımın kitaplarım hakkındaki görüşleri benim için her zaman önemliydi. Muhtemelen çok fazla. Elimde değil.

"Gerçekten mi? Ciddi misin?" En sevdiği öğretmeninden umutsuzca övgü bekleyen bir çocuk gibi sesimi yükselterek soruyorum.

Kitty gülümser ve başını sallar. "Anlıyorum." Gülümseme kaybolur. "Tek sorun Abby'ye yaptığın şey. Nedenini bilmem gerek."

Kendimin en büyük düşmanıyım ama aynı zamanda en iyi

arkadaşımım. Hiçbir şey söylemem.

Kitty bir sigara daha yakarak, "İstersen bütün gece burada oturabiliriz," diyor. "Ben hiçbir yere gitmiyorum, sen de gitmiyorsun, o yüzden-"

"Abby'yi seviyordum ama o beni terk edecekti," diye ağzımdan kaçırdım.

Kitty kaşlarını çatır ve bir duman bulutu çıkarır. "Neden böyle düşündün ki?"

"Evimizdeki çöp kutusunda bir hamilelik testi buldum. Pozitif çıktı."

"Bebek istemiyor muydun?"

"Hamile kalmadığından emin olmak için vazektomi yaptırmıştım, bu yüzden beni aldattığını biliyordum. Aylardır garip davranıyordu ve her zaman

eve geç geliyordu. Abby'nin açıkça bir ilişkisi vardı. Banka hesabımızdan para çekiyordu ve tıpkı ailemin yaptığı gibi gizlice beni terk etmeyi planlıyordu.

Sevdiğim herkes sonunda beni terk eder. Onu o kadar çok sevdim ki canım yandı. Tek istediğim birlikte yalnız kalmamızdı."

"Yani onu uçurumdan aşağı mı ittin?"

"O beni terk , sen de terk ederdin," diyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Vaftiz kızın benden boşansaydı benim temsilcim olmaya devam edeceğini söyleme bana. Yapardın beni de terk etti. Bu sadece evliliğimin sonu olmazdı, Abby'nin beni terk etmesi kariyerimin de sonu anlamına gelirdi. Ama *ölseydi*, annesi gibi kendini öldürmüş gibi görünseydi, o zaman benim için üzüleceğini düşündüm. ve sonsuza dek benim temsilcim ol."

Kitty'nin sigarası havada asılı duruyor. Sanki aklımı kaçırdığımı düşünüyormuş gibi bana bakıyor.

"Abby'nin seni terk edeceğini neden düşündüğünü hala anlamıyorum?"

"Başka bir adamın çocuğuna hamileydi, tabii ki beni terk edecekti."

"Ah, Grady," diyor Kitty, sesi hayal kırıklığı içinde.

"Sanırım insan doğasının tedavisi yok."

"Evde benimle olmalıydı, kitabımın en çok satanlar listesine girmesiyle ilgili telefonu beklemeliydi. Yaptığım şey için çok üzgünüm, tahmin edemeyeceğin kadar üzgünüm. Bir anda kendimi kaybettim."

"Özür dilediğine inanıyorum ama öylesine patlamadın. Her şeyi planladın. Abby'nin aldığı tehditler nedeniyle gelen tüm aramaları kaydettiğini biliyordunuz. O kaydedilen aramalar, Abby'nin

Polisin elindeki kanıtlar, bir mil ötedeki evde sizinle telefonda konuşurken yolda yatan kişiyi tarif edişini dinlemektir. Ama evde değildin, değil mi? Sen

yayıncılarınız ve benimle yaptığınız görüşmeden sonra uçurum yoluna doğru yürüdünüz. Ve Abby'nin tam olarak nerede olduğunu ve oraya ne zaman varacağını biliyordunuz, çünkü telefonunda yüklü."

"Eğer yine 'geç saatlere kadar çalışmasaydı' böyle bir şey . Muhtemelen çocuğunun babası olan adamla birlikteydi. Suçlanacak tek kişi ben değilim."

"Başka bir adam yoktu, Grady. Abby hamileydi ama başka biriyle yatmıyordu."

Savunmam kısa bir süreliğine ivme kaybediyor, ancak o zaman ve şimdi hissettiğim ihanet kısa süre sonra yeniden alevleniyor.

"Bebeği gördüm ve bunun tertemiz bir gebelik olduğunu sanmıyorum," diyorum.

"Ortak banka hesabınızdan çektiği para, bir donör kullanarak ve gizlice tüp bebek içindi, Çünkü kırk yaşından önce bir bebek sahibi olmayı çok istiyordu ve senin biliyordu. Abby sana söylemek istiyordu ama sadece işe yararsa ve işe yaradığında da nasıl yapacağını bilmiyordu. Kitabının en çok satanlar listesine girdiği hafta senin büyük anını mahvetmek istemiyordu, bu yüzden sana ertesi gün söyleyecekti. Abby seni sevdi, sadece seni. O sadece

Sana sahip olmadığın aileyi vermek istedim. Her şeye sahiptin ama sahip olmadığın için endişelenmekten fark edemedin."

Ciğerlerimdeki tüm hava boşalmış gibi hissediyorum.

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Eminim öylesinizdir ama buraya özür dilemeye gelmedim.

Abby

seni seviyordu. Ve şimdi senden nefret ediyor. Ben de öyle," diyor Kitty. "Eminim o zamandan beri tüm hayatınızı omzunuzun üzerinden bakarak geçirmişsinizdir. Bir ceset kıyıya vurmadan, onun dışarıda bir yerlerde olup olmadığını merak etmiş olmalısın ve

Tüm bunların geri dönüp size musallat olmasından endişe ediyordunuz. Ve şimdi oldu. Uyuyamamana şaşmamalı.

Ve *yazamamana* şaşmamalı. Bazen zaten yeterince cezalandırıldığını, yaptıklarını telafi etmenin başka bir yolu olabileceğini düşünüyorum. Diğer günler, ben

Mutlu bir şekilde seni de gömmelerine izin ver."

"Ben kötü bir insan değilim. Sadece kötü bir şey yaptım."

"*İyi* bir insan olduğunu mu düşünüyorsun? Abby yaptıktan sonra otostop çekerek İskoçya'nın dağlık bölgelerine kadar gitti. Hamileydi, korkmuştu, kalbi kırılmıştı ve yalnızdı. Hepsi

Sahip olduğu tek şey sırtındaki giysiler ve onu Amberly'ye götüren hayatta kalma içgüdüydü. Dünyada en çok sevdiği kişi onu öldürmeye çalıştı ve sanırım zihninde bir şeyler kırıldı. Artık gazeteci olmak istemiyordu, artık dünyayı kendinden kurtarmak istemiyordu, sadece kendini kurtarmaya ihtiyacı vardı. Bekledi

Sandy onu görür görmez kim olduğunu anladı. O ve Midge onu yanlarına aldılar ve yeni bir iş ve yeni bir hayatla yeniden başlamasına yardımcı oldular. Bebek doğduğunda da ona yardım ettiler, onu anakaradaki hastaneye götürdüler. Ve şimdi yeni bir ailesi var. *İyi* olup olmamanız umurumda değil. Sadece iyi insanları temsil etseydim müşteri listem oldukça kısa olurdu. Ben sadece yazıp yazamadığınızı önemsiyorum.

"Abby burada mutlu, Grady. Burası artık onun evi. Senin de olabilir ama satabileceğim kitaplar yazmaya devam edebilirsen. Adanın bir gelire ihtiyacı var yoksa tüm yıl boyunca turistlere açık olmak zorunda kalacaklar ve bunu kimse istemez. Bunu yapabilir misin?"

Ona bakıyorum. "Sadece eve gitmek ve her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum."

"Senin bir evin yok, Grady. Artık hiçbir şeyin ya da hiç kimsen yok. Sadece kitapların var. Adalıların burada yaşamana izin vermesi için bir tane daha yazabilir misin?"

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor.

"Bilmiyorum."

"Bu yeterince adil. Kimse gerçekten bir şey bilmiyor. Kimse bir şey bilmiyor."

Hayattaki tek kesinlik belirsizliktir. Hepimiz, tüm hayatımızı tırmanarak geçirdiğimiz merdivenin en dibine geri dönmekten sadece kötü bir zar atışı uzaktayız. Yine de bir cevaba ihtiyacım var. Karar zamanı. Bekliyorlar," diyor Kitty, masanın üzerindeki telsiz bakarak.

TEK SEÇENEK

YBuradaki geleceğimiz sadece benim ya da sizin karar vereceğiniz bir konu değil," diyor Kitty. "Nihayetinde bu karar ada sakinlerine kalmış.

kalabilir. Hepsi başından beri bu küçük deneye dahil oldular. Seni buraya Sandy getirdi.

Tam olarak kim olduğunuzu. Cora Christie düzenli telsiz güncellemeleriyle herkesi hareketlerinizden haberdar etti ve postaneden gönderdiğiniz ya da aldığınız mektupları açtı.

Midge müthiş bir performans sergilemiş gibi görünüyor- Hollywood onu bir yıldıza dönüştürmemek için deli olmalıydı - her ne kadar bazen senaryonun dışına çıksa . Travers telefon hattını kesmek için eski ağaçlardan birine tırmandı.

eski kırmızı telefon kulübesinin aslında çalıştığını fark etti. Sadece

Morag -Midge ve Sandy'nin yaşlı annesi- olanlardan hoşlanmadı ve sizi uyarmaya çalıştı. Charles Whittaker'ın Onuncu Kitabı'nın taslağı, bulmanız için kasıtlı olarak döşeme tahtalarının altına gizlendi ve siz romanın kendi versiyonunu yazmayı bitirene kadar herkes rolünü oynadı. Onlara ne kadar para kazanabileceğimi söyledim.

ama iki kitaplık bir anlaşma için çok daha fazla olacaktır. -muhtemelen bir yıl boyunca adaya ziyaretçi kabul etmeyecekleri anlamına gelecek kadar- ve size bir teklif yapmak istiyoruz."

Başımı salladım. "Ne teklifi?"

"Şu anda senin menajerin olarak konuşuyorum Grady. Bir karar vermeden önce dikkatlice dinleyin ve *düşünün*, çünkü bazen tek seçenek doğru . Gördüğüm kadarıyla sana üç katlı boktan bir sandviç ve yanında da tamamen berbat, ama tam olarak sipariş ettiğiniz şey. Sen

Charlie ile birçok ortak noktanız var. İkiniz de kendi arkadaşlığınızı seven yazarlarsınız. Charlie mecbur kalmadıkça röportaj yapmaktan hoşlanmazdı, etkinliklere katılmayı ya da kitap festivallerine gitmeyi sevmezdi ve gerçek okuyucular tarafından oylanmadıkça ödüllerle ilgilenmezdi; o sadece yazmak isteyen bir yazardı. Sizin gibi. Bu yüzden bunun işe yarayabileceğini düşünüyorum. Buraya gönderebileceğim çok fazla müşterim yok. Çoğunun ailesi ve arkadaşları onları özleyecek, ortadan kaybolduklarını fark edecek, ama kimse senin burada olduğunu bile bilmiyor.

"Charlie öldüğünden beri ada sakinleri için zor bir dönem oldu.

Kitap anlaşmalarından, yabancı haklardan, TV opsiyonlarından ve telif haklarından elde ettikleri gelir olmadan, adayı finanse etmek için başka yollar bulmak zorunda kaldılar. Koyun derisinden halılar, çömlekler ve Highland Cow mumları sadece mütevazı miktarda para kazandırıyor. Asıl para kazandıran turizmdir, ancak kimse tüm yıl boyunca burada *ziyaretçi* olmasını istemez. Ve sizin gibi

Biliyorsunuz, *erkeklerin* burada olmasından hiç hoşlanmıyorlar. Her yaz birkaç aylığına buraya çantaları, yükleri, bitmek bilmeyen şikâyetleri ve şok edici haklılık duygularıyla gelen ziyaretçilere izin vermek zorunda olmaları yeterince kötü. Anakaradan gelen gürültü ve çöpleriyle bu güzel adayı istila ediyor, fikirleri ve nefretleriyle burayı kirletiyorlar. Adanın korunmasına yardımcı olabilirsiniz. bir yıl boyunca tüm bunlardan uzak tutacak. Amberly Adası Vakfı yönetim kuruluyla görüştüm ve davranışlarınızla ilgili bazı tereddütlere rağmen size daimi yazarlık pozisyonu teklif etmek istiyorlar."

Ona bakıyorum. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Charlie hızlı yazıyordu, yılda en az iki kitap yazıyordu ama nadiren kimseye okutuyordu ve sadece dokuzu basılabildi. Sevgililerini öldürmekte biraz fazla iyiydi. Charlie sadece en iyi çalışmalarını yayınlamak istiyordu, ancak öldüğünde çekmecelerde saklanmış, kısmen tamamlanmış ya da sadece bir düzenlemeye ihtiyaç duyan pek çok görülmemiş, okunmamış roman vardı. I

Bittiğini sanıyordun ama hâlâ yazabilirsin. Belki

ilk kıvılcımları, fikirleri bulmakta zorlanıyor olabilir, ancak Charles'ta bunlardan bolca vardı ve siz onun sevgililerini hayata döndürebileceğinizi zaten kanıtladınız.

"Bu senin için harika bir fırsat, yazabileceğin en iyi kitapları yazmaya odaklanman için bir şans. *Güzel Çirkin*'i yayınlatabilirsin; ben senin için satarım. Bu Charlie'nin fikriydi ama sen onu kendinin yaptın; o sayfalarda senin sesini duyuyorum ve kapakta senin adın olmalı, onun değil. Bu *anlaşma* herkes için iyi olabilir. Ama kitaplardan kazandığınız her para, benim yüzde on beşim hariç, Amberly Adası Vakfı'na gidecek. Bu hiçbir zaman Zaten para senin , değil mi Grady? Sen sadece iyi kitaplar yazmak istiyordun."

Kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında olup olmadığını merak ederek ona bakıyorum.

"Neden bir damla viski içmiyorsun? Titriyorsun ve bunu kaldırmanın çok zor olduğunu biliyorum," diyor ve bana bir bardak dolduruyor. Ben içiyorum ve o tekrar dolduruyor.

"Peki ya başka bir kitap yazarsam, o zaman ne olacak?" diye sordum.

"Eğer iyiye -çok satan bir kitap olmalı- o zaman bir tane daha yazarsınız. Ve ondan sonra bir tane daha."

"Peki ya kötüye? Ya da yazamazsam? Ya da yazmazsam?" Sesimdeki titremeyi duyarak soruyorum.

"Bakın, bu adadaki kadınlar *deli* değil. Evet, Sandy otuz yıl önce müzik adamını öldürdü, ama ben kimse bunu ona karşı kullanmamalı. Önceki yazarın ayrılmaya çalışırken boğulması bir *kazaydı*. Her iki cesedi de mezarlığa gömmek herkes için en iyisiydi. Ama adalıların *öldürmek* gibi bir alışkanlıkları yok. insanlar-"

"Şükürler olsun. Bir an için bunu söylediğini sandım-"

"Tabii bunu hak etmiyorlarsa. Saint Lucy Kilisesi'nin arkasında sizin için çoktan işaretlenmiş bir yer var. Diğerlerinden uzakta, gölgeli güzel bir yer, böylece hayattayken olduğu gibi ölümdede yalnız kalabilirsiniz. Adalılar senin için bir

Senin için bir istisna; gerçekten daha minnettar olmalısın. Erkeklerin bu adada yaşamasına izin verilmiyor ve buradan ayrılmanızın hiçbir yolu yok. Denememeni şiddetle tavsiye ederim; denersen sonu senin için iyi olmaz."

Ayağa kalktım ve başımın döndüğünü hissettim. Gözlerim ağırlaşıyor ve içkime bir şey karışmış olması gerektiğini fark ediyorum. Oda dönmeye başlıyor, odun sobasındaki alevlerin ve Kitty'nin yüzünün kaleydoskopu. Konuşmaya çalıştığımda kelimelerim yavaş ve bulanık çıkıyor.

"Peki ya Abby?"

"Bu onun fikriydi," diyor Kitty. "Senin istediğin de buydu, hatırladın mı? Değerli kitaplarını yazmak için yalnızlık ve sessizlik. Bazen insanlara istediklerini sandıkları şeyi vermek, onlara sahip oldukları şeyi göstermenin en iyi yoludur."

"İstediğim şey bu adadan ayrılmak."

"Kimse bu adayı gerçekten terk edemez, ben bile. Hiçbirimiz olduğumuz kişiden kaçamayız. Seçeneklerini düşünmek için biraz zamana ihtiyacın var mı?" Kitty çok içten ve şefkatli görünerek soruyor. "Gördüğüm kadarıyla paran yok, yaşayacak yerin yok, beklentilerin yok, geleceğin yok, umudun yok. Anlamıyor musun?"

Teklifi kabul etmek, adada kalmak ve her yıl çok satan bir kitap çıkarmak istediğiniz şeydi. Olmalısın mutlu," diyor Kitty. Göz kapaklarım çok ağır. Birkaç kez göz kırpiyorum ama dünya çok parlak, çok gürültülü, çok korkunç. "Neden üzerinde uyumuyorsun?" diye öneriyor. "Üzerinde uyumak

Bir şey ne yapacağımı bilmeme her zaman yardımcı olur." Gözlerimi kapatıyorum ve her şey kararıyor.

BİR YIL SONRA . . .

SANAL GERÇEKLIK

GRADY

Hayatımın hikayesi hiç hayal edemeyeceğim şekilde gelişti.

"Merhaba, Grady! Bugün nasılsın?" Cora ben adım atarken soruyor

Christie's Corner Shop'un içinde. Kapıyı kapatırken kapının üzerindeki küçük zil tıngırdıyor ve gülümsüyorum.

"Ben çok iyiyim. Sen nasılsın?" Bir sepet alıp koridorda ilerleyerek soruyorum.

"Homurdanmamalı, şikayet etmemeli-"

"Gökkuşağından önce her zaman yağmur vardır," diyorum, onun küçük tekerlemesini tamamlayarak. O gülüyor, ben de gülüyorum. İhtiyacım olan şeyleri alarak reyonda ilerlemeye devam ediyorum ve kasaya geri döndüğümde gazete seçeneklerine bakıyorum. Diğer her şey gibi onlar da birkaç günlük, sadece adaya haftada iki kez feribotla gidiyorum - ama aradığım şeyi görebiliyorum - üç günlük bir *The Sunday Times*.

"Şimdiden baktın mı?" Sepetime bir tane koyarken Cora'ya soruyorum. Gülümsemesi onu ele veriyor.

"Korkarım yaptım. Bekleyemedim."

"Ve?"

"Kendin aramak istemiyor musun?"

Sanırım öyle. Gazeteyi açıyorum, ilgili sayfayı buluyorum ve işte *Sunday Times*'in en çok satanlar listesi. Geçen hafta yayınlanan *Güzel Çirkin*'in yanında ismimi görünce gülümsemeden edemiyorum. Kitty

günler öncesinden biliyordu ama bana söylemesi mümkün değildi. Bir kez gerçekten bozulan telefon hattı asla tamir edilmedi.

"Çok gurur duyuyor olmalısınız. Hepimizin gurur duyduğunu biliyorum," diyor Cora tüm dişleriyle gülümseyerek.

"Teşekkür ederim," diyorum, gazeteyi katlayıp geri kalan eşyalarımın parasını öderken.

"Bu sizin için de bizim için de iyi."

"Gerçekten de öyle. Benim için hiç mektup yok, değil mi?"

Kitty'ye geçen hafta yeni bir kitap gönderdim ve henüz ondan haber alamadım.

"Korkarım hayır, ama bu sizin için anakaradan geldi," diyor Cora, kırmızı bir kurdeleye sarılmış çok pahalı bir şampanya şişesini tezgâhın üzerine kaldırarak.

Kolumbo dükkanın dışında bekliyor ve beni kuyruğunu sallayarak selamlıyor. Oğlum biraz yaşlandı ama hâlâ dünyanın en sevecen köpeği. Onsuz bir hayat düşünemiyorum. Parlak siyah kürkünde bugünlerde birkaç gri tüy var, Özellikle çenesinin etrafında. Benim de birkaç daha kır saçım var. Yaşlılık hepimize istenmeyen bir hırsız gibi sinsice yaklaşıyor.

Sandy bize doğru yürüyor, kendisi de dükkana girmek üzere.

", Grady?"

"Şikayet edemem. Sen nasılsın?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diyor. Onu mağarada bırakıp gittiğim için beni affettiğinden emin değilim ama iyi ki konuşma terimleri. Kolumbo'yu okşamak için eğiliyor. "Biliyor musun, hep siyah bir Labrador istemişimdir. Eğer ona bakacak birine ihtiyacın olursa, ben senin kadınınım," diye ekliyor.

omzumu sıvazlayıp içeride kaybolmadan önce.

Kolumbo'yla birlikte tertemiz köyün yeşil alanından geçerken yeni kilisenin çatısına bakıyorum. İyi görünüyor. Isle of Amberly Trust, köyün birçok toplumsal sorunuyla ilgilenmiş.

Son birkaç aydaki sorunların başlıca nedeni *Güzel Çirkin*'in büyük bir avans aldım.

"Merhaba Grady," diyor Arabella The Stumble Inn'den çıkarken. "En çok satanlar listesine girdiğin için tebrikler! Şef senin için balık ve cips yaptı," diyor ve bana bir paket servis uzatıyor
Kutu.

Hepsi zaten biliyor. Tabii ki biliyorlar.

"Teşekkür ederim, çok nazıksınız. Daha mutlu olamazdım!"
Dedim.

Bazen hepimizin kendi hayatlarımızın güvenilmez anlatıcıları düşünüyorum.

Eski Land Rover'a tırmanıyorum ve bir telsiz sesi duyuyorum, ama bu benim. Bugünlerde kendime ait bir telsizim var. Resmi olarak *topluluğun* bir üyesiyim. Buraya geldiğimden beri çok şey öğrendim. Kendim ve dünya hakkında çok şey... Sanki burası gözlerimi daha önce göremediğim her şeye açtı. Hiçbir erkek bir ada değildir, ama bir kadın isterse olabilir.

Dikiz aynasındaki yansımam beni ürkütüyor, ancak gözlerimin altındaki koyu halkalar dışında yeterince iyi görünüyorum. Hâlâ uyumakta güçlük çekiyorum ve kafam sık sık bitmemiş düşüncelerle ve hiç yapmadığım ama yapmam gereken konuşmalarla doluyor ama Dr. Highsmith çok güçlü yatıştırıcılar yazdı.

Böyle zamanlarda işe yarıyor gibi görünüyorlar; işlevimi yerine getiremeyecek kadar bitkin olduğum ama yine de uyuyamadığım zamanlarda. Yeni haplar beni her seferinde bayıltıyor. Doktoru her iki Salı da bir görüyorum; eğer hava adalar arası feribotun kalkmasına izin verirse.

-Ve beni sağlıklı tutmaya çok hevesli görünüyor. Hepsi öyle. Cora ben bakmadığım zamanlarda alışveriş sepetime sık sık yeşil sebzeler ekliyor. Onlar için para ödemem bile gerekmiyor. Yazmaya devam ettiğim sürece, bana yeterince iyi bakacaklarını düşünüyorum.

Kolumbo'yla kulübeye döndüğümüzde odun sobasını yakıyorum ve ön yüzünde bir kızılgerdan olan güzel kibrit kutusunu cebime koyuyorum. Bunu düşünüyorum. Küçük kızılgerdan bu adadaki tek kuş ve onu yakınımda ve güvende tutmayı seviyorum. Burada da sık sık elektrik kesintileri oluyor, bu yüzden kibritleri her zaman el altında tutuyorum ve sadece bir tane var

kibrit kaldı, bu yüzden bir dahaki sefere dükkânı ziyaret ettiğimde daha fazla almayı unutmamalıyım.

Şampanyayı açıyorum ve balık ve cipslerime yumuluyorum. Gerçek bir ziyafet gibi geliyor ve her yudumun ve her lokmanın tadını çıkarıyorum. Mütevazı bir maaş alıyorum, kitaplarımın kazandırdığından çok daha az para, ama sorun değil; hiçbir zaman parayla ilgili olmadı. Sadece hikayelerimi anlatmak istedim. Ben

Bugünlerde kırk ülkede yayınlanan *Güzel Çirkin* film haline getirildi. Galası önümüzdeki ay Londra'da yapılacak. Davet edildim ama katılmayacağım. Çocukken Abby'ye ait olduğunu artık bildiğim Sihirli 8 Topu elime aldım ve ona daha önce defalarca sorduğum soruyu sordum.

"Bu adadan hiç ayrılacak mıyım?"

Buna güvenme, diyor ekran bana.

Kendime bir fincan bataklık mersin çayı yapıyorum-içmeye doyamıyorum- sonra masama oturup tekrar en çok satanlar listesine bakıyorum. Bazen okuyucularımın sosyal medyada ne kadar pasif olduğumu fark edip etmediklerini merak ediyorum. Ya da nasıl hiç

artık yüz yüze imza günü yapmayacağım ya da festivallere katılmayacağım. Okuyucularım *Güzel Çirkin*'i sevdikleri ve anlattığım hikayeyi anladıkları için çok mutlu, alçakgönüllü ve minnettarım.

anlatmaya çalışıyorum. Keşke onlara teşekkür edebilseydim. Kendi sanal gerçekliğimin içine hapsolmuş olabilirim ama okurlarım her şeye değişiyor.

Kitaplar yazarlar için biraz çocuklar gibidir, favorilerimiz olmasına pek izin verilmez ama bu kitap benim favorimdi. Her şeye rağmen. Bir adada mahsur kalan bir yazar hakkında bir hikaye. Gitmek istiyor ama çeşitli nedenlerden dolayı gidemiyor. Bu yüzden okuyucularından bir sır saklayarak yardım istiyor.

kitapta mesaj. Ben de *Güzel Çirkin*'deki karakterimle aynı şeyi yaptım ve okuyucularımın bulması için bir mesaj sakladım. Romanın ilk on dört bölümündeki ilk kelime bunu açıklıyor. Şimdi kitap yayınlandığına ve dünyaya yayıldığına göre, okuyucularımdan herhangi birinin bu mesajı keşfedip keşfetmediğini merak ediyorum.

Henüz gizli bir mesaj yok. Belki birileri yardım gönderir. Kitty fark etseydi çok kızardı ama Neyse ki benim için hiç yapmadı.

Geldiğimde kulübede küçük, kare gümüş çerçeveyi elime aldım ve Charles'ın notuna baktım Whittaker kendine yazmış. O kadar önemli bir not ki çerçeveletmeye karar vermiş:

Tek çıkış yolu yazmak.

Kitty bunun ne anlama geldiğini hiç anlamadığını söyledi. Ben anladım.

Kolumbo yatağa uzandı ve horlamaya başladı bile ve ben onun bu kadar kolay uyumasını kıskanıyorum. Herhangi bir yerde.

Her zaman. Dr. Highsmith'in yeni haplarından birkaç tane aldım.

reçeteli ve gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum, bu yüzden onun liderliğini takip ediyorum. Yatağa uzandım. Sonra yüzden geriye sayıyorum.

Denizi hayal ediyorum.

Ve Abby'yi hayal ediyorum.

Sonra fısıltısını duydum.

Umarım uykunda ölürsün.

Ve çok mutluyum çünkü bu sözler onun beni hala sevdiği anlamına geliyor. Abby ve ben her gece birbirimize bunu söylerdik. Her şeye rağmen o tekrar yanımda ve ben de yapabileceğim en kötü şey için affedildim.

Abby beni yeniden seviyor ve tek istediğim ona sarılmak ve asla bırakmamak. Uzaktan Nina Simone'un Abby'nin en sevdiği şarkılardan biri olan "Don't Let Me Be Misunderstood"u söylediğini duyabiliyorum. Yatağa gelmeden önce plağı açmış olmalı.

"Ben de seni seviyorum," diyorum, ona uzanıyorum ama burada değil.

Hiç olmadı.

Gözlerimi açtığımda, düşündüğüm yerde de olmadığımı fark ediyorum.

Hiçbir şey göremiyorum. Artık yatakta değilim. Kulübede bile değilim. Bilmediğim, karanlık ve soğuk bir yerdeyim. Bir telsiz sesi duyuyorum ve hareket etmeye çalışıyorum,

Ama sanki görünmez duvarlarla çevriliymişim gibi hissediyorum. Sanki insan şeklinde bir kutunun içindeyim. Her şey hareketsiz, sessiz ve siyah.

Abby ve ben sık sık bizi en çok korkutan şeyler hakkında konuşurduk.

En büyük korkusu boğulmaktı.

Benimkinin diri diri gömüldüğünü biliyordu.

Paniklemeye başladım. Vücudumu büküyorum ve cebimdeki kibrit kutusuna uzanacak kadar yer kalıyor. Kutunun hâlâ orada olduğunu fark ettiğimde bir rahatlama hissediyorum. Bu rahatlama, sadece bir kibrit kaldığını hatırladığımda kısa sürede kayboluyor. Titreyen parmaklarımla onu yakıyorum.

Titreyen alev, tabuta benzeyen bir şeyin içinde olduğumu ve içinin kendi kitaplarımın kopyalarıyla kaplı olduğunu doğruluyor.

Bir kilise çanının boğuk sesini duyduğumda nefes almakta zorlanıyorum.

Kibrit kutusundaki ardıç kuşu canlanıyor ve uçup gidiyor, beni tamamen yalnız bırakıyor ve neyle uyuşturulduğumu merak etmeme neden oluyor. Kibrit önce parmaklarımı yakıyor her şey kararır.

Çığlık atmam. Bağırmam. Ama ağlıyorum.

Sessiz gözyaşlarım karanlıkta yüzümü ıslatıyor.

Olduğum ve olabileceğim kişi için gözyaşları.

Sonra yine bir telsiz sesi duyuyorum ama ona ulaşamıyorum. Nefes almak zorlaşıyor ve çok yorgunum. I

Gözlerimi kapatıyorum, bir yanıma hala bunun kötü bir rüya olup olmadığını merak ediyor. İçten içe, öyle olmadığını biliyorum. Hayat nadiren mutlu sonla biten bir peri masalıdır. Hayat Güzel Çirkindir; bunu bana karım öğretti. Telsiz yine cızırdıyor, arayan o ve duymak istediğim son sözler bunlar:

Umarım uykunda ölürsün.

TEŞEKKÜRLER

Yazdığım her kitapta, onsuz yazamayacağım insanlar var. Daniel, Jonny, Kari, Christine ve Francesca'ya bu kitapta bana yardımcı oldukları için teşekkür ederim. Ve karanlıkta kaybolduğumda elimi tutup bana ışık tutan Viola Hayden'a da ayrıca teşekkür ederim.

Jonny Geller ve Curtis Brown'daki tüm ekibe her zaman olduğu gibi sonsuz teşekkürler. Ciara Finan'a özel teşekkürlerimizle, Atlanta Hatch, Kate Cooper, Nadia Mokdad ve Sam Loader. Amerika'daki muhteşem menajerim Kari Stuart'a da sonsuz teşekkürler.

Bu kitap, uzun yıllardır birçok kitapta birlikte çalıştığım editörüm Christine Kopprasch'a ithaf edilmiştir. O harika biri ve benim en sevdiğim insanlardan biri. Flatiron'daki muhteşem ekibin geri kalanına da çok teşekkürler, kitabım Aile. Bob Miller, Megan Lynch, Malati Chavali, Nancy Trypuc, Katherine Turro, Marlena Bittner, Claire McLaughlin, Erin Gordon, Maxine Charles'a özel teşekkürlerimizle, Kate Lucas, Elishia Merricks, Maria Snelling, Isabela Narvaez, Emily Walters, Frances Sayers, Donna Noetzel, Justine Gardner ve Rhys Davies. Rhys kitabın başındaki güzel haritayı tasarladı. Will'e de özel bir teşekkür

Bu çarpıcı kapak için Staehle. İngiltere'deki sevgili editörüm Francesca Pathak'a ve Pan Macmillan'daki ekibin geri kalanına çok teşekkürler. Ve romanlarımla bu kadar iyi ilgilenen tüm yabancı yayıncılarıma teşekkür ederim.

Bu hikâyeye ilham verdiği için İskoç Dağlık Bölgesi'ne teşekkür ederim. Her yıl İskoçya'yı ziyaret ediyorum ve eğer dünya üzerinde daha güzel bir yer varsa, henüz bulamadım. Başlarken

Hebridler'de mahsur kalmak bu kitap fikrini ortaya çıkardı ve mahsur kalmak için daha güzel bir yer düşünemiyorum. Hikâyedeki kurgusal adanın adı yeğenim Amber için Amberly.

Kitaplarım hakkında bu kadar nazik davranan kütüphanecilere, kitapçılara, gazetecilere ve kitap eleştirmenlerine teşekkür ederim. Ve tüm kitap blogcularına teşekkür ederim. Dünyanın dört bir yanından gelen güzel fotoğraflarınızı görmeyi seviyorum. Desteğiniz benim için çok şey ifade ediyor ve o kadar minnettarım ki, bu yıl karakterlerimden birine kitap blogcularının onuruna bir isim vermek istedim.

Abby Endler (Crime by the Book) gerçek hayatta tanıştığım ilk blog biriydi, bu yüzden Abby karakteri için onun adını ödünç aldım.

Boots'a dünyanın en iyi köpeği olduğu için teşekkür ederim, ve yazı kulübesinde bana eşlik ettiğin için. Daniel'e en sevdiğim insan olduğu için teşekkür ederim. En büyük teşekkürü ise okuyucularıma ediyorum. Hikayelerimi sevdiğiniz için sizi seviyorum ve tüm güzel resimleriniz, nazik yorumlarınız ve harika desteğiniz için çok minnettarım. Siz olmasaydınız burada olamazdım ve ben Umarım bu kitabı beğenmişsinizdir.

YAZAR HAKKINDA

Alice Feeney, *His & Hers*, *Sometimes I Lie*, *Rock Paper Scissors*, *Daisy Darker* ve *Good Bad Girl* gibi romanların *New York Times* çoksatan yazarıdır. Kitapları otuz beşten fazla dile çevrilmiştir.

ve büyük ekran uyarlamaları için seçildi.

His & Hers şu anda Netflix için yapım aşamasında. Alice bir On beş yıl BBC'de gazetecilik yaptı. *Güzel Çirkin* onun yedinci romanıdır.

www.alicefeeney.com

[Alice Feeney'den daha fazlası için buraya tıklayın](#)

*Bazen Yalan Söylerim
Kim Olduğunu
Biliyorum His &
Hers
Taş Kağıt Makas Daisy
Darker
İyi Kötü Kız*

İlk kez 2025 yılında Flatiron Books
tarafından yayımlanmıştır İlk kez 2025 yılında
Macmillan tarafından İngiltere'de
yayımlanmıştır

Bu elektronik baskı ilk olarak Birleşik Krallık'ta 2025 yılında Macmillan
an imprint of Pan Macmillan tarafından yayımlanmıştır.

The Smithson, 6 Briset Street, Londra EC1M 5NR

AB temsilcisi: Macmillan Publishers Ireland Ltd, 1. Kat, The Liffey
Trust Centre, 117-126 Sheriff Street Upper,
Dublin 1, D01 YC43

Dünya çapında ilişkili şirketler

www.panmacmillan.com

ISBN 978-1-0350-5383-4

Telif Hakkı© Diggi Books Ltd. 2024

Kapak tasarımı Will Staehle Kapak
görselleri © Shutterstock Yazar
fotoğrafı © Brian Grant

Alice Feeney'in bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı, 1988 Telif Hakkı,
Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Bu yayını (veya herhangi bir bölümünü) herhangi bir biçimde veya herhangi bir
yolla kopyalayamaz, saklayamaz, dağıtamaz, iletemez, çoğaltamaz veya başka
bir şekilde kullanıma sunamazsınız
(elektronik, dijital, optik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde), yayıncının
önceden yazılı izni olmadan. Bu yayınla ilgili olarak izinsiz herhangi bir eylemde
bulunan herhangi bir kişi cezai kovuşturmayla ve zarar için sivil taleplere karşı
sorumlu olabilir.

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

Rhys Davies'in Amberly Adası illüstrasyonu

Donna Sinisgalli Noetzel tarafından

tasarlanmıştır

Tüm kitaplarımız hakkında daha fazla bilgi edinmek ve satın almak için
www.panmacmillan.com adresini ziyaret edin. Ayrıca, yazar röportajları ve yazar
etkinlikleriyle ilgili haberleri bulabilir ve yeni çıkan kitaplarımızdan her zaman ilk siz
haberdar olmak için e-bültenlere kaydolabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.